

A MARADÉKHOZ

**A NÉVTELEN SZELLEM TANÍTÁSA
ESZTER MÉDIUM ÚTJÁN**

I. KÖTET

Szerkesztette: Vay Valéria

KIADJA:

**Magyar Szellemkutatók Társasága,
Cleveland, Ohio, USA**

TARTALOMJEGYZÉK

(*)

BEVEZETŐ	4
A „MARADÉK”	8
HIVOGATÁS A MARADÉKHOZ	13
A KÉTFÉLE EMBERTÍPUSRÓL.....	16
LEGYETEK BÉKESSÉGES TŰRŐK! - SZORGALMATOSAK AZ IMÁBAN ÉS KITARTÓAK A HITBEN.....	20
AZ IGAZ ÉRTÉKEK FELELŐSSÉGTELJES VÉDELMEZÉSE; A PÉLDAADÓK ÉS AZ ÍRNOK FELELŐSSÉGE	21
MAGÁNJELLEGŰ BESZÉLGETÉS.....	24
A NÉVTELEN SZELLEMEK NEVÉNEK ILLETÉKTELEN HASZNÁLATÁRÓL.....	24
AZ IGAZSÁGRA MEGÉRETTEK FELELŐSSÉGE ÉS HIVATÁSA.....	27
NE DOBJÁTOK GYÖNGYEITEKET A DISZNÓK ELÉ... 30	
A SZELLEMI EGGYÉ TÉVŐ ERŐ JELENTŐSÉGE (Lajos szellem)	32
A JÓ ÉS ROSSZ KÖZÖTTI KÜLÖNBSÉGTEVÉS KULCSAI: AZ ELMÉLKEDÉS, GONDOLKODÁS ÉS TANULÁS.....	33
AZ ISTENI IGAZSÁGHOZ JUTÓ ÉPÍTKEZÉS	34
A NAGY MÉRKŐZÉS MÁR MEGKEZDŐDÖTT	37
MI A KÁRHOZAT?	42
A FEJSZE A FÁK GYÖKERÉRE VETTETETT	43
A TERMÉSZETTÖRVÉNY HATALMA	47
AZ UTOLSÓ IDŐK MUNKÁLKODÓ ÓRÁIRÓL	50
BŰNÖK ÉS KÖVETKEZMÉNYEIK - TERMÉSZET ÁTALAKÍTÁS.....	52

KRISZTUS KÖVETÉSE „IRGALMASSÁGOT AKAROK, NEM ÁLDOZATOT!”	55
A NÉVTELEN SZELLEM MUNKÁLKODÁSÁNAK CÉLJA - UTOLSÓ IDŐK.....	58
A NÉVTELEN SZELLEM INTÓ SZAVA.....	61
A LÉLEK KÉSZ UGYAN, DE A TEST ERŐTELEN	63
VISSZAÉLÉS A SZABAD AKARATTAL	66
AZ ISTEN-KÉPMÁS ÉS AZ ALÁZATOSSÁGRA VONATKOZÓ GONDOLATOK.....	69
A FÖLD MÉG NEM AZ IGAZSÁGOK HAZÁJA	72
HIMNUSZ A SZERETETRŐL.....	75
VIGASZ	79
A SZÜLETÉS ÉS HALÁL MISZTÉRIUMA (Eszter férjének állapotáról beszél)	82
VIGASZ ESZTER ÉDESANYJÁNAK HALÁLA UTÁN	86
HOZZÁTARTOZÓ HALÁLÁRA.....	89
HINNI, BÍZNI, VÁRNI.....	92
IDEIGVALÓBÓL AZ ÖRÖKKÉVALÓ FELÉ.....	106
MINDENKINEK A SAJÁT LELKÉBEN KELL KIENGESZTELNIE A MEGSÉRTETT ISTENI TÖRVÉNYT	122
1944. ADVENTJÉRE EMLÉKEZVE	128
AKIK NEM JÓL HISZNEK - A SPIRITISZTÁK LELKI NYAVALYÁI.....	131
ÉPÍTSETEK AZ IGAZSÁG SZIKLAVÁRÁRA	134
ÚT ISTEN ORSZÁGÁNAK KAPUJÁHOZ	148
A TEREMTÉS TITKAIBÓL	166
A PARADICSOMBA VISSZAVEZETŐ ÚT.....	182

BEVEZETŐ(*)

Amikor Pál Apostol Rómabeliekhez írott levele 11. része 4. és 5. verseit e sorozat jellegjéül választjuk (v.ö.: Királyok I. könyve 19. rész 18. vers)

„Meghagytam magamnak hétezer embert, akik nem hajtottak térdet a Baálnak.

Ekképpen azért most is van maradék a kegyelemből való választás szerint.”

akkor tehát valójában olyan érzelmi és gondolati szféra szemzőgéből vizsgáljuk a Szentírásból kiemelt részleteket, amelyeket belső meggyőződésünk szerint, az alább következő tanítások teljes részletességgel világítanak meg. - Ugyanis elérkezett hozzánk az, amit az Úr mondott a János Evangéliuma 16. rész 12. és további versei szerint:

„12. Még sok mondanivalóm van hozzátok, de most el nem hordozhatjátok.

13. De amikor eljő amaz, az igazságnak Lelke, elvezérel majd titeket minden igazságra. Mert nem ő magától szól, hanem azokat szólja, amiket hall és bekövetkezendőket megjeleníti néktek

14. Az engem dicsőít majd, mert az enyémből vesz és megjeleníti néktek.”

Ezek az Igék jelentőségteljesen emelik ki a János Jelenései 3. részéből a 22. verset:

„Akinék van füle, hallja mit mond a Lélek a gyülekezeteknek.”

Ezért szeretnénk részeltetni az Olvasót mindabban, ami a Névtelen Szellem révén adatott. - Aki ugyanis tanulmányozhatja kedves Vezetőnk tanításait, annak bensejében olyan érzések, gondolatok és vágyak kelhetnek életre, amelyeket így fogalmaz meg az ének: *„Közelebb Hozzád Uram, mind közelebb!”* Azonban napjaink globalizálódó világában, amikor az ember figyelmét leköti az „anyagban az anyagért” folytatott, hihetetlenül felgyorsult

küzdelem, vajon képződhet-e „maradék?!” - Hiszen a testöltések körforgásában ki tudja hányadik kísérlete ez az embernek, amikor végre nem akar térdet és fejet hajtani a Baálnak: az anyag szellemének. *(Mi volt a Baál-kultusz? Idézetek John Bright Izrael története című könyvéből: 120. és 121. oldalról: „A kanaánita vallás képe... nem valami szívderítő. Lényegében rendkívül alantas bálványimádás volt, főleg termékenységi kultusz... A tényleges fő istenség Baál (úr) volt... A meghalás és feltámadás mítoszának szertartásbeli újra játszása hitük szerint újra életre keltette a természet erőit, és vele biztosította a föld, az állat és az ember kívánt termékenységét. Mint minden ilyen vallásban általános elterjedt volt a szakrális prostitúció, homoszexualitás és különféle kicsapongó rítusok lealacsonyító gyakorlata.” - 479 old.: „26. Gray:...Social Aspects of Canaanite Religion. - VI. Suppl. Vol. - XV 1966. Az összkép eléggé visszataszító.” - John Brigin: A History of Israel. Fordította: Dómján János, Kiadó: A Református Zsinati Iroda Sajtóosztálya, Budapest 1977.)* Ezekben az erősen alkonyodó utolsó időkben vajon kik számláltathatnak a „maradék”- hoz? - Kedves Olvasó, vedd elő a Szentírást és a Máté Evangéliuma 3. rész 2. versében megszólít János: mindnyájunknak irányt jelölve ki - „...*TérjeteK meg!*” Ha tovább olvassuk a Máté Evangéliuma Igéit tulajdonképpen Istennek az Ő teremtettjei iránti mindent meghaladó szeretetéről tesz tanúbizonyságot a 21. részben, de különösen a 28. verstől a 32. versig. Ott ugyanis írva van: „*A vámszedők és parázna nők megelőznek titeket az Isten Országában!*” - íme, még „ezek” is eljuthatnak a Fényházába! - És kik azok, akik rosszul hisznek? - Lukács Evangéliuma a 18. rész 9-14 verseiben a farizeus és a vámszedő története ad választ erre. - Szeretett Barátom, olvasd el ezeket, amikor a Névtelen Szellem 1949. február 6-án adott „A „nincsen” viszonya a valósághoz” című tanításához érsz a könyvben. - Ez a tanítás egyike azoknak, amely a leglogikusabban világítja meg az Élet titkát. A szavakba zárt igazság-tartalmak egymásból adódó összefüggéseit sokszor kell elolvasni, és elménkben, érzéseinkben megforgatni

ahhoz, hogy ennek mélységeit és lelki látóhatárunknak a végtelenbe tágulását felmérhessük. Szívedben, s elmédben foglalkozván az olvasottakkal nyilvánvalóan megvilágosodik Előtted is: milyen magatartás jellemezze azt, aki a „maradékához választatik az Úrtól. Rámutat erre a Lukács Evangéliuma 7. rész 36-50. verseiben. Mert a történetben szereplő bűnös nő könnyeivel mossa és drága (nárdus) kenettel kenvén, hajával törölvén, csókolja Jézus lábait, mert a bűnbánatában összetört szív alázata könyörög kegyelemért. Hiszen menekülni szeretne, más útra kíván térni. Mindezeket addigi életének súlya alatt térdre roskadva végzi. Mintegy pótolva ezzel mindazt, amit korának társadalmi szokásai szerint a Vendéget meghívó - a szellemi elithez tartozó - Simon farizeus félretéve az illendőséget - elmulasztott... Íme, Krisztus kijelentését idézi a Máté Evangéliuma 9. rész 9-13. verseiben az Ige:

„12. Nem az egészségeseknek van szükségük orvosra, hanem a betegeknek!”

13. Irgalmasságot akarok és nem áldozatot! Mert nem az igazakat hívogatni jöttem, hanem a bűnösöket a megtérésre!”

Valóban, Krisztus irgalmasságot akar és a Lukács Evangéliuma 13. rész 6-9. verseiben a nem termő fügefáról mond példabeszédet, de egyben arra is felhívja a figyelmet, hogy a kegyelem nem végnélküli! - Tehát a megtérés lehetőségének az emberi élet - legkésőbb a sírig tartó - ideje szab határt. Isten és az Ő Szent Fia által mutatott irányba-térésnek itt, a változások világában - az Idő-ben - kell szabadakaratból megtörténnie, mert a test levetése után a változások, próbáltatások világából át kell lépni a Valóságba, és ha nincs menyegzői ruha - az ennek híján szűkölködött a „külső sötétség” nyeli el. (Máté Evangéliuma 22. rész 1-13-, 14) - Jóllehet Krisztus megfeszítettése alkalmából a Vele együtt szenvedők közül a jobb oldalán vergődő lator haláltusájában felismeri az Urat mondván: *„Uram emlékezzél meg énrólam, mikor eljössz a Te Országodban - és Jézus monda néki: Bizony mondom néked! Ma velem leszel a paradicsomban!”* (Lukács Evangéliuma 23.

rész: 39-42. versei) - De kedves Barátom - abban azonban nyilván egy véleményen vagyunk, hogy az Isten útjára térést, az azon való haladást halogatni: veszedelmes. Elibénk adják ezt a Lukács Evangéliumában a 12. rész 35-46 versek, és Máté Evangéliumában a 25. rész 1-13 terjedő versek: a rossz szolgáról illetve a balga szüzekről szóló történetek. Nyomatékosan szól erről a Máté Evangéliuma 24. rész 42. verse: „*Vigyázzatok azért, mert nem tudjátok mely órában jó el a ti Uratok!*” Az említett idézetek, és egyáltalán, az egész Szentírás, a bűnökből való megtérés halaszt-hatatlan voltát hangsúlyozzák. - Mit mond az Ige a „maradék”-ról?: „*Eképpen azért ma is van maradék a kegyelemből való választás szerint!*” És valóban, a kegyelem ma is működik, s a helyes irányválasztásért való imádság meghallgattatik, mert a Szentlélek ajándékát képviselik a Névtelen Szellemnek tanításai. Ezek olyan részletességgel tárják elénk az emberi lélek belső világát, annak rejtett redőit, hogy fényüknél az összefüggések megfellebbezhetetlenül logikusakká lesznek. Megvilágosodik az Olvasó előtt: miért olyan nagyon fontos az, hogy az ember belső érzésvilágának teljes ráhagyatkozásával vallja: „*Legyen meg a Te akaratom!*” - Ebből önként következik: „maradék”-ká csak az eszerint élők közül választ a Kegyelem. Azok közül választ, akik az anyagvilág vonzását ebben az - úgy lehet e földi utolsó - testlétben már leküzdötték, vagy sikeresen harcolnak, mert hiszen a számos próbáltatás következménye egyértelmű feleletet ad a boldogságot, békességet kereső érzésvilágnak. A „maradék” -nak egész valójával fel kell oldódnia abban az imában, amit a mi Urunk Jézus Krisztus adott elénk. (Máté Evangéliuma 6. rész 5-15.) Krisztushoz vágyódók mindnyájan, mély megindultsággal vehetjük lelkünkbe a Névtelen Szellem sokszínű megnyilatkozásaiból felénk áradó nagy, megértő szeretetet, gyöngédséget, tapintatot, elénk nyújtott segítő kezét, szabadulásunk útján fátylavívő, erős vezérünk Ő! - S hogy szívünk köszönetét mindezért csupán csak ajkunk mondja: - kevés! Mennyeieknek igaz hálát, a Segítőknak valóságos örömet szerezni csak úgy tudunk, ha egész

életünk: érzéseink, vágyaink, cselekedeteink hitet tesznek az Úr imája mellett:

„*Mi Atyánk,*

Jöjjön el a Te Országod, legyen meg a Te akaratod!...”

Budapest, 2000. január 18.

A szerkesztő

A „MARADÉK” (*)

... Úgy van. Az élet csak a maga színvonalához közel esőknek kedvez abban a korszakban, amelyben felszínre hozza azokat a szellemi és anyagi eredményeket, amelyek megérték vagy a feljebb emelkedésre, vagy az elpusztulásra. Most ez egy olyan szétválasztó időpont, amikor csak nagy küzdelemmel tudja magát fenntartani az az elem, amelyik a jövő részére emelkedik majd ki, mert ki kell emelkednie annak a vezető elvnek, amelynek hivatása van egy rövid, átmeneti időre, míg a maradék is megéri a földről való távozásra. Nem olyan kicsiny és jelentéktelen az élet most gyermekem a földön, mert ez már egy korszaknak a lezárulását jelenti a maga nagy és kiemelkedő tudományával, művészetével, erkölcsi tisztulásával. Végeredményben pedig az eredményével, amelyet elért az egész bolygó. Az emberiség vezető csoportja mindannak birtokában mit tudott valósággá tenni, gazdagította-e ezzel a világot? Áldást jelentett-e, avagy átkot a többi alá rendelt rétegnek, mert minden lezárult korszak végén el kell számolni ezekkel azoknak, akikre egy korszakon belül a népek vezetése lett bízva. Nemcsak egy olyan egyszerű elszámolás lesz ez, mint a múltak ködébe lemerült korszak elszámolása volt, hanem ez egy olyan befejező szám lesz, mint amikor a szellem befejezi vezeklő, tanuló és pihenő életét, hogy egy vasárnapi élet összegezésében minden eredményét magára véve próbának legyen alávetve. Hogy mindazt, amit tisztán megőrizett, és amit magának megszerzett a fájdalmas tapasztalatokkal, ezeket magának megtarthassa, mert ezek az ő egyéni tulajdonát képezik most már örök

időkön keresztül. Ezek azok a nagy értékű szellemi kincsek, amelyek a mi Urunk a földre hozott, amelyekkel erőt, békességet és boldogságot vehetett magának a földi ember, ha nem fecsérli el idejét és erejét a múlandó javak hajszolására, hanem lelkében felgyűjti mindazt a nagyszerű tudományt, amellyel nemcsak a múlandó fölé emelkedhet, hanem az örök értékű javak birtokába is juthat. Nemcsak az anyagi javakat kell ez alatt érteni, mert amikor már elérte az ember az anyagban való bőséget, akkor már kevésre becsüli annak értékét. Mert az benne van az ember természetében, hogy mindig az érdekli, ami még, vagy már nincs meg. Így az anyag már kisebb jelentőségűvé válik részére, mint a földi élethez kötött lelkét-testét kiemelő dicsőség és hatalom, a megkülönböztető tisztelet, elismerés, magasztalás. Ezt a kiváltságos megkülönböztetést nem csak földi életében élvezi, hanem halála utáni időkre is biztosítani akarja, hogy fennmaradt nevének emlékét is dicsőség övezzé. Ezek a törekvések minden emberi lélekben megvannak, akár tudatosan, akár a tudat alatt, főleg annál, aki még nem emelkedett fel az igazi megismerés azon fokára, ahonnan már annyira elhomályosuló és ködbe vesző a földi világ képe, mint valami elhagyott városé, amitől folyton messzebb távolodik el az ember a reggeli napsütésben. A földi életnek minden dicsősége, minden kívánatos bája mögött, mint félelmetes árnyék, ott van a bűn, a szenvedés, a csalódás, a megsemmisülés. Hiszen minden csak látszat, csak káprázat, amely hazug csillogásával teszi széppé és kívánatossá azt a jót és szépet, amit mutatott, mert minden a valóság látszatát igyekszik kelteni. Azonban a valóságnak csupán vetített képe mindaz, amit a földi élet mutat. Azért van minden elmúlásnak, változásnak alávetve, mert semmi sem valóság. Az emberi lélek bármilyen mohó vággyal veti rá magát ezekre, bármit adjon is érte cserébe, abból semmit meg nem tarthat magának, csak a tapasztalatokat. Azért az ismeretre eljutott lélek nem kívánja a csalódást, nem óhajtja a fájdalmas tapasztalatokat, hanem kutató, kereső, lelki szemeivel olyan bizonyossá-

gokat keres, ahonnan tájékozódást nyerhet. Ez a tájékozódás helyes irányt jelöl meg az életbe induló lélek számára, amely irányban haladva biztosan célba ér. Bármilyen célból küldetett, vagy küldte őt végzete, amelyet az isteni gondviselés szabott eléje a földi életben, azt a célját el fogja érni, mert nem a földi élet bizonytalan útjait fogja járni, hanem a lélek magasabb rendű utasításain és útmutatásain indulva el biztos irányban halad előre. Találkoznia kell az életúton azoknak szellemi termékeivel, akik már előtte jártak, és bizonyos sikereket értek el, és eredményekben gazdag életet hagytak maguk mögött. Ezek az eredmények, mint útjelző táblák itt vannak a földön, azokban a termékekben, amelyeket az utána következő nemzedék, mint kész kiindulási pontot, felhasználhat. Nem állhat meg a haladás, fejlődés egy pontnál, bármilyen nagyszerűnek látszik is az, mert amikor elérkezik az örök törvények kapujáig, ott meg kell állnia. Ezen nem mehet túl az „ember”, mert itt is le kell vetnie saruit, mert az a hely szent, mert itt Isten szól az ember „lelkéhez”. Az „ember” - a közönséges földi ember - az ezer vágytól fűtött földi ember, a világ káprázatába beletévedt ember semmiképpen sem érti meg az Istent, a hatalmas Isten szavát, amely emberi szavakban kifejezett gondolatot és akaratot közvetít a föld göröngyei között bukdácsoló emberhez. Csak az Isten felé nyitott lélek érti meg, egyik tisztábban, a másik homályosabban, elmosódottan fogja fel az isteni akaratot, törvényt a lelkében. Csak a lelki ember, a lelki célokért élő ember tudja felfogni, és megérteni Isten szavát. Csak azoknak a lelkében homályosodik el a világ csábító káprázata, mert azoknak lelkét megérinti a valóság, az isteni törvényeken alapuló élet szépsége, boldogító valósága, és lelkivilágát megszínesíti ennek az életnek az elérhetése. Ez az élet vonzza, mert vállalja a munkát, a fáradtságot, a küzdelmet, az áldozatot, az önmegtágadást, mert lelke érzi azt, hogy mindezt cselekednie kell azért a megismert valóságért, melyet lelkével megértett, felfogott. Érzi azt, hogy minden erejével dolgoznia kell azért, hogy megnyerje annak a célnak érdekében azokat, akik lelkéhez közel vannak, hogy el ne veszítse

azokat, akiket szeret. Érti azt is, hogy az egész emberiség - mint egy test sejtjei - úgy egymásra vannak utalva, mert célja: a boldogság és békesség elérése mindegyiknek egyformán érdeke. Mert kevesen vannak, akik már megértik, hogy az isteni törvényekben az emberiség boldogságához vezető utak ki vannak jelölve. Azért nehéz a földi élet, azért kínos és gyötrelmes az olyanokkal való együttélés, akik még nem tudják, hogy mit cselekednek, mert azok még a homályban élnek. Azok még nem tudják, hogy az Isten megvilágosító kegyelme folyton árad a világra a lezáruló korszaknak ezekben az utolsó óráiban is, hogy azok, akik hisznek az Isten megtartó kegyelmében, azok meglássák az utolsó időkben még egy kis időre a jobb, a tökéletesebb élet levetítődését a földre. Az utolsó órákban, még mielőtt a nap leáldozna, mindenki felett még egyszer bearanyozza a napsugár a földet, és pazar fényével, gazdag áldásával elárasztja a földön élőket. Boldog az, aki sem a viharban, sem a vihar után nem feledkezik meg arról, hogy esteledik. Mert bár ragyogó fénnel tündöklük a búcsúzó nap, de már hosszúra nyúlnak az árnyak, és minden hazatérőben van. Minden Isten szent lelkétől megvilágosított lélek használja ki az időt a kegyelem idejét, amíg a nap fenn van, hogy elvégezze a reá bízottakat. Igyekezék mindennel és mindenkivel kiengesztelődni, hogy senkinek és semminek ne legyen igaz követelése rajta. Adjátok meg mindenkinek azt, ami annak jár. Igazságtalanul ne vegyetek el, és ne követeljete senkitől semmit. A rosszat ne fizessétek rosszal, inkább jót tegyetek azokkal, akik ellenetek gonoszt cselekesznek, hogy megszabaduljatok az ellentétre kiszabott törvénytől. Ne halogassa senki az ő megtérését a holnapi napra, mert amit ma levetkezel ember, attól holnap már szabad vagy, és szabadon könnyebben mozogsz, és könnyebben eléred a holnapi napra számodra félretett örömet, segítséget és áldást, mert: *„akinek van már valamije, amit megszerzett, adatik annak, de akinek nincsen semmije, azt is elveszíti, amivel bírni vél.”* Mert az Isten szereti az ő megtérő és javulni vágyó gyermekeit. Szerető tekintetével kíséri azokat, akik harcot vívnak az ellentéttel, és

minden fáradságuk és látszólag eredménytelen küzdelmük ellenére sem hódolnak be az ellentétnek, hanem hűségesen várják megszabadítójukat. Ezek nem hiába várják, mert eljő az Úr nagy erővel és hatalommal az ő dicsőséges szabadításával. Azért nem szabad soha elfeledni, hogy csak vándorok vagytok itt a földön a születéstől a halálig. Próbátételre vagytok ide küldve. Sok és nagy tét forog kockán, mert akik már idáig eljutottak, a megismerés és tájékozódás útjára léptek. Tihozzátok az Istennek nagy kegyelme már lehajolt, emeljétek hát fel tekinteteket az igaz valóságok világa felé. Az Isten Országának kapui tárva vannak, a fény kivetítődik, és látjátok ott már a nagy készülődést, hogy befogadja mindazokat, akiket a veletek együtt érző, nagy Szeretet, az Isten egyszülött Fia kiválaszt majd arra, hogy megnyugosztalja fáradságai után az Ő országában. Ő nem személyválogató. Ő egyformán mindenkit vár, és egyformán segít mindenkit, aki hajlandó lemondani a világ csábításairól, aki várja az igaz jó kiteljesedését, és várja az isteni ígéret beteljesedését: mert hisz benne. Aki ebben hisz, az nem csalatkozik, bárha felhő takarja néha a napot, de a felhők az ő idejük lejártával eltakarodnak, és teljes fényével kisüt a nap. Ez minden igazságot keresőnek és minden hívőnek legyen biztatására és erősítésére, mert vannak idők, amikor kell az árnyék, kellenek a viharok, mert nincs semmi ok nélkül. De az Isten nem hagyja elesni, aki Őreá támaszkodik. Higgyél és bízzál! Meglátod, az Úr csodálatos gondoskodását azok felől, akik Őtöle várják a segítséget.

HIVOGATÁS A MARADÉKHOZ

(Eszter testi jelenlétének fontosságáról)

Már én vagyok itt az Úr Jézus nevében, gyermekem. Nem? Neked egy kis ideig még maradnod kell. Ha nem is a gyötrődések kohójában, mint azt te állítod, hanem az élet mozgalmas forgatagában, és a lelkednek minden szép és igaz érzésével részt kell venned azokban a formálódó új alakulatokban, amelyek elé tekint az egész világ, mintegy sóhajtozva a szülés előtt álló asszonnyal együtt, várva a szenvedéseinek örömteljes eredményét. Mert a világ terhes, és sóhajtozva várja a megszabadulást terheitől. Ezek az idők előestéjét képezik a nagyon várt jövőnek, amely sokkal tovább váratott magára, mint azt bárki is számításba vehette. Azonban az élet bárha nehezen érleli is meg az eredmények gyümölcsét, de azért mégis el kell jönnie az érésnek, és ha ez megtörténik, lehull magától a gyümölcs. Az emberek lelkében meg kell érlelődnie annak a jobb és igazabb után való vágyódásnak, amely nemcsak, mint vágy, hanem mint cselekvés is helyet foglal azután a történések világában. Ez pedig már a teljesedés felé van irányítva. Sokan ezzel a vággyal mennek át abba a világba, ahonnan az irányító és mozgató erők belesugároznak a földi világba, és tettekre, elhatározásokra indítják a földön élők lelkét. Ezt most nem mint jóslatot, hanem mint magyarázatot írom le neked, leányom, hogy lássad azt, mennyire szükség van most még a te időben folytatódó életedre, mert szükséges egy rögzített pont az emberi szemek előtt, amely körül összecsoportosulhatnak, hogy egy közös irányba elinduljanak. Ezt a pontot a te életed és munkád jelenti, amely egyben az én munkámat, és annak iránymutató tartalmát jelenti. Ha nem is tudnál - de még tudni fogsz - tovább olyan nagyobb jelentőségű munkát végezni, maga az a megrögzített pont, amely a te testi jelenléteddel itt áll, ameddig élsz elég, hogy szilárdságot adjon, vagy kölcsönözzön annak a fogalomnak, amely mögötte áll, és veled egyet jelent. - Ezek a mozgalmas idők meg kívánják azt, hogy mindenki és minden a helyén maradjon. Érted-e ezt, gyermekem? Más eszme-áramlatok jönnek, amelyek

megtisztítják a levegőt ezektől a gonosz miazmáktól, amelyek gonosz lelki és testi betegségeket okoztak az egész emberiségnek. Ezek a kisebb-nagyobb szerencsétlenségek és természeti rendellenességek előfutárai annak az átalakulásnak, amely elé az egész emberiség állítva van. Nemcsak egy nemzet, hanem az egész világ egyformán, az eltévelyedésben keresi a kibontakozás lehetőségét, de meg nem találja mindaddig, amíg az anyag hatalmában és csábító erejében hisz, és követi a káprázat színes hullámozásának útját. Ez pedig - mint mondom - nem valóság, csak a valóságnak vetülete. Boldognak mondom azokat, akik a valóságot úgy látják, amint az van. Nem a látszatot kergetik, hanem ők magukban igyekeznek valósággá tenni azt, ami a jónak és igaznak megvalósítását munkálja. Boldog az, akit a hamis látszat nem ejtett hatalmába. És nem adta el lelkét a gonosznak a látszatos jóért, mert közeledik az idő, amikor számot kell adni mindenkinek cselekedeteiről. Nagy gondolatok, nagy eszmék, melyekre emberéleteket áldoztak - porba hullanak, és nyomukat sem találják meg többé, mert behordja azt az idők szele porra és eltemeti azokat. De akik az Úrra tekintenek fel, és az ő örökkévaló igazságát követik, és ellene nem cselekszenek, azok részt vesznek abban az átalakulásban, amely az isteni igazságok alapján épül fel és teljesedik ki, ha csak egy rövidebb időre is, hogy irányt szabjon előre az egész emberiség haladásának. Aki ebben az iránymutató munkában részt vesz a földön, bár az egyelőre előre nem látható, azonban a hit és remény előre sugárzásában megjelenő boldog vágyakozásban átérezhető, így annak nagy meglepetésében és kiteljesedésében előre részesülhet a földi ember lelke. Mert mindenki szeretne boldog lenni, mindenkinek vannak többé-kevésbé tiszta vágyai, amit szeretne megvalósítva látni. Ezeket a vágyakat fokról fokra áttisztítja az az eszme, melyet nem a bűnös lélek álmodott ki a megvalósításra, hanem vele az isteni kegyelem sugározta át az emberi lelket. Ez a hit gyönyörűséget ígérő szent beteljesedése, mely igazsággá, valósággá alkotja át azt, amiben az emberi lélek hitt. Azért kell az erős hit az embernek, hogy az igazsággá

lehesen. Ha már van valami pozitív igazsággá lett hit, akkor a reménység új alkotáshoz fog, hogy azt megvalósítsa, elérhesse a lélek. De mindenben meg kell csalódnia, mindennek el kell múltnia, ami nem az isteni kegyelem közvetítő sugárzásából szállott alá az emberi lélekbe. Mert jaj azoknak a csalfa ígéretekben hívőknek és bizakodóknak, akik a megtévesztés szellemének hittek, és azokat igyekeztek földi életükben szolgálni, amelyek mások szenvedésein keresztül ígérték a vágyaik kívánt beteljesülését. A szeretet nem sugalmaz ilyen vágyakat. Az igazság nem kíván ilyen beteljesüléseket, tehát ha mégis van ilyen az ember lelkében, akkor az már bűn. A bűn pedig már magában hordja a szenvedést és a halált. A halálból csak az ébresztheti fel, aki legyőzte a halál hatalmas törvényét: az élet Ura, Királya. Azért minden teremtetett léleknek meg kell ismernie az élet Urát, az örökkévalóság Istenét. Ezért dolgozunk, munkálkodunk mi, az Ő kibocsátott szolgálói, hogy a bűn és a halál megszűnjék, és az örök élet törvénye érvényesüljön az egész mindenségben. Ebben a törvényben élni és munkálkodni nagy nyeresége a teremtetett szellemnek, mert minden felett rendelkezik, amit a bűntől és a halál hatalmától megtisztított. Azok az övéi. Ezért a nagy jutalomért dolgozunk mi és mindazok, akik a szeretet mentő munkájában dolgoznak. Ezért keressük fel az emberek szenvedő lelkeit, hogy ők is velünk munkálkodjanak az élet Urának isteni igazsága terjesztéséért. Akik ha csak keveset tudnak is végezni, mégis nagyot haladnak előre, mert az Élet Ura nagyon kegyelmes, és gazdagon jutalmazza az Ő munkájában fáradozókat. Így én minden emberi életben lévőket hívok magamhoz, azaz az Úrhoz, hogy hitüket megerősítve munkálkodjanak először a saját maguk lelkén, és azután azokon, akik alkalmasak a befogadásra, hogy beteljen a lakodalmas ház vendégekkel. Mindenki szolgál, és megbízatása szerint világít a sötét úton járók elé a maga életével. Ezért aki mit és mennyit cselekedett, annyi jutalmat nyer, amit halála után boldogan értékesít, amit a te elköltözött férjed nemsokára meg is fog jelenteni néked és másnak is. Még nem teljes az ébredése, de nemsokára az is

meglesz. Ne féljetez tőle! Majd nem maga jön, mással együtt. Ezeket most azért írtam neked és néktek, hogy lássad és lássátok azt, hogy az isteni törvény igazságos, de kegyelmes is azokhoz, akik hisznek, és a kevés jót is hasznukra fordítja a kegyelem Istene. Hát még akinek nagy múltja van a szolgálatban. Azért szolgáljál jó szívvel, az Úr áldása vár rád.

A KÉTFÉLE EMBERTÍPUSRÓL(*)

Más a beszéd, és más az írás. A beszéd elhangzik, az emlékezés hozza csak foszlányokban vissza. Az írás megmarad, és a gondolatok rögzítődnek benne. Több értékű ez és maradandó, de nincs benne a hangon keresztül beleadott érzés, és így ridegebb. *Lajos és Eszter kapcsolatáról szólva így folytatja:* Ti nemcsak a szellemi jövőtök, hanem a nyilvánosság szempontjából is nagyon szem előtt vagytok és lesztek sokáig, nemcsak a földön, hanem a szellemi szférákban is, mint tanulmányi eset. Minden ilyen elkészült és befejezett életek története meg van örökítve, és az idők fordulatai szerint előveszik a sorsokat intéző hatalmak, az idők ismétlődő eseményei tükrében újra felelevenítik, és lejátszatják azért, hogy az emberré váló szellemek tanulhassanak belőle. Azért mindennek ki kell tisztázódnia. Mind a ti lelketekben, mind azokban a világban élő lelkekben, akik magukban bizonyos igazságok felől téves fogalmakat alkottak, illetve alakítottak ki. Az emberek nagyon hamar meghatározzák a téves fogalmakat, hogy azokban elférjenek azok a törvénytelen kívánságok, amelyekről nem szívesen mondanak le, de csak azért, mert a jobbat, az igazabbat nem ismerik, és nem tudják azok boldogító eredményeit elképzelni. Éppen ezért a mennyei életet sem képesek magukban elképzelni, és így nem is vágyódnak utána, mert azt hiszik, hogy az csupa lemondásból és önmegtagadásból áll. Az örömökről halvány fogalmaik sincsenek, mert azokat a kellékeket, amelyekkel az örömeiket élvezni tudnák, még nem fejlesztették ki magukban. A földön is vannak tisztább és boldogítóbb örömei, mint amit az alig fejlett ember kíván és megért. A vadonban felnőtt embernek

hiába beszél a feltaláló az általa elért legnagyobb eredményről, az nem tud vele örülni, mert nem érti meg. A kétféle embertípust nem lehet összehasonlítani, mert mindegyik egy más fokozathoz tartozik. Így a földön élők nagy sokaságai éretlen gyümölcssei a földnek, és annál fogva messzebb esnek a tisztább szellemi igazságoktól. Csak hosszabb gyakorlat és sok fájdalmas tapasztalat után válik a lélek a tisztább, nemesebb eszmék iránt befogadóvá, mert belátja, hogy az addig lefolytatott életek nem hoztak megelégedést sem a földi, sem az azt követő szellemi életében. Az eszmék világában már sokszor leválik a lélekről az anyaghoz való ragaszkodás, és a test képze is felesleges, és így megszabadul a lélek az anyag terhétől. Ez a felfelé haladás már a boldogság érzetével hatja át a lelket, mert a testtel együtt a betegségek is lemaradnak. Mert mint hatásokat, már nem kénytelen a tudat észrevenni, és ez is egy külön örömet, boldogságot jelent a lélek számára. A szeretet is már szabadabban cselekszik jót, és önmagáról megfélelmezve veti bele magát a segítség munkájába, mert az eredmény nagy és szent öröme hatja át a lelket, és a reménység új erőforrást nyitott meg a lélek részére. Ezek azok a kívánatos és vonzó szellemvilági örömek, melyek a földről nézve a földön lejátszódó eseményekben csak az igazságot keresők részére érdekesek, de a szellemi világban nemcsak érdekesek már, hanem nagy hézagokat betöltő valóságokat létrehozó komoly eredmények, amelyekre építkeznek azok a szellemi egyedek, akik a szellemvilágot, vagy annak egyes részeit alkotják. Szellemi otthonok, hazák és országok alakulnak ki, melyeket nem hódíthat el senki, és nem semmisíthet meg senki, mert csak az igazságon alapuló törvények biztosíthatnak ott életlehetőséget azoknak, akik már dolgoztak abban, és eredményeiket viszik magukkal. Minden - az ott alakult erőknél - legkisebb rétegein is rajta van az igazság törvényének pecsétje, és nem romolhat el, nem értéktelenedik el semmi, mert a romolhatatlanság, az örök élet törvénye tartja fenn. Új örömek, új lehetőségek kiteljesedései az új élet lüktetésével fogadják az odaérkezőt, hogy ebben az új életben a lélek minden

nemes és szép érzése és vágya kiteljesedve, boldoggá tegyék azt, aki levetkőzte földi testével azokat a szenvedéseket, fájdalmas csalódásokat, melyek alatt a lélek roskadozott. Ez az új élet az új hazában, az Úr országában, melyet azoknak a részére alapozott és épített meg, akik hittek az Ő beszédének. Mert csak azok tudnak hinni az igazságban, a mennyei igazságban, akiknek a lelkében már felébredt az az igazság, melyet a teremtés pillanatában a teremtető Atya ott elhelyezett. Nagy titoknak látszik ez a földi ember tétovázó, igazságokat kereső értelme előtt, de ez az igazság-törvény minden emberlélekben el van helyezve. Ez az az érzékeny iránytű, amely mindig felfelé és lefelé mutat a földi életben, de a földön megtéveszti az emberi lelket a látszat igazság, mely a testen keresztül a büntetésül kapott romlandónak szánt test kívánságait szeretné megvalósítani, a lélek nemesebb és tisztább vágyaival szemben. Az ember pedig sokszor a csalfa látszattól vonzatra a hamis jót választja, és behullik a megtévesztés szellemének hálójába, és ott vergődik a bűnök fogságában, amíg a gonosz hálóját a kérlelhetetlen igazság fel nem szaggatja, és az ember lelkét sok szenvedések után ki nem szabadítja. A szenvedések tanítják meg az emberi lelket arra, hogy hogyan nem szabad cselekednie, mert minden eltávolodás az isteni igazság törvényétől kiszámíthatatlan következményeket hoz létre. Ha a földön érik utol az embert bűneinek, tévelygéseinek kiszámíthatatlan következményei, az még a jobbik eset, mert ideje és lehetősége van a földi embernek arra, hogy bűneit felismerve, önként visszatérjen az igazság útjára, és bűneit megbánva az igazság urának bocsánatát kérje, bűneit igyekezzék jóvátenni, és ezzel a törvényt, mintegy kiegészíteni. Ez a földön még lehetséges, ha nem követett el kárhozatra taszító bűnt. Azonban az örökkévalóság állapotában erre már nincs lehetőség többé. Ha lezárul az ideig való élet, a lélek a saját életének eredményei között ébred fel, a megváltoztathatlan valóságok között. Nincs holnap. Csak egy folyton tartó jelen, melyben már a tegnap eredményei az uralkodó igazságok, melyek

kérlelhetetlenül sorakoznak fel ellene, hogy a maguk életjelenségeivel számon kérjék az eltöltött élet minden percét. Az idő megszűnt. És a lélek keserű érzésekkel kénytelen visszatekinteni eltöltött életére. Halál nincs, csak az élet emléke, mint egy visszfény jelenik meg a lélek előtt, és sok gyötrelem után a kegyelem átvilágítja, mint egy-egy villám cikázása a vigasztalanság ezen állapotait. Akiket ébren talál bűneik felett szomorkodva, azokat egybegyűjti, és táborokat alkotva a bűneiket megbánó lelkeket az engesztelődés forrásaihoz vezet. Ott a reménység felelevenítő érzéseiben egy új élet lehetősége jelenik meg a víz forrásában, melyet a magukat mindenre elszánt lelkek mohón fogadnak el ebben az álomszerű állapotban. Vágyak ébrednek a jó és igaz élet után, és ez a vágyalom a javulásnak minden feltételét, a szenvedést, a megaláztatást, mindent, jónak, kívánatosnak lát csak az élet nagy és szent ajándéka elérhető legyen. Sokszor hosszú, nagyon hosszú idő múlik el felettük, amíg a föld légkörébe jutva egy könnyebb és reménységbe ringató állapot lassú ébredése vonzza azokat a csoportokat a föld felé, amelyek már megérték a testöltés törvényének arra a fokozatára, hogy mint az eső cseppjei, úgy hullhaszanak a földi emberek világába. A vonzás törvénye szerint, és az elvégzendő feladat betöltése és az engesztelődés lehetősége szerint lassan testhez jutva születnek meg újra ezek a kegyelembe vett emberszellemek a földön. Az ember Isten kegyelmének élő tanúja, mert ha kegyelem nem volna, egyetlen ember sem lenne a földön. De van ember, és itt-ott van megtérés is. És így, amíg a kegyelem tart, addig sietni kell a földön élőknek, hogy életüket az isteni kegyelembe helyezve az igazság törvényében folytassák le. Hogy ne az elkárhozottak világába jutva, hanem az örök élet boldogságára ébredve az Isten országában boldogságban élve dicsérhessék az örökélet Urát. Aki teremtette a világokat, és boldogságot ajándékozott azoknak, akik hittek Ennek az Őáltala elküldött a Megváltónak, Aki azt mondta magáról: *„Én vagyok az Út, az igazság és az élet”*. Őbenne élni az a boldogságot jelenti akkor is, ha bilincsekben zárva tölti az ember földi életét. Nélküle

élni: a képzelt boldogság is rémekkel töltött éjszakát jelent, mert az idő közel van, és már kevés ahhoz, hogy újra lehessen kezdeni a semmiből.

LEGYETEK BÉKESSÉGES TŰRŐK! - SZORGALMATOSAK AZ IMÁBAN ÉS KITARTÓAK A HITBEN(*)

Igen, igazad van abban, ezek a te fordulód megkívánták azt, hogy magadra kellett hagynunk téged. Most ne is kérdezd, ne is gondolkozzál azokon a miérteken, amikre ebben a pillanatban úgy sem tudnék kielégítő feleletet adni, mert azt most úgy sem tudnád megérteni. Nem kicsiny dolgokról van szó, a te kicsiny, jelentéktelennek látszó életteddel. Azért nem is mondhatok semmit még most, mert ti nem vagytok egyben, egy értelemben. De majd meglátjátok az Úrnak nagy kegyelmét a magatok életén és az együttvalók életén nemsokára. Azonban ki kell tartani, hiszen nem messze van a nagy megnyugvás ideje és alkalmá, de csak azoknak, akik hűek maradtak az Úr igazságaihoz lélekben és testben egyaránt. Sokszor beszéltem ezekről tinéktek, de nem vettétek figyelembe ezeket az intő szavakat, mert azt hittétek, hogy csak képletesen mondom. Nem tiértetek van ez, hanem a Krisztus drága eszméjének diadalmas győzelméért. De aki hűségesen kitart ezek mellett, azt bevonja az a fény, ami abból sugárzik. Azonban ezt nemcsak az látja, aki már tiszta látást nyert a megtisztult és megigazult szellemi szférákból, hanem látja a mélységből felkapaszkodott értelem hordozója is. És tudja azt is, hogy aki látó, az túlnéz azokon az előtte álló határokon, és meglátja mindazokat a hazugságokból kreált utáztatásokat is, amelyek a még fejletlen lelkek érdeklődését oly nagyon lekötik, hogy az életüket is odaáldozzák, hogy azt elnyerhessék. Ezért üldözi a sátáni eszméktől áthatott csoportlélek a fényben fürdő emberlelkeket, mert tudja azt, hogy az illúziók elmúltával a kiábrándult emberlélek nagy munkával felépített kártyavárát is ledönti a megcsalódottság minden pusztító, romboló ereje. Azért ne féljete, de ne is legyetek vakmerők a gonosszal szemben. Legyetek békességes tűrők, és

szorgalmasak az imában, kitartóak a hitben. Mert nemcsak a téves úton haladó emberek tévelygéseivel álltok szemben, hanem erőkkel és hatalmakkal is, amelyet nem láttok. Legyetek vigyázók és éberek, hogy senki meg ne közelíthesse a reátok bízott lelki értékeket, hogy azt szétrombolhassa. Te pedig ne legyél kételkedő, hanem hívő, mert a hit hegyeket rombol le, hogy az elrejtett kincshez hozzáférjen, és évezredeknek ellenálló építményeket hoz létre, hogy azokat a későbbi kor részére megőrizze. A hit ereje kimeríthetetlen valóságokat tár fel, hogy azokból új világot teremthessen. A hitetlenség pedig a valóság felett bukdácsolva, erőtlenül támolyog, amíg kimerülve céltalan fáradozásaival eredménytelenül nyúlik el az út porában. Ma még csak ennyit mondhatok. De legközelebb már beteljesedéshez közeledsz. Most Isten kegyelmébe ajánlva téged, az Úr nevében búcsúzom a te földi énedtől, de a belső, igazi énedhez közel, már minden kétséges gondolatok akadály nélkül szólhatok, mert ő megérti az én beszédeimet.

AZ IGAZ ÉRTÉKEK FELELŐSSÉGTELJES VÉDELMEZÉSE; A PÉLDAADÓK ÉS AZ ÍRNOK FELELŐSSÉGE(*)

Hallgattam a te imádságodat, és veled együtt érezve én is osztottam a te kívánságodat. Mert az élet a földön nem tartogat az emberek részére örömeket és nagy boldogságra való kilátásokat. Van az életnek - a minden időkből élők részére - olyan értéke, amely nemcsak a jelenben élőknek adhat tanácsot, hanem a későbbi érzékek részére is nagy tanúság. Bár azt mondják az emberek, hogy a korok változnak, és vele az emberek is, azt azonban elfelejtik, hogy az emberi lélek természete a korokkal nem változik, csak más megjelenést vesz fel, de a más megjelenésben is ugyanazt fejezi ki, ami benne van. Ezt a lelki természetet csak a legfelsőbb szellemi én tudja megváltoztatni, mégpedig csak azoknak az átél és tapasztalt élményeknek az erkölcsi értéke szerint, amit a saját természetével leszűrt és átdesztillált a szellemi énjében. Lehet valaki a földi tudományokban nagy és utolérhetetlen,

de ha a szellemi énjében ezeknek a tudományoknak a lelke nem hasonult át a világokat fenntartó erők és hatalmak tudományává, akkor nem tud a földnél magasabb rendű világok tudományával sem hasonulni. Így kénytelen az alsóbbrendű lélekcsoporthoz tartozóknak szolgálatába lépni, hogy megtarthassa a saját színvonalát. De ezt is csak úgy teheti, ha megtagadja magát, és ő is leszáll az alsóbbrendű lelkeség szintjére. Ez pedig fokozatos bukást jelent minden lélek számára, aki már fenn volt, és onnan le kellett szállnia. Ez a haladás törvényének rendje, mert megállás nem lehetséges, nem történhet. A megállás ezer veszélyt jelent mindenki részére, mert azok, akik a mélyből felfelé emelkednek, elhalványítják az ő fényét, ha feljebb nem emelkedik. Ezt pedig senki el nem szenvedheti, hogy ő, aki fent volt, alul maradjon. Ezzel elkezdődik a küzdelem, és a győző emelkedésével az alulmaradás, vagy pedig, ha egy árnyalatot is belevisz a nem igazból, nemcsak, hogy megáll, hanem bukik lefelé. Mert hazugsággal nem lehet megmaradni az igazság világában. Így az örök ember-tragédia ismétlődik újra és újra. Azért szükséges és elmaradhatatlan kelléke segítő eszköze a haladásnak az Istenbe vetett hit, és ezzel együtt az a bizonyos alázatosság, ami nem engedi, hogy az élet elejtse a maga kezéből azokat, akik önmagukat megalázva a nagyobb, a hatalmasabb előtt meghajolnak, és annak segítségét kérik. A segítség nem marad el és mindig van idő és alkalom a pihenésre, az erőpótlásra és főleg a tanulásra. A tanulás kötelesség, mert az együttes munkából mindenkinek a maga erejéből és képzettségéből - ahogyan telik - ki kell vennie a részét, mégpedig úgy, hogy hibátlan és semminemű fogyatkozás ne legyen benne. Azért kell már a földön megtanulni a becsületes és igaz jellem kifejlesztését, hogy a szellemi életben, ha nem is mindjárt az elsőrendű megbízatást kapja, de bármilyen csekély értékűnek látszó is az, de aki azt elvégzi, az vizsgázik azzal mind haladottságból, mind megbízhatóságból, és ezáltal mintegy bizonyítványt nyer. Nagy tévedése az az embereknek, hogy azt hiszik magukról, hogy ők sebezhetetlenek és té-

vedhetetlenek bizonyos dolgokban. Önmagáról mindenki a legjobb véleménnyel van, és a próbákon kitűnik, hogy nagyon is gyenge és megbízhatatlan. Mindenki megtántorodik, és nagyon sokszor el is esik. De ha a lélek alázatos és belátja gyengeségét, segítségért könyörög, azt mindenkor meg is kapja, akkor felemelkedik, és erőt gyűjt az újabb megpróbáltatásokhoz. Ezzel az erőgyűjtéssel már tudatosítja a maga részére mindazt, amit megérez, hogy mit mikor és hogyan használhat fel. Jobb az, ha a földi élet inkább mostoha és kicsit kíméletlen, mintha lágyan dédelgeti az ember könnyen elbukni kész lelkét. Mert ez melegágya a mindenféle bűnök és tévelygések miazmáinak. Ezek könnyen belefészkelnek az emberi csoportok gondolatvilágába, és nagyon sok lelket magukkal rántanak. Ezek azok az átlagból egy kissé kiemelkedett lelkek, akik saját elméletükkel követőket tudnak maguknak szerezni. De jaj az ilyen lelkű embereknek és szellemeknek, mert az ilyen tévelygésekkel megrakodott szellemcsoportok, ha csalódnak és szenvednek, úgy érzik, hogy szenvedésük oka az, akitől kialakítani tanulta - és megkedvelte - azt a gondolatformát, ami őt a veszedelembé kergette bele. Azért én magam is óvakodom attól, hogy tévedésre, félremagyarázásokra való okot szolgáltatásokra adjak alkalmat. Mert bár nem tudatosan, de az ember saját, esetleges hajlandósága szerint a maga ízlését és elgondolását úgy helyezi el a szavak formáinak összeállításával (a szerkesztők felelőssége!), hogy nem a való igazság, hanem a tévedés jut a bizonyítás serpenyőjébe. Azért nagyon vigyázzon mindenki, mielőtt valamit elmond, hogy az az igazságnak megfelelő legyen.

MAGÁNJELLEGŰ BESZÉLGETÉS(*)

Szó volt valakikről, akik szeretnének Eszter köréhez csatlakozni. Erre azt mondja kedves Vezetőnk: „Szeretnének ide tartozni. De nagyon meg kell rostálni azokat, akiket ide kapcsoltok.” majd folytatólag utalva a Hegyibeszéd akkor tervezett megvilágítására, így szól: „Az emberi gondolatokat nagyon nehéz megfogalmazni, mert az emberi gondolatokhoz nem olyan könnyű hozzáidomítani, ugyanis a szavak nem mindenkinél egyformán fejezik ki azt, amit gondol a belső lelki világában. Ezért nagyon fontos, hogy hogyan fejezi ki magát valaki. Később azt mondja Eszter és Lajos dolgára nézve: „Lajos most boldog. Ez mutatja meg azt, hogy még mindig fájtn neki az a seb, amit szavaiddal ütöttél annakidején a lelkén (,annakidején: a XVIII. században volt találkozásukról van szó.). Így legyen ez minden élő embernek példája, hogy egy szó, egy félreértett mozdulat milyen nehezen gyógyuló sebet okoz. Általában ez a ti megtörtént találkozásotok legyen példája a nehezen gyógyuló eseteknek, mert ez már nem a durva bűnök következménye, ami a nyers, faragatlan lélektől eredne, hanem a finomult érzések leforrázása volt. Mert ő nem az alsó és sok homályos fogalmak tévedéseiből eredt viharzó tombolás volt, hanem egy megteremtett jobb és tisztább létlehetőség összerombolásából eredt. - Én sokat tanítom, vigasztalom és hálát adtam az Úrnak a sikerért, amit Ő segített elő. Nemsokára egészen ott lesz, ahová neki is be kell érkeznie.

A NÉVTELEN SZELLEMEK NEVÉNEK ILLETÉKTELEN HASZNÁLATÁRÓL(*)

Eszter: Kedves Vezetőm, mostanában túlságosan sokan azt állítják az utóbbi időben, hogy Te mindenfelé írsz a különböző médiumokkal.

Névtelen Szellem: Megmondtam neked előre ezeket, hogy sokan lesznek, akik majd nagy sietséggel igyekeznek hozzád simulni, és részt akarnak kérni abból a dicsőségből, amit az ilyen

lelkek maguknak elképzelnék és kialakítanak. A szolgálat nem abban áll, hogy a dicsőséget még idő előtt learathassa a lélek. Azért próbálja meg az Úr az őt követők lelkét, hogy megbírják-e azokat a terheket is, amelyek a földi életben ezzel a munkával velejárnak. Az embereket csak két, vagy legjobb esetben három részre lehet osztani. Az egyik rész: ahonnan kiválasztódnak a jobb felé haladáshoz a lelkek. Ehhez a csoporthoz tartozók még mindenre éretlenek. Ezután a kiválasztás után azok következnek, akik örömmel veszik az Istenben való hit bizonyosságát, és azután következik azoknak a csoportja, akik az első alkalommal elvetik maguktól a komolyabb és igazabb életre való felszólítást. Az első csoportban már találni lehet komoly, megbízható lelkeket, akik hisznek és a megtérésre való felhívást is komoly megfontolás alá veszik. Mert lelkükben hordozzák még a bűn okozta sebek fájó emlékeit, és boldogan adják át lelküket az isteni Gondviselés kezébe, hogy mindenre elszánva, kitartsanak az igazság mellett. A kísértések nem maradnak el. Senki sem mondhatja el azt magáról, hogy őt a világnak minden csábítása hidegen hagyta: hogy nem szeretett volna a világban is boldog lenni. Hogy nem örült volna annak, ha szép, ha okos, ha gazdag, és valamiféle módon kiemelkedhetett volna a nagy átlagból. Azért az Úr megpróbáltatásnak teszi ki még azokat is, akiket kiváltképpen szeret, mert azoknak a lelkében, akik nagy és szent lelkesedéssel vetik bele magukat az áldozatoknak készített tűzbe, azok szeretetből akarnak valami szépet, valami igaz jót véghezvinni, hogy megpecsételjék azt cselekedetekkel is. Ezeket az Úr kiválasztja, és elválasztja az átlagos embercsoportokból, és külön munkát bíz rájuk a földi világban, ami sokszor nagy áldozatot kíván, és bizony nem egyszer megtorpannak az áldozat nagysága előtt és összeroppannak. De aki végig kitart - mert szent hite és meggyőződése szerint nem tehet mást - azt az Úr külön kegyelmébe fogadja, és sokat bíz rá azokból a mennyei értékekből, mert Ő tudja és látja, hogy az a lélek megbízható. És híven el tud számolni azokról a talentumokról,

amelyeket rábízott a földi életben. Nem pazarolta el, nem vett belőle magának sem jólétet, sem dicsőséget, mellyel az ő hiúságát kielégíthesse, hanem minden dicsőséget áthárít az Úrra, akit minden dicsőség megillet, és csak egyedül Őt illeti meg, mert övé a menny és föld minden dicsősége. Az a dicsőség pedig visszatükröződik azoknak lelkére, akik szeretetből és hűségből minden világi dicsőséget elhárítottak maguktól, és egyszerű, rongyos, semmitmondó testöltésükben is a mennyei szépről, jóról szóttek álmokat, mert az örök és maradandó jó utáni vágy tette őket erőssé és hatalmassá a világ csábításaival szemben. Ezek nem alkudoznak, nem óhajtoznak olyan dolgok után, amit nem az Isten adott nekik, ezért a sátáni eszméktől elhódított világ gyűlöli őket. Megfosztja őket mindentől, amit az isteni kegyelem nekik adott, attól is, mert kielégülést éreznek, ha szenvedni látják az Úr „igaz” követőit. De ez nem tart örökké, mert minden jónak és minden rossznak vannak eshetőségei és lehetőségei a földi világban, és ha ezek lejárnak, senki és semmi vissza nem hozhatja többé. Azért az Úr türelmesen elnézi az ilyen, még fejletlen szellemű emberek gyerekes játékát, akik még nem tudják, hogy ezek csak gyerekes álmodozások és vágyak, és nem tudják azt, hogy meg kell fizetni keserű csalódásokkal azoknak, akik már álmodják azt, hogy a hegy tetejéről néznek le a völgyben bukdácsolóokra. Amikor felébrednek látják, hogy még nehéz utat kell megjárniuk, amíg felérnek vágyaik eléréséhez... Ami engem illet, én már sokszor és régen kijelentettem: nem megyek a földi világban senkihez, amíg élsz. A test halálával a „név” is megszűnik. Ezt a nagy olvasóközönség részére is kijelentem. Ha az Úr ismét elküld új munkára, de az nem ennek a folytatása lesz, mert új eszmékkal, új formát és új jeligét kell választanom, ha lesz még erre bármilyen lehetőség, de az nem most lesz...

AZ IGAZSÁGRA MEGÉRETTEK FELELŐSSÉGE ÉS HIVATÁSA(*)

Az Isten nem azért ad kegyelmet azoknak, akiket kiválaszt a sok közül, hogy magához vonzza a nekik nyújtott kegyelemmel, hanem azért, hogy a törvény betűje betelt és a lélek megérett annak a kegyelemnek a befogadására. Nem úgy értem én a törvény betűjét, mint azok, akik azt magyarázzák, és mint a régi világban is az írott betűkben keresték és találták meg azokat a mennyei igazságokat, melyeket az Úr az ember lelkéhez és az ember lelkében akar érvényre juttatni. Az írott betűben való lerögzítésnek csak a mindenkori időben élő ember tudatába juttatás volt a célja. De az igazság maga élő és ható erejével az ember lelkét akarta a testi fogalmakból kivonni, és gondolkodásra bírni, hogy cselekedeteit azok szerint formálja, melyek, mint fogalmak - a lélek fokozata szerint - benne kialakultak, és tettekké valósulva a világ formálását a maguk megérett és elfogadott igazsága szerint alakítsák ki. A múltkori írásomban ezeket a vezető gondolatokat igyekeztem érvényre juttatni, és aki figyelemmel olvassa, vagy hallgatja, bizonyosan rájön arra az iránymutató alapgondolatra, hogy az emberek világában és magánéletében is mennyire viszatükröződik annak az eszmének az igazsága és jósága, helyes, vagy helytelen volta, melyet az egyes lelkek, vagy lélekcsoportok együttesen élnek, és abban dolgoznak, szenvednek, avagy boldog megelégedésben élnek. Elégedetlenek mindig voltak és lesznek a földön, mert éppen ez az életforma az, amely a szabad akarat folytán megadja a lehetőséget, hogy a lélek szabadon kifejthesse törekvéseit, és ennek jó vagy rossz eredményeit végig tapasztalhattassa egyik, vagy másik földön való megjelenésében. Nem olyan könnyű a léleknek átalakulnia csak a szóban, vagy az írásokban megjelenő igazságok szerint. A léleknek tapasztalatokat kell szereznie, és meg kell érintenie, át kell éreznie azokat a saját lelkében, hogy az a természetében lerögzítve legyen, azaz a léleknek természetévé váljék. Amikor már a jó és igaz természetévé vált, akkor már nem jelent kísértést részére a helytelen, vagy igaztalan

eshetőség, előnyösnek látszó kihasználási lehetősége, mert a lélek bizonyos megvetéssel fordul el az ilyen lehetőségektől. Azonban, amíg ez nem következett be, addig vissza-visszatér a vágy az alkalom kísértése nyomán, és kisebb-nagyobb szellemi küzdelem után tudja csak a bűnhöz való vágyódását legyőzni. Ez is egy nagy előrelépés a szellemi haladás útján a tisztább és igazabb eszmék felé. Amíg az alkalom csábításai nincsenek leküzdve, addig még a lélek nem lehet bizonyos önmaga felől, hogy ő csakugyan az-e, akinek hiszi magát. Azért inti az Úr az ítélkező embereket, mert majd minden ítélkezés mögött az önmaga felértékelése a másik ember értékének a lebecsülése húzódik meg, és ez rendszerint nagy bukásokat eredményez. Mert minden könnyelmű ítélkezés a természettörvénnyel szembeni kihívást jelenti. Az ember csak az Isten kegyelmére támaszkodva állhat meg a bűnökből keletkezett viharok között. A bűnök, félreértések, félremagyarázások még az igazságban élők között is megzavarják az egyetértést, az összhangot. Csak egy legyen is a sok közül, aki téveszméket hirdet, azokat dicsőíti és kívánatosná teszi a gyengébb lelkek előtt, máris rombolást végez az Isten templomában! Azért vigyázzatok! Nagy a felelősség az isteni törvény előtt, mert nemcsak magatokért, hanem a veletek együtt élőkért, a hozzátok kapcsolódott igazságra vágyódókért is felelősek vagytok. A magatok feddhetetlen életével, az igazság ismeretével, a szeretet gyakorlásával, az alázatoság mindenben való egyszerű alkalmazásával könnyebben tudtok előre jutni, mint a tudományokkal dicsekedve a vitatkozók táborának erővel való meggyőzésével, mert minden meggyőzés és legyőzés újabb vitákat hoz létre a dicsőség mámorát élvezni akarók között. Legyen a ti beszédeitek egyszerű és Istenben bizakodó, aki vitázni akar, az elől térjete ki. Ugyanis a hiú dicsőségre vágyó lelkek sietnek minden könnyen befolyásolható emberlelket a maguk hatalma alá gyűjteni, hogy legyen akin uralkodjanak. De ti ne vegyetek ezektől példát. Az Isten Szentlelke vezérli azokat egybe, akiket az igazságra érettnek talál, és azokat egybetakarja az utolsó időkre, hogy legyen egy erős szellemi város, akiket megtart majd,

hogy legyenek magvetők az eljövendő világ emberei lelkében. Ez a hivatás vár minden szellemileg megtisztított gyülekezetre, és annak minden tagjára, akik felöltöztek az Isten igéjének kívül egyszerű és alázatos, de belül ragyogó fényt sugárzó köntösébe. Mert ez az egyszerű igazság a legnagyobb bölcsesség is egyben, amit az emberi bölcsesség fel nem mérhet, és vele meg nem mérhető. Azért mondom mindezeket, hogy tudjon az igazságra törekvő ember tájékozódni.

Névtelen Szellem: részlet egy íróóráról

Ezek az utolsó időkre összegyűjtettek, hogy ne vádolhassák az Istent, amikor nagy hirtelenséggel eltávolítja őket az isteni parancs e földről. Ennek talán az utolsó napjait élitek ti, akik felfigyeltetek az Isten igéjére, és az Úr nem hagyott bennetek a bizonytalanságban, hanem veletek, általatok sokaknak megbizonyosodást adott, hogy a hitét megerősítse. Ne csüggedjél gyermekem! Mi látjuk a ti fáradságotokat. Az Úr látja és tudja a fájdalmadat, és gondja van rád. Már minden a végéhez ért, és a befejezés már nem messze van. Még egy nehéz pillanathoz hasonló idő van csak hátra, és megszületik az új korszak, amelyben többé nem a gonosz erők és hatalmak az irányítók. Ezek az idők elmúlnak, és a mi világunk, a Krisztus evangéliumának igazsága bevilágítja az utakat azoknak, akik az utat bizonytalankodva járják. Amikor azt hiszed, nem lesz semmi, akkor lesz a legnagyobb megbizonyosodás. Ezért légy még egy kicsit kitartó, reménykedő és Istenben bizakodó. Az Úr veled van, látja a Te dolgaidat és fájdalmadat, és egyszerre veszi le a leplet minden titkolt gonoszról és kétszínűségről, hogy mindenki lássa azt, hogy ha az Úr el is nézi a bűnösnek megbosszulás nélkül a bűnt, az nem azért van... Azonban az ítélet nem marad el.

**NE DOBJÁTOTK GYÖNGYEITEKET A DISZNÓK ELÉ
(Lajos szellem, Eszter duáljának gondolataiból idézünk) (*)**

Sokan vannak, akik úgy várják a te szavaidat, mint a kiszáradt föld az eső cseppjeit, hogy fellazítsa és az élet befogadására előkészítse azt a talajt, ahonnan majd mennyei palánta nő ki. Az égiek is örömmel szemlélik ezeket, mert minden talajban más-képpen és másképpen terem meg az, amit elvetnek belé. Azok a beszédek, melyek valóságokat tárnak a hallgatók elé, lehetetlen, hogy visszhangra ne találjanak és ez a visszhang, ha nem is tökéletesen hangzik, de mégis valamit kiirthatatlanul megrögzít azokban a lelkekben, aki szomjas vággal hallgatják azokat a megtörtént eseményeket, melyek egy emberélet útján olyan magasságba emelték fel azoknak a lelkét, akik veled egy korban éltek és együtt szenvedtek, vagy örültek és együtt tapasztalták végig azokat a nagy meggyőződések, amelyeket nem minden kor tud felmutatni. A megbizonyosodások ideje és lehetősége nem minden időben tart végig, mert az emberek sok milliói nem értek meg arra, hogy ezt nekik oda lehessen adni minden kár nélkül. Megmondta már az Úr földi életében: „*Ne dobjátok a ti drága gyöngyeiteket disznók elébe, akik azt megtapodják és a szemébe túrják*”. A szellemi igazságok pedig drága, nagyon drága gyöngyei a teremtettségnek és ahol ezek el vannak rejtve, azt minden komplikált zárnál nehezebben nyitható zárok őrzik, hogy a gonosz ki ne lophassa, el ne fordíthassa és a saját gonosz igazságát be ne takarhassa vele, mert akkor még a mennyet is a maga hatalmába hajtáná. Természetesen, ha csak egy cseppnyi méreg van is elrejtve a drága italban, már akkor is sok a halálos áldozat azok közül, akik abba belekóstoltak. Azért nem minden idők és nem minden alkalmak jök és kedvezők az isteni igazságok kinyilatkoztatására, és nem minden kor alkalmas a ferde igazságoknak sem. Különösen, ha nagy ember-rétegek megcsalódtak és megszegényedtek a helytelen igazságok utáni vágyakozásukban. Ezek a megszegényedett ember-lelkek lerongyolódva, betegen és szenvedve kódo-

rognak a szellemvilágban és sokan látják, ezeknek a nyomorúságát azok közül, akiknek az útjuk a föld felé vezet és ha a lelkükben még volnának is hajlandóságok azokra a tévelygésekre, megtorpannak arra a látványra, amit ezek nyújtanak. Így minden kiteljesedett kor eszményére egy ellenkező eszmeáramlat indul útnak a földi világban. Az istenhit alá esését az elfajult papi kasztok hozták létre, a különböző rendek túlkapásai pedig az emberi lélekben az elégedetlenséget, a megkeményedett gőgöt és makacsságot érlelték ki a lelkekben. De minden eltérés az isteni törvénytől megbosszulja magát önmagában és meghasonlik vele, még a leghívebb követője is. Minden meghasonlás bomlást és szétesést eredményez. Ezt a szétesést senki és semmi fel nem tartóztathatja, meg nem akadályozhatja, mert az mindig az összetartó erő hiánya folytán jön létre. Tehát ha ez az összetartó erő nem teljes és nem hatóképes, akkor hiába a hazugság, a félrevezetés, az már csak idő kérdése, hogy mikor esik szét. Az idő tehát nem meghatározó tényezője valaminek az életében. Csak az események ütközésének a bekövetkezése dönti meg az egyiket és építi, egyengeti a másikat az útját az emberi lelkekben. Ez a fejlődés forrongó útja a tökéletlen emberlekekben és az ő világaikban. Emberéletek hullanak alá a múlandóság porába, hogy az utókor rájőjjön arra az egyszerű igazságra, hogy nem volt jó az az eszme, melyet magáévá tett és áldozott érte, - talán egy életet, vagy többet is hogy azt az eszmét uralkodóvá tehesse a földön. Szörnyű csalódással tapasztalja meg ezt a tévedését, amíg megtalálja szenvedései közepette, hogy a folyton forrongó must sohasem érheti el a megállapodott tisztaságot, mert folyton éretlen szellemi termékekkel izgatják a forrongásra. A kiforrott részt a maga érettségével kitermelt eszenciát felszívja és magával egyesíti az az erő, mely a végromlástól óvja meg a forrongó világot. Ez pedig a világot fenntartó szellemi igazság, mely isteni eredetű és odaemeli azokat a lelkeket, akik megértik és átérzik, hogy mi a célja az életnek, mit jelent embernek születni és mi az ember kötelessége a világgal,

és az ő teremtő Istenével szemben. Ezt sokféleképpen magyarázzák, de kevesen értik meg és még kevesebben adják át cselekedeteikben, hogy az valósággá legyen. Pedig ez a valóságos értéke az emberi életnek: megérteni, átérezni és cselekedni az igaz jót, ha kell áldozatok árán is.

A SZELLEMI EGGYÉ TÉVŐ ERŐ JELENTŐSÉGE

(Lajos szellem) (*)

Angyalom, a Vezetőd azt mondta, hogy ne keressetek idegen beszélőnivalókat, amikor néhányán összejöttök, hanem azt ajánlja, hogy lélekben az ő munkájával foglalkozzanak azok, akik együtt vannak, hogy ne terelődjék el messzire a figyelmed, mert akkor nehezebb az elmosódott gondolatformákat egybefűzni, és azt az elkészített sorrendbe állítani.

Azért ha egybe vagytok, persze csak az egészen összetartozókkal, akkor ő jobban megtalálja az utat a szívekhez, mintha az emberi külsőségbe merülnek el azok az emberlelkek, akiket a kiválasztó-dás folytán az ő földi csoportjának tart, mert körülöttek vannak és egyet alkotnak érzés szerint. Ez az egység nagyon gyenge úgylis, mert a különböző egyéni érdekek és emberi gyengeségek miatt széttagozódik az a szellemi egyé tevő erő és vonzalom, aminek mindig erősebben össze kellene fornia. Hogy mire elérkezik az az idő, hogy a jó és igaz, amit a Vezetőd vár, akkorra egy hatalmas egységbe tömörülve, úgyszólván készen álljon a megalapozásra. Mert azt mondja Ő, hogy azért húzza a te földi életed idejét, hogy célját kifejthesse, és irányt mutasson, amely felé haladva elérhesse azokat az állomásokat, ahol ő már akkor megművelt embercsoportot fog találni. Ahová azok, akik itt a földön a te életed körül csoportosulnak, ismét felsorakozhatnak, és olyan magot képeznek, amelyben ő ismét talál olyan lelket, akinek a belső világa hasonlít akkorra már a tiédhez. Van is neki már előjegyzésben olyan egy pár, de még nem érték el a vizsgára való előkészítést. Azért késik az idő, és azért szeretné ő, ha téged még egy kis ideig

ide tudna tartani a földi élethez. Te azonban, a magad szenvedésével egészen meg vagy töltve, és az egész változó világforrongást, félelmet kelt a lelkedben. Én is elfáradtam a szenvedésekben. (A XVIII. században volt testöltésére vonatkoznak, amiket most mond.) De a jó Isten megerősítette lelkemet, és az a bizonyosság engemet teljesen átváltoztatott, úgy hogy nem vagyok már az, aki voltam. Más az én törekvésem, és nem akarom azokat már eszembe sem venni, hiszen ez az én igazi énem. Nem az az ideges, gyorsan lobbanó természet, ami engem a bűnbe vitt. Lassan gondolkozó, a jóban és igazban hívő, nem gyanakodó - hát én nem is tudom, hogyan jutottam idáig. Igazán sokszor csodálkozom azon. A sorsokat nem lehet megkerülni senkinek. Elrontani lehet, de a kimértet nem lehet lerakni idő előtt, ha még úgy akarja is valaki.

A JÓ ÉS ROSSZ KÖZÖTTI KÜLÖNBSÉGTEVÉS KULCSAI: AZ ELMÉLKEDÉS, GONDOLKODÁS

ÉS TANULÁS(*)

Kell az emberi léleknek bizonyos időközökben testet öltetni, hogy felfrissüljön a lélek, és új erővel lásson neki az új felhalmozott ismeretek nyomán a cselekvéseknek. Bár ezek már bizonyos fokozatokon meglássulnak, és nem szükséges az anyagba lemerülni ahhoz, hogy új impressziókat merítsen, mert az anyag lelkében sokkal elevenebb munkát fedez fel a lélek, és sokkal könnyebben tud hatásokat elérni, mint a lassú mozgású anyagi létben. Ezért nem szükséges a földön, vagy más égi testen a lassú mozgásúnak várakozni az eredményekre. Azonban a földön jobb, ha a lelkek, a lassúbb érésű dolgokkal vannak körülvéve, mert különben már rég lehetetlenné tették volna világukat tökéletlen cselekedeteikkel. A jónak és a rossznak egyformán későn következik el a kiérése, hogy mind az emberi, mind a szellemi életben legyen ideje és alkalmá a léleknek elgondolkodni azokon, amelyeket megcselekedett. Változtatni a megtörtént dolgokon nem lehet, de felette gondolkodni, felette elmélkedni nagyon is lehet, mert aki nem

gondolkodik, nem tud belőle tanulni. Pedig a tanulás nagyon szükséges, mert azzal tisztul értelméről a köd, azzal tudja megítélni, hogy mi a jó és mi a rossz, hogy különbséget tudjon tenni a következő lépésénél hogyan és miképpen kellett volna előzőleg cselekednie. És ha a jónak, helyesnek ítélte cselekedetét, irányt az azt a következményt hozza ki, ami megállja helyét az igazság törvényében, akkor azt a lélek, mint jót, elkönnyveli magában. Ámde a jónál vannak jobbak, és ezekhez új megismerés, új tanulás szükséges. Így tanulni mindig kell, hogy a fejlődés lépcsőfokán feljebb emelkedhessen a lélek. Minden emelkedéssel könnyebb az élet, és biztosabb az alap, amelyen megállhat. Úgy értem azt, hogy nem hat rá az a bizonyos csábítása a hazug szépségnek, vagy jónak, mert meglátja a káprázat mögötti valóságot. A káprázat pedig mindig fájdalmat, csalódást és szenvedést jelent. Az erős szellemeknek nem jelent csalódást a földi élet szenvedése, mert tudják azt, hogy ezekkel kell megküzdeniük, mégis vállalják, mert tudják azt, hogy a szenvedéseket nagy öröm és boldogság követi. Mert az igazságot szeretve, azt diadalmasan győzelemre segíteni a hazug káprázattal szemben az maga is nagy hatalmat jelent. Ezt ugyan a földön kevesen értik még meg, de eljön az idő, amikor sokat és nagyot fognak cselekedni azok, akik nagy elhatározásokkal a földön is rendet tudnak teremteni, mielőtt a nagy változás megtörténik. Ezeknek már nem sok van hátra, hogy meg tudják a maguk eredményeit látni és tapasztalni. Sok könny és sok elégedetlenség követi őket életük útján, mert vaskézzel fogja őket a törvény, és kemény kérdéseket kell megválaszolniuk, ha a földi életben valamit el akarnak majd érni.

AZ ISTENI IGAZSÁGHOZ JUTÓ ÉPÍTKEZÉS(*)

Mindenki az első időben kicsit idegennek érzi magát a szellemvilág légkörében, főképpen azok a lelkek, akik kevesebbet időztek ezeknél a gondolatoknál, mint a testies fogalmak körében. De mindenki megszokja a belső énjébe való befelé tekintést, és később már sokkal otthonosabbnak érzi ezt a világot, mint a földi

kétféle életet. Mert a földi életben kétféle életet kell élnie az embernek: egy belső, őszinte életet, és egy külső, tettetett életet, mert a külső mázt meg kell tartania annak, aki a világban valamiképpen élni akar. Belső érzéseit, elgondolásait nem viheti ki a világ elé, mert bizonytalan az, hogy kívánatos visszhangot ver-e vissza a külső világ? Azért a belső sem harmonikus, mert nem vetítheti ki a külső életbe vágyait, akaratát, véleményét, és nem kapja vissza a lélek azt, amit jóakarattal a világban elszórt, hanem eltorzítva, megmásítva, félremagyarázva és legtöbbször sokkal rosszabb eredménnyel, mint amilyen szándékkal azt a világ felé nyújtotta. Ez a földön így van, és mindenki, aki ezektől meg akarja magát kímélni, bezárkózik a saját lelke világába, és ott építi ki a tulajdon világát. Ez a belső világ is nagyon egyoldalú építmény, mert ha helytelenül alapozta meg, éppúgy romba dőlhet, mint aki kizárólag a külső világtól várja boldogságát. Ezért az emberi léleknek maradandó, minden változáson túli élő világ felé kell fordulnia, és onnan kell megtanulnia az építkezés törvényeit, hogy tudniillik amit egy életen keresztül magának megépített, ne legyen hasznavethetetlen rommá, hanem erősséggé, amely a külső viharokkal szemben védelmet nyújt, és a változásokat túléli. Ezt az építkezést nem lehet „csak a szemnek” kielégítő és tetszetős, hanem az időtálló bizonyosságon, azaz az isteni Igazságon kell annak nyugodnia. Mert minden elmúlik, minden megsemmisül, de az Isten igazságán nyugvó hit világa nem romolhat el soha, mert az az örök Törvény, amelyen világok és örökkévalóságok nyugsznak. Amennyit az ember a rövid földi életben ebből megszerzett, annyi igaz érték felett rendelkezik. Amennyit ebből megvalósított a földi életében, annyival bővítette, szépítette, otthonosabbá, boldogítóbbá tette szellemi otthonát. Könnyebbé, simábbá tette előrehaladását, mert nem szükséges, hogy újra és újra visszatérjen a próbatételek nehéz világaiba, hogy kipróbálja a lelkében őrzött hit és igazság teherbíró képességét. Amíg az ember a földön él, és valamennyi hittel bír, és sorsát hordozó szekere

könnyű, sima életúton gördül előre, addig nagyon sokszor fellelősen ítéli meg a nehéz úton járó embertársait. És ahelyett, hogy segítségükre sietne az élet terheit hordozóknak még ő is terhet rak rájuk. Mert úgy hiszi, magában mivel az ő sorsa könnyebb, tehát ő külön kegyelmet élvez, és a sors neki kedvezőbb lehetőséget nyújt, hogy az élet örömeit kihasználhassa. Ez a felületes, nem gondolkodó emberek igazsága, melyet nagy örömmel fogadnak el a bűnre hajló, gyengébb lelkek, akik nem gondolnak sem a holnapra, sem a halálra, mert szerintük a halállal úgymint minden megszűnik, ami őket tetteikért felelősségre vonhatná. A mának kínálkozó előnyeit, örömeit eszelősen sietnek kihasználni, és így bünt bűnre halmozva hagyják el maguk után cselekedeteik színhelyét, hogy elfeledjék mindazt, amit rosszul tettek, és ne lássák azt a romhalmazt, amit a mások lelkében és életében ők tettek rommá. A romok beszélnek, vádolnak még akkor is, ha azok - a romokat hordozó lelkek - már megnyugodva az isteni kegyelem ajándékozta boldogságban, hálaadással élvezik a menny örömeit. Nem ők vádolnak, mert nem is tudják talán, hogy ki volt annak a fájdalomnak és szenvedésnek tulajdonképpen okozója, ami őket szerencsétlenné tette, hanem maga a bűn, a gonoszság, vagy a felületesség az vádol: az isteni törvények mellőzése az életükből. Itt nem lehet személyekről, emberek megkülönböztetéséről beszélni többé, csak magáról a bűnről, az isteni törvények félreállításáról és az emberi lélek elkorcsosodásáról, ami már képtelen az élet értékét megérteni és felfogni. Ez - az élet elértéktelenítése - minden ember bűne, aki nem keresi az élet célját és rendeltetését. Nem keresi a sorsok különbözőségének az okát, és nem keresi azt a lehetőséget, amellyel, ha nem is tudja megváltoztatni a rosszat, de enyhíteni próbálná a meglévőt és a rosszból való kibontakozás lehetőségét ő maga is megkezdéné. A saját jóakarásával mindenki hozzájárulhatna a tulajdon kisebb-nagyobb hatókörzetében a világ megjavításához akkor, ha nem másokat kívánna megjavítani, hanem a saját munkáját és kötelezettségét végezné el jól és be-

csületesen. És még akkor sem követne el igazságtalanságot, felületességet, ha vele szemben mások így járnának el. Az ilyen élet kihat nemcsak arra a kicsiny körzetre, amelyben őt az isteni elrendezés állította, hanem messzeható sugárzása más, hasonló érzésű és gondolkozása emberlelkeket a hasonlók vonzása folytán öntudatlanul is egy külön kis világba invitál, egy kis világ alakul ki a gondolatok és érzésvilág síkján. Ebben a külön kis világban az isteni lélek kormányoz, és a „jó”-nak, az „igazságának ereje többet és mindig többet vonz össze, és a maga hatóerejével épít, teremt a romok világa felett egy új világot. Amelynek munkálói azok a kicsiny, önmagukban talán semmit sem jelentő, talán szenvedő, de igazra törekvő emberlelkek voltak, akik felülemelkedtek a bűnök szennyes hullámaiban ideig-óraig vígan úszó embercsoportok könnyelmű léha felfogásán, és elfordultak azoktól az örömtől, amelyet az ilyen, Istentől eltávolodott élet kínál. Ezek, ha nem is okoztak forradalmakat, de mégis megalapozták a saját és a hasonlók jövőjét, nemcsak a múlandóban, hanem az örökéletben is azzal, hogy hittek, az örök igazságban, és az örök jóban való hitüket, cselekedetekké váltották. Ezek az egyszerű, kicsiny és csendben munkálkodó emberlelkek, amikor megérkeznek a maguk világába, boldogan ismerik fel egymást, ha a földön nem is tudtak egymásról. Azokról a cselekedetéről és törekvésekről ismerik fel egymást, amelyek őket áthatották, és amelyeket ők valóra váltottak igaz, jóra való akarattal. Ezeknek nem idegen világ az, ahová megérkeztek. Azért mondom én mindig: nem az számít, ki hova, milyen csoporthoz tartozott földi életében, hanem az, ki mit és mennyit valósított meg és hogyan vitte véghez a lelkében visszhangzó isteni akaratot.

A NAGY MÉRKŐZÉS MÁR MEGKEZDŐDÖTT(*)

Eszter: Kedves Vezetőnk sokféle gondolatok megfordulnak az agyamban, és már többször azt gondolom, hogy az Úr nem akarja azt, hogy ezt a megkezdett munkát (A Hegyi Beszéd szellemi magyarázatáról van szó) valamiképpen befejezhessem. Mert már

olyan hosszú idő óta hol a gonosz emberekkel, hol a betegségekkel való viaskodás feltartóztat a munkámban, és azért gondolom, hogy talán annak nem is kellene már befejeződni, mert talán céltalan is...

Névtelen Szellem: Nem úgy van, ahogyan te gondolod. Mert ez nem lehet egy ilyen nagy és szép munkának a feltartóztató akadály, hanem éppen ellenkezőleg. Azonban az ellentétes erők és hatalmak túlságosan nagy súllyal való jelenlétéről van szó. A földi világnak ebben a nagyon is mozgalmas idejében minden erejüket és idejüket latba vetik, hogy az isteni akarat kiteljesedését megakadályozhassák, vagy legalábbis feltartóztathassák. Mert most minden megmozdulásukkal harcolnak ezek az erők: az emberi lelkeket akarják eltávolítani az isteni világosság sugárzása elől, hogy így részben hátráltassák, részben megghiúsítsák az isteni akarat kiteljesedését. Az ő idejük ugyanis lejárt, és még az utolsó erejükkel is erősen fogják az emberek lelkét, hogy ne tudjanak eszmélni azokra, amelyek elkövetkeznek. Mivel ezek nem most lesznek meg, bizonyos utolsó napsugár még meg fogja világítani az akár felfelé, akár lefelé eltávozok útját, hogy az elmenők vihessék magukkal az isteni kegyelem kiáradásának emlékeztetését. Azért azok az idők meghosszabbították az emberért, az emberi gyengeségekért és erőfeszítésekért, amit a kiválasztottak a megismerésért és beismerésért vállaltak, azért, hogy azokat is magukkal vihessék, akik még nem tudják megérteni az idők szavát. **Sietnie kell minden megtérésben lévő embernek, hogy magával emelhesse azoknak lelkét, akiket szeret, akik a szívéhez, lelkéhez nőttek, de még a bűneiktől nem tudnak szabadulni.** Azt nem tudja senki, csak egyedül a mindeneget rendező Kegyelem, Aki minden gondolatát, érzését ismeri az Ő teremtményeinek - csak Ő tudja - mikor telik be azoknak a száma, akiket kiválasztott és kiemelt magának a világ kaotikus zürzavarából. Azokat, ha vétkeztek is, de meg lehet tisztítani, ha elestek is, de fel lehet emelni őket az út porából, hogy a tömeglelkek vad hullámzásai ne száguldhassanak át felettük, mert nagy lesz a tülekedés,

a nyomakodás akkor, amikor a nagy, végső mérkőzésre készülnek el a csoportok. Ez a nagy mérkőzés már megkezdődött. De még nem vesz részt benne az egész világ. Még vannak sokan, akik eszükbe sem veszik azt a komoly intelmet, hogy „az idő közel van”. Az anyag, a test, a gyönyörök megszerzése - ami a hatalommal, a kiemelkedéssel jár - bódító hatással van az emberi lélekre, és nem veszi észre, hogy napról napra a halál éjszakája felé halad a világ, és vele együtt az egyes ember is. Boldognak mondom azokat, akik idejében feleszmélnek a valóságra, és lélekből felkészülnek arra az időre, amikor már nem lesz reggel a részükre, hanem egy véget nem érő éjszaka, amelyen mindenki - aki időben elkészült - a kegyelmet nyertek közé soroztatik. Aki pedig nem hitte el azt, hogy minden élet számon van tartva, és minden gondolat, minden szándék ítélet alá esik az igazság mérlegén, és nem hitte el azt, hogy aki a lelkében felébredt érzésekkel belátja az Igazság Törvényének megmásíthatatlanságát és megbánja bűneit, és az Isten által megmutatott igazság útjára lép, az a bűneire bocsánatot és a jóban való haladáshoz erőt, támogató segítséget kap a kegyelem Istenétől. Tehát aki ezekkel az igazságokkal sohasem törődött, azt elnyeli a nagy vihar, mely a világon végigszáguld. Ez magával viszi mindazokat a könnyű lelkeket, akik nem tudtak megtérni a hívogató szóra, nem tudták elhinni azt, hogy egyszer betelik a mérték, és lemerül azokkal együtt, akik bűneikkel, gonoszságaikkal megterhelték az isteni hosszútűrés megnyújtott idejét. Elérkezik a világra a kiválasztottak elkülönítése egy jobb és boldogabb életre. És akik mindvégig megmaradtak az ő gonoszságaikban, azok eltávolítottak egy sokkal ridegebb világba, ahol fogaknak csikorgatásával tudnak csak beszámolni arról, hogy ott is vannak szenvedő, gyötrődő életek, akik oda száműzetettek. Nem az Isten szeretetlensége juttatja őket odáig. Nem! Az isteni szeretet folyton folyvást hívja őket vissza, az egyenes, a törvényes útra, amelyen minden szenvedés eltűnik, minden panasz elhallgat, mert az igazságban minden kiegyenlítődik. Ezeket

az ő dédelgetett bűneik tévelygései, rosszindulatú törekvéseik viszik mind messzebb az igazságtól távol, hogy ne hallják az igazság szavát, ne gyűljön világosságuk, hogy ne lássa senki az ő hamisságainak, hazugságainak, gonosz irányú célját. Ezért ők maguk teremtik meg az ő saját világukat, hogy ami a lélek belsejébe kiábrázolódik, azt a világban megvalósíthassák. Így mindenki csak azt arathatja eredményképpen, amit ő maga vetett el. A földi világban a kegyelem enyhet adó pihentető hosszútűrésében a felfelé haladó, az igazság útján járó emberlelkek minden életformába be vannak osztva a visszahulló emberi életet élők közé, hogy a gyengén álló, tántorgó lelkű emberek jobb példát lássanak, és ha ingadoznak az egyenes úton, legyen ahol, és akiben megfogódnak. Ezzel szemben a gonoszra hajló lélek nemcsak, hogy megfogódnak, hanem maga alá gyűri, szenvedtetni az ő gonoszságainak áldozatává teszi a nálánál jobb és igazabb embereket anélkül, hogy egyszer is eszébe jutna, hogy amit művel, az nem igazságos cselekedet. - Óh, milyen messze van az ilyen lélek a boldogság elérésétől, és milyen messze van a világosságtól! Kell jönnie az ilyen emberi lélekre olyan megvilágosító időnek és állapotnak, amikor a saját szenvedésein keresztül kell megismernie az igazság erejét és hatalmát! A szeretet igazságát még nem érti meg, csak a szeretet hiányán keresztül tanulja megismerni annak áldásos voltát, hogy értékelni tudja a szeretet törvényét. Lassan, nagyon lassan érik meg az emberi lélek az igazság ismeretére. Azért az isteni Kegyelem hosszútűrésében el van takarva azoknak a lelkeknek a megtéretlensége, akik sokszor nagy veszedelmeket hoznak a világra, embertársaikra, elannyira, hogy még az igaz úton haladó, szenvedő emberek is feljajdulva kérdezik: hol van az isteni igazság, hogy a gonosznak elnézi szenvedtető elgondolásait, cselekedeteit, az isteni törvényekkel való szembehelyezkedéseit?!. - És az Igazság hallgat, mintha behunyná szemét, hogy ne lássa a gonoszok munkáját, hogy ne kelljen megfeddenie, megbüntetnie őket. A szenvedő ember türelmetlen, a reménység nél-

kül való, végét nem látható szenvedésben. Az ilyen nehéz időkben sürgetné az isteni igazságot a cselekedetre... Az emberi türelmetlenség sokszor idő előtt cselekedne, és nem egyszer cselekszik is, mert nem bírja kivárni az eltévelyedett lélek érzéseinek érését. A Kegyelem azonban vár, amíg a mérték betelik. De amikor megbillen a mérleg serpenyője, többé senki és semmi nem tarthatja vissza. Azért erre a mérleg megmozdulásra, erre az ítéltre várnia kell minden szenvedő léleknek az Istenre bízva sorának enyhülését, mert az isteni törvény, habár késni látszik is, de nem felejt, és nem felületes, hanem a legkisebb pontocskát is számon kéri a számadás nagy napján. Egy a fontos az emberi életben: megtalálni az irányt, amely felé haladni kell. Az úton lehetnek bár súlyos göröngyök, a gonosz hajlamú emberlelektől szenvedni kell, de egy a szükséges dolog: az, hogy ne tőlünk szenvedjen más. Mert sokkal könnyebb az a szenvedés, amit a megtérés útján járó ember szenved el azoktól, akik még nem jutottak el az igazság megismerésére, mint az, amit a már megismerésben lévő ember mér azokra, „akik még nem tudják, mit cselekszenek”. Azért könnyebb a másoktól való szenvedés elviselése, mert közelebb viszi az embert a kiengesztelődés és kiegyenlítődés világaihoz, mintha mások szenvednek azoktól, akik már tudják azt, hogy a világ Megváltója is szenvedett azoktól, akik még nem tudták megismerni és felismerni azt a nagy, isteni Kegyelmet, Aki leszállt a bűnök világának legmélyére, hogy ott is megkeresse azokat, akik még nem tudták és ma sem tudják hogy mit cselekszenek, amikor a jobbat, az igazabbat szenvedtetik. Nagy és nehezen megérthető igazság ez azoknak, akik még messze vannak a szeretetből hozott áldozat nagy jelentőségének hatalmas oldó és bontó erejének, titokzatos lényegének megsejtésétől. De minden Isten útján haladó emberi szellem eljut odáig, és ott felenged minden tudatlanság, megszűnik, minden tévedésnek, még az árnyéka is, mert az isteni Kegyelem nagy fénye átvilágítja a lélek minden alkotó részecskéjét és megtelik isteni világossággal. Itt már nem

az ember tévelygő okoskodása, hanem a titkokba belelátó, mindent megértő isteni bölcsesség uralja a szellem értelmét.

MI A KÁRHOZAT? (*)

Ne vedd rossz néven, hogy most minden bejelentés nélkül eljöttem, de azt láttam, hogy a lelked kész mindenre, ami szép és Istennek tetsző, ezért jöttem és most itt vagyok. Ezeket nemcsak kizárólag neked adtam, gyermekem, hanem mindazoknak, akiket Isten a hitre akar bírni. Mert sokan vannak, akik lelke áhítozva keresi azokat a lehetőségeket, amelyekbe bele szeretne és tudna kapaszkodni, hogy a földi élet gyors sodrású folyója el ne sodorja a biztonságot nyújtó szilárd alaptól. Mert azt minden lélek érzi és sejti, hogy van az életnek egy biztonságos partja, ahol meg lehet és meg kell kapaszkodni, hogy végképp el ne sodródjék az ismeretlenbe. Aki ezt a sejtést is tökéletesen elvesztette, azt már úgyszólván sodorja az élet az iszapos mélységbe, ahonnan már nincs sem felemelkedés, sem visszatérési lehetőség többé, jóllehet ez az időben van, de ismeretlen és meghatározhatatlan mégis ez a lehetőség. Mert amit az ember a maga szűk határok közé szorított számításával áttekinteni nem tud, az már örökkévalóságnak számít. És ez így is van valóban. Mert az idővel már meg nem mérhető lehetőségek túlhaladják az emberi fogalmakat, és beleolvadnak az örökkévalóság mindent egybeolvasztó áttekinthetlenségébe. Jól van ez így, mert a tökéletlen ember azt is megtöltené a maga hiábavalóságaival. Az élet maga azonban még azon túl is megvan, csak az emlékezés marad le a szellem tudatáról. Emlékezés csak azoknak a részére van, akiknek emlékei között van még kiaknázatlan és minősítetlen jó, vagy olyan rossz, amit még próbára lehet állítani, és még van lehetőség arra, hogy önkarattal dobja el magától azt a rosszat, és helyette választhatja a jót. Az isteni kegyelem a legvégső lehetőségig elmegy, mielőtt az ítéletet teljesen végrehajtaná. Ha azonban ezek végképpen kiapadtak, akkor megvonatik az emlékezés: ez pedig a kárhozat. Azért az ember sok

mindent el tud képzelni magában, de a teljes igazságba betekintése nincs, még csak sejtelve sincs róla, sem a jóról, sem a rosszról, ami az ő saját lelkében van. A kárhozatban minden megszűnik, mert az az igazi nagy halál. Ez pedig lebontja a tudatról a jót és a rosszat egyformán, bár a jóban, mint mondom, már nagyon szegény a lélek mire odaért. Azután a tudat, ahogyan megüresedik, úgy marad, amíg csak egy új tudatképződés meg nem indul. Ez alatt a lassú folyamat alatt felmorzsolódik a lélek természete és szétszóródik a természetet alakító erő malmába. Itt minden kis része átszítalódik a minősítési törvényen, és új pótló erőkkel, mint egy új teremtménnyé alakulva jelenik meg vagy a földön, vagy más világokon. Ez csak abban az esetben történik meg, ha a jót valahonnan fel kell szabadítani a helytelenül alakult lelki testen. Akkor bizonyos áldozatok meghozatalával sokszor egészen szép eredményt el lehet érni. De ez egészen ritkán történik.

A FEJSZE A FÁK GYÖKERÉRE VETTETETT(*)

Minden mag, amit az ember a földi életben elvet, csak hasonlót terem, és nagyon nehéz elfogyasztani a keserűt és mérgeset, mert megrontja a lehetőségeket is, hogy a jobbhoz hozzáférjen. Ha az emberek tudnák azt, hogy mi a következménye a cselekedeteiknek, és milyen nehezen kell megdolgozni egy kevés jóért, hacsak nincs gyökere a saját lelkében, akkor nagyon nagy félelemmel igyekeznének elmenekülni a gonosz kívánásától is. Mert amit az ember elvetett a gonoszban, ha az a lélekben meggyökeresedett, akkor azt nagyon nehezen tudja onnan kiirtani. És nagyon nehéz elfogyasztani a keserű és mérges következményeket, mert megrontja a jó lehetőségét is. Az isteni Kegyelem nélkül önmagában nem is tud ellene semmit sem cselekedni, mert az ember gyöngé, és a lehetőségei is megszűkülnek, hogy valamit is létrehozasson a jóban. A lélek vergődik ezekben a hínáros mocsarakban, mert az isteni segítség nélkül képtelen kiemelkedni belőle. Ha a hitet az emberi lélek elvesztette, olyanná lesz, mint a megsebesített madár: szárnyaszegetten hullik alá a legnagyobb magasságból is,

mert nem tud a természettörvény hatásainak ellene állani. A föld vonzó ereje ellen nem tud védekezni, és nem tud a maga erejére támaszkodva megállni sem. Az ember csak a csodaszerű erőkre és hatalmakra hagyatkozva tud a saját erejével ezekben az érthetetlennek tetsző dolgokban megkapaszkodni, hogy esése ne legyen olyan nagy, hogy teljesen összetörjön egy-egy csapásnak tetsző történés következménye alatt. Ezért van a sok panasz és elkeseredés, amikor a „végzet”-hez elérkeznek az emberek, mert csalódva érzik magukat az ő téves hitükben, feltevéseikben, számításaikban. Mivel ezek az ő emberi számításaik nem az isteni igazságban gyökereznek, így tehát el kell múlniuk, meg kell szűnniük, mégpedig az ő saját gyökérzetükben elrejtett törvények szerint. Minden cselekedetnek megvan a kiinduló pontja a lélek elgondolásainak, vágyainak - tudott, vagy tudattalan törekvései formájában, mely a kiteljesedést és a megvalósulást sürgeti. Minden megvalósulásnak következményei, eredményei vannak, melyek visszahatást hoznak létre a nagy egészben. A nagy egész nem más, mint a világ a maga természettörvényével, amely a fejlődést, az előrejutást, a boldogulást, a kiegyenlítődést, a tökéletesedést szolgálja. Ez a törvény az isteni akaratnak engedelmeskedik, mert az isteni gondolat hozta létre a teremtettséget, az egész világmindenséget, mely a maga életjelenségeivel ez idő szerint az emberi lelkek előtt ismeretlen. Az ember csak mint egy parány, vagy mint egy atom-szemecske, úgy viszonylik a nagy mindenséghez, és mégis hatalmas tényezővé válik a maga kicsiny világának az előre jutásában, mert bármit, vagy bárhogy cselekszik, annak eredményei, következményei vannak. Ezek visszatükrözik az őket létrehozó erőket, hatalmakat. Így minden gondolat, minden vágy és törekvés a cselekedetek folytán a természettörvény által megvalósul, és hű tükörképét mutatja a rajta élő emberiségnek. Boldog-e ez az embercsoport, vagy boldogtalan? Szenvedők panaszanak jaja, vagy az örömmel kiteljesedő hálaéneke hangzik-e az ott élők ajakán? Ez határozza meg annak a világnak a fokoza-

tát. A világok fejlődését vezető hatalmak, a teremtő Isten megbízottai, az isteni akarat törvényének hirdetői és gyakorlatba való megvalósítói állnak őrt a fejlődés minden - alig látható és emberileg alig észlelhető - fokozati állomásain. Minden érzést, minden törekvést a minősítési törvény mennyei mérlegére tesznek, és a maga értéke szerint minősítik. Nem csúszhat be tévedés, vagy félreértés, így semmi el nem vész és feledésbe sem merül. Minden lélek a maga eredményeivel boldog, vagy boldogtalan, mert mindennek el kell jutnia a kiteljesedésig. Ez a törvény. - Ez ellen nem lehet senkinek semmit sem tennie, mert felette és mellette, előtte és utána, saját lelkében és testében ez a törvényrendszer uralkodik. Ez viszi előre és boldogítja, ez örködik felette, és vagy elítéli, vagy felmenti, de semmiképpen nem állítja félre, nem feledkezik meg róla, mert ez az élet törvénye nemcsak a testi életé, hanem az örökélet törvénye is. Az arasznyi kis földi élet, mely a születéssel kezdődik, és a test halálával végződik, kicsiny átmeneti fejlődési lehetőséget biztosító próbaidő az emberi lélek számára, hogy megoldja feladatát, mely fejlődési útján előtte áll, amelyen bizonyosan elbukott talán már többször is. Az ilyen többször elbukott lelkek hazája a föld, melyen egymásra utalt emberlelkek végzik az ő bűnökkel és tévedésekkel megrakott fejlődési útjukat. Egymásra vannak utalva, mert fogyatékos életkörülményeik nem engedik meg az elkülönülést, bár mindegyik inkább a függetlenségre törekszik. Holott éppen az engedelmség és az együttérzés, az együtt való haladás, az egymáshoz való tartozás hiánya folytán jutottak az ilyen hátrányos életkörülmények közé. Nem képesek egymást szeretni, mert az elferdült lelki törekvések inkább egymás ellen izgatják őket. Ugyanis tévesen azt hiszik, hogyha bármily módon elvehetnek valamit a másiktól, akkor az az ő részükre a „többet” jelenti, és azzal megszerzik maguknak a „jobb” életheletheletéget. Ha a másikat erőszakkal legyőzik, akkor ők magasabban állnak, és nagyobb hatalmat gyakorolhatnak, mintha egyenlő magasságban munkálkodnának a közös érdekek

eléréséért - úgy vélik. Ha a másik ember elért eredményeit leki-sebbíthetik mások előtt, akkor a saját dicsőségüket azzal megnagyobbíthatják. Ezek és az ezekhez hasonló tévelygések és bűnök azok a nehezen letisztítható lelki foltok, melyek minduntalan kísértésbe viszik azokat az elbukott emberlelkeket, akik újra és újra beleesnek azokba a hibákba, bűnökbe, amelyekkel a másik ember lelkében fájdalmakat, szenvedéseket okoznak, és sokszor bosszúállást, kegyetlenkedést hoznak létre. A gőg, az elbizakodottság megöli az együvé tartozás legelemibb összetartó kötelezettséget követelő érzéseit is, és a gyűlölet, az irigység, a rosszakarat mindent szétbontó és leromboló érzése kerekedik felül az emberi lélekben. Az magától értődik, hogy ilyen rombolás a világot nem viszi előre a fejlődés útján, hanem visszadobja talán az indulás előtti állapotba. Azonban a mindenekfelett örökös isteni bölcsesség a szeretet oldó és bontó hatalmas törvényét a világ zuhanását feltartóztató gátul állította, hogy a megtévedt és bűnbeesett szenvedő lelkeket a kegyelem törvényével összeszedje, akik bűneiket belátva és őszintén megbánva, magukat megalázva boldogan fogadják el a kegyelem segítségét. Ez a kegyelem a Krisztusban teljessé válik ki a legtökéletesebben. Az isteni szeretet mindent feláldozó és odaadó nagy munkájában, melyet emberi értelemmel alig lehet felfogni, megérteni annál kevésbé. Nem is időzhet az emberi szellem a megértés gondolatainál, mert az Isten nem az ember szűk értelmi világát akarja megnyerni, hanem a szeretetre, a kegyelemre, a bűnbocsátó elnézésre vágyakozó és szomjazó lelkét, hogy azt újjá teremthesse azzal a nagy áldozattal, melyet szeretetből előlegezett és adott, azért a szeretetért, amelyet az „ember” lelkében ébresztett fel és szólított munkába. Ez a nagy isteni szeretet új embert akar teremteni az ő áldozatával, mert a régi bűnökkel terhelt ember vágyainak törekvéseinek meg kell halnia, meg kell semmisülnie, hogy az új törvény az isteni szeretet áldozatával megalapozott mennyei igazságot megérezhesse, és megéreztesse a „világgal”. Ezáltal új életre, új lehetőségekre és eshetősé-

gekre készítse elő a világot, mert a bűn nem uralkodhat. A bűnöket szerető lelkek, a bűn önző és gonosz igazsága nem tarthat fenn törvényt mindörökké, még az ilyen kicsiny és lebukott világon sem, mint a földi világ. Megmondattott, hogy „*a fejsze a fák gyökerére vettetett, mely kivágatik és a tűzre vettetik*”. Aki ehhez a megromlott fához és gyümölcstelen ágaihoz ragaszkodik, az azal egy sorsra teszi magát méltóvá. Azért amíg a kegyelem napja világít, minden emberi lélek siessen a kegyelem Urának lábai elé, hogy felismerve és mélyen megbánva bűneit, mellyel a szeretet törvényét megbántotta, igyekezzék a kegyelem nyújtotta ajándék elfogadásához, és kérje az Urat, világosítsa meg lelkét, hogy megláthassa mindazokat a tévedéseket, és bűnöket, amelyek megakasztják a kegyelem ajándékainak elfogadásában, mert az idő közel van és nem mindenkinek jut sok idő a gondolkodásra...

A TERMÉSZETTÖRVÉNY HATALMA(*)

Látom a te nagy gondjaidat, és ügyelem a te szorgos akaratodat, de nehezen tudsz megküzdeni a terhekkkel, melyeket sokszor magadra vállalasz. A múltkor már megmagyaráztam néked azt, hogy miért van az, hogy egyiknek sok jut, és alig győzi, a másik meg kibújik alóla. És sokszor ezzel együtt jár az, hogy nemcsak kibújik, hanem egyenesen megsokasítja a saját tévelygéseiével és a gonoszhoz való pártolásával a terheket, mert minden gonoszban való részesedés az okozati törvényben lehúzza a mérleget. Így sokasodik meg a gonosz ereje a jóval és az igazzal szemben, mert a jót elhagyja, és nem vállalja a vele járó terheket és küzdelmeket. A gonosz pedig még akkor is erősödik, ha nem csinál is jelentékeny gonosz cselekedetet, csak hallgatagon elmegy mellette. Azért mondja az Úr azt: „*aki velem nem gyűjt, tékozol*”. (Máté 12:30) Ugyanis amíg a jónak és igaznak érdekében semmit sem cselekszik, addig a gonoszok szabadon cselekszik a rosszat, és nincs aki a jót óvja, védje és takargassa a gonosz szeme elől. Azért használta az Úr a természetből vett hasonlatokat, hogy azt a legegyszerűbb tudású lélek is meg értse, és a legnagyobb tudós sem

talál jobb szemléltetőbb példát, mint a hamisítatlan természetet. Bölcselkedhet a világ a maga nagyot akarásával, de nagyobbat, mélyebbet és igazabbat nem tud mondani, ami az emberi lelket közelebb viheti a boldogsághoz. A természet igazságát nem tudja senki sem megcáfolni, sem valami mással helyettesíteni, mert az ember maga is tévelyeg. És csak rosszat, a lelki fejlődést hátráltató, az életet megnehezítő, sőt az elviselhetetlenségig gyötrelmessé tévő elgondolásokot hoz a világ és az emberiség fejlődési útjába, amivel csak pusztulást és romlást hoz eredményképpen. A természet, bár látszólag lassan forogja le az emberi befolyásokat, és későn adja meg a feleletet az ember tévedéseire, de nem felejt és nem téveszti el a maga feleletét megadni. A természet az emberi lélek hú tükörképe, nemcsak a test nélküli életben, hanem a földön is. Mindent visszatükröz a maga áldásos, vagy nem kívánatos eredményeivel, amit az ember tudatlanul, vagy akaratával behint. Minden cselekedet, akár szándékosan, akár felületességből, vagy tudatlanságból megvalósul a történések világában, azt a természettörvény, mint az elvetett magot, életre kelti, és annak idején a magvető életében előhossa, mint eredményt, és kényszeríti annak elfogyasztására, vagyis feldolgozására. Boldog ember az, aki az ő cselekedeteinek eredményeivel még ugyanazon földi életében szembe találkozik. Mert ha a megátalkodottság teljesen úrrá nem lett a lelkén, eszébe jutnak mindazok a bűnök és tévelygéseiből kifolyó helytelenségek, amelyek miatt sorsában az ítéletszerű szenvedtető eredmények felsorakoznak. Ugyanis bűneit, tévelygéseit megbánva, akkor még valamit kiigazíthat, a rossz helyett jóval fizethet. Göggjét levetve, megalázkodhat, és tévedéseit beismerve, az igaz és helyes útra léphet, és ha van idő rá, azon haladva még eredményeket is érhet el. De sajnos az ember nehezen ismeri be felebarátja előtt tévedését, főképpen, ha annak külseje valamely formában a jóhoz hasonlatos. Azért súlyosodik az emberiség felett mindig közelebbről az az ítéletszerű végzet felhője, amelyet, ha kioldanak a természetet irányító égi kezek, akkor elmossa a vihar a bűnöket és tévelygéseket, de vele együtt a

kultúrájára büszke emberiség nagy részét is. Hogy hol kezdődik el az ítélet - azt senki sem tudhatja, még a mennyei angyalok sem. Mert csak egy kicsiny, láthatatlan parány az, ami talán ma még semminek látszó voltával elkerüli az emberek figyelmét, és vígan készülnek a holnapi nap eredményeire. És - ez a holnap már nem létezik a részükre, az már nem az övék, hanem az örökkévalóság törvényéé. A bűn megrövidíti a kegyelem hosszútűrését, a gonoszság elébe siet végzetének, és az elbizakodott ember bezárja magát az égő házba, hogy senki meg ne menthesse. Nem akarattal cselekszi ezt, hanem tudatlanságból és hitetlenségből, mert tévelygő természetével nem képes elhinni azt, hogy ő nem látja a veszedelem viharának közeledését. Önmagában bízik, saját tudományos eredményeiben, találmányaiban, és éppen ez a bizalma csalja meg őt, mert nem tekint ki az őstermészetbe, a természet védekező készülődéseire, hánykódásaira. Akik azonban az Úrra néznek, és látják a vihar közeledését, igyekeznek védett helyre sietni. Lerakják terheiket, és az Isten kegyelmébe burkolózva várják a vihar elvonulását. Akinek füle van a hallásra, az felfigyel az Úr szavára, és úgy él, úgy cselekszik, ahogyan az Úr példabeszédekében előkészíti az Őt követők lelkét a természet megnyilatkozásaiban elrejtett igazságok megértésére. Azért nektek sokszor szóltam hasonlatokban, hogy az időket figyeljétek, mert azokban beszél a természettörvény az emberhez. A vándormadarak megértik a természet útmutatását. A vadállatok is félik a természet erejét, de a kultúrájában elbizakodott szegény, sokat tanult, sokat kísérletezett és sokat tudó ember lelke érzéketlen a természet törvényével szemben, mert nem tudja, és nem hiszi azt, hogy a látható természetet a láthatatlan szellemi törvények igazgatják. Az idő halad előre, magával viszik azokat az okokat, melyekre nem figyelt, és nem figyel a föld embere, de meghozza az okozatokat, melyekkel szemben készületlenek a legnagyobb tudósok is a földön. **Azért akik hittel tekintenek előre a jövőbe, igyekezzenek olyan cselekedeteket elvetni, melyek, ha kikelnek, védelmet tudnak nyújtani a nagy viharban is, mert a halál nem**

védi meg a földhöz tartozó szellemi szférákat sem a veszedelemtől, mert ott is ugyanaz a tomboló vihar száguld keresztül, mint a földön. Az Úr védelmet nyújtó kegyelme új eget és új földet teremt azoknak részére, akik hittek, és hitük szerint cselekedtek, úgy ahogyan azt az Ő Megváltójuk megparancsolta az Ő utolsó vacsoráján az elbúcsúzásában „*Szeressétek egymást!*” Ne cselekedjete hamisságot és gonoszságot egymás ellen, de a világ ellen se! Mert a természettörvény számon kéri a világ cselekedeteit és azok szerint ítéltetnek meg a pogányok is, amint az ő cselekedeteiket is feljegyezte a természettörvény.

AZ UTOLSÓ IDŐK MUNKÁLKODÓ ÓRÁIRÓL(*)

Áldott legyen az Úr, aki az Ő szolgájának könyörgéseit meghallgatja, mert könyörögtem érted, - (október 26-i operációjára céloz) - gyermekem, hogy egy kis ideig hagyjon meg téged az én eszközömül, amíg az Ő törvényeivel az embereknek kis részét megismertetem. Sokan vannak ugyan a hivatalosok de sajnos kevesen a választottak, akik nem csak hallják, hanem meg is értik hogy mit akar az Úr mondani a gyülekezeteknek, és az egyeseknek, aki vágnak és várnak a bebocsátásra. Sokan vannak, akik még mos is a külsőségekben keresik és találják meg lelkük vágyának és törekvéseinek kiteljesedését, és makacsul ragaszkodnak a külső formákhoz. Ragaszkodnak még mindig, hogy hogyan, miképpen kell a magot elvetni, pedig már itt van az aratás ideje, és a mag betakarításának mikéntjéről kellene gondolkozniuk, hogy kint ne maradjon a szabad szántóföldön. Mert ha idejében be nem takarítják és csűrbe nem takarják, a vihar felemészti mindazt, amit elődeik elvetettek, és ami abból kikelt, az lesz majd az éhínség idején az életmentő. Tudva és látva mindezt az utolsó idők munkálkodó óráiban, minden isteni Lélektől áthatott törekvő léleknek nagy és súlyos gondot okoz az, hogy hogyan lehet menteni azokat az értékeket, amelyeket az Úr idejében gazdagon szétszórt a világban élők között, hogy ha valaki éhezik és szomjazik, megelé-

gíttessék azokkal az igazságokkal, melyek oly pazar módon hullottak alá a nélkülözők részére. Mert eljönnek az idők, mikor hiába keresik, kutatják azt a megtartó igazságot az emberek, amelyek megmutatják a kibontakozás útját abból a káoszból, amelyet a sátáni törekvések okoztak a világban, - nem tudják megtalálni. Mert megzavarodik még az is, aki teljes odaadással keresi azt az igazságot, amellyel meg lehet nyitni a jó felé törekvők lelkét, hogy helyesen és bölcsen tudjanak cselekedni, amikor egyik ember nem tud hinni a másik embernek. Mert hamisságban találtak bűnösnek, amikor félelemmel kell takargatni a pihenőhelyet az igazságban élőknek, nehogy alattomosan rátörjenek az árulkodók, akik feladják még testvéreiket is a gonosz hatalomnak csak azért, hogy önmaguk életét mentse vele. Ezek azok a rémes következmények, melyeknek előfutárai azok a kisebb-nagyobb lelkiismereti hibák és bűnök, amelyeket a hit nélkül élők még most is, mint csirákat, magukban hordoznak. Kívül tetszetős és szépen feldíszített szónoklatokban mutatják meg emberi képzettségüket, belül a lelkükben azonban a félelemmel vegyes felfelé törekvéssel, és a hiúság aggódó figyelmével tekintenek szét, hogy hogyan hatott az emberek között az ő kijelentésük, mi az, amit nem kellett volna mondania, és mit kellett volna meggyőzőbben kiemelnie, nehogy félremagyarázzák. Ezek csak halvány vázlatok a jövőből, ha az emberek elvesztik lábuk alatt a talajt, mely biztonságot nyújtott. Az Úr nem ezt akarta örökségül hagyni az emberi lelkeknek, hogy a félelemmel teljes életekben összezsugorodott lélekkel járjanak az úton, amely a menny felé vezet, hanem szeretetben teljes bizalommal legyenek egymáshoz, támogassák egymást a javulás útján, és bölcsességgel igyekezzenek megoldani azokat az összekuszált csomókat, amelyek az isteni lélektől eltávolodott emberek helytelen törekvéseivel és bűnökre hajló lelkükkel így lehetetlenné tették a más ember előrehaladását. Az embereknek szükségük van arra, hogy igaz, jóra törekvő előljáróik legyenek, akik megmutatják az utat előre, a boldogabb jövő megalapozásához. Ezek pedig az isteni igazságot kereső és

megértő lelkek legyenek, akik szolgálatot teljesítsenek az isteni akarat megvalósításában a földön. Ilyen emberlelkekre nagy szükség van, és akik idejében felkészülnek arra, nagyot lendülnek ők maguk is előre, és magukkal emelik azokat a büntől megundorodott lelkeket, akik ezekben a sötétedő időkben sietnek egy begyűjteni a termést, hogy a nagy vihar meg ne eméssze azokat az értékes, de elmaradt kalászosokat, akiket a hanyag aratók veszni hagytak. Még egy kis idő van, de már nem sok, és ezért van szükségem rád gyermekem. Kis pihenés után megerősödve, újra munkára szólítlak. Az Úr megáldja és megjutalmazza a szívesen munkába álló munkásokat. Jönnek idők, amikor még fontos számot jelent a te ittléted.

BŰNÖK ÉS KÖVETKEZMÉNYEIK - TERMÉSZET ÁT- ALAKÍTÁS(*)

Amíg a földi emberek lelke mind belsőleg, mind külsőleg számításokkal, elvárásokkal áll munkába, addig nem lehet érdemleges munkát végezni. A földi munkásnak először is el kell feledkeznie arról, hogy munkájáért valamit elvárjon. Legyen az a hibás, meg nem tisztult lélek számítása, amit a szellemi életre akar a saját számára biztosítani, vagy legyen az a földi énnel a többi ember fölé emelkedésének vágya, avagy az elsőségben, a kiváltságosságban, magát kiélni akaró hiúság sokszor tudat alatti vágya. Ezeket, mint az embernek a születésével együtt magával hozott betegségi hajlamokat nagyon is figyelembe kell venni, ha a lelki és szellemi munkára munkásokat keresnek a komoly és nagy célokért lelkesedő szellemek. Sokan vannak, akik a szellemi világban keresik azokat a megoldásokat, melyeknek segítségével a világot jobbá, boldogabbá, igazabbá - és a halál utáni életet is, mint bizonyossággá emelt valóságot, megrögzíthetővé - kívánják tenni, hogy ezzel a földi élettel együtt járó szenvedéseket a testbe öltözött elkerülhessék. Ezeket a megoldásokat elsősorban minden sokat szenvedő ember-lélek keresi, kutatja. De amikor megvilágosodik előtte a szenvedések oka és célja, és beletekint önmaga

lelkébe, és látja azokat az ellentmondásokat önmagában és a vele egyenszerű sorstársaiban, akkor megérti azt, hogy a próbára tett emberi lelken nem lehet segíteni, amíg az az isteni világosságot be nem fogadja, és azokat az igazságokat meg nem érti, amelyek mind az egyeseknek, mind az összességnek a törvényét magukban foglalják. Ez az egyedüli gyógyszer az emberiség nagy szenvedéseinek. Ez építi fel újra a teremtett világot, a szellemi és testi romokból. Ez szüli újjá az egész természetet, mert hiába vannak a bűnökkel terhelt ember-lelkeknek nagyszerű - a természetet átalakító - találmányai, ha ezekkel nem a jót és igazat szolgálják, az eredmény megromlik, és vele együtt minden, ami az emberi gögöt, az önmaga fölé emelkedést elősegítette. Azért jobb az embernek egyszerűbbnek és kevesebbet tudónak lenni, mint a természet megrontójának és kárhozatba vivőjének. Mert az idő hamar lejár mind az emberek, mind a világaik felett, és nem fogadja be egyik világtest sem azokat az isteni világosságtól elforduló, magát rombolásra beállító szellemeket, akik csak veszedelmet és pusztulást hordoznak magukban. Az ilyen lélek minden látszólagos jóra törekvése mellett is veszedelmeket hordoz magában, mert a gondolatok és törekvések, ha más irányba tévednek el, mint az egyedüli, Istenben való hit szerinti megoldások, máris az ellentét erejét és hatalmát növelik, ami örök harcban áll az isteni igazsággal. Azonban amikor a teremtett lélek az isteni igazság utolsó pillanatait is felégeti maga alatt, visszazuhan az időtlen idők mélységeibe, ahonnan a kegyelem, életre keltő sugarai csak egy új teremtés reggelén ébresztik fel. Mi használ akkor a tudás és a nagy akarás, ha mindez semmivé vált, és a léleknek újra a saját szenvedésein keresztül kell megtanulnia a kezdetleges durva természettel való harcot, mert minden vele együtt alakul át olyanná, amilyenné a lélek - az isteni boldogító törvény nélkül visszafejlődött és elfajult lélek alakult. Nincs megállás a természetben. Minden él, még az is, amire azt mondják az emberek, hogy nincs benne élet. - A halálban is van az életnek egy bizonyos

alsóbbrendű folyamata, amelyet sem megállítani, sem újból kitéríteni nem lehet. Az életnek pedig Istentől kirendelt céljai vannak. Ezek a különböző célok mind egy nagy célban kell, hogy találkozzanak: a megelégedésben, a boldogság kiteljesedésében. Minden boldogtalan, szenvedő ember megtalálja az ő szenvedéseinek enyhülését abban a bizonyosságban, hogy részére az élet célja nem abban volt, hogy szenvedjen, hanem hogy boldogan, szenvedés nélkül élhessen. Ezt azonban az élete nem így rendezte el, nem így váltotta be. Miért? - *miért van rossz, miért van szenvedés, miért van bűn, miért van szívtelenség, kegyetlenség? - igazságtalanság, hazugság, csalás, lopás, árulás, gonoszság, feülletesség, szeretetlenség és mindenfajta szenvedést okozó gonoszságra beállított lelki törekvés?! - Ezek a lélekgyilkos bűnök a testek világában a földön, a testi szenvedésekben találnak menedéket. Nem keresik azt, ki termelte ki őket, osztódnak, szóródnak, mérgeznek és halált okoznak...* De jaj azoknak, akik ezeket a maguk lelkében kitermelték, és érvényre emelték, mert az Igazság Törvénye kérlelhetetlen szigorral mind a bűnt és mind a jót hasonlóval fizeti vissza mind a földi életben, mind a lelkek világában. Az isteni törvény nem igazságtalan, nem siet, de nem is felejt el semmit, mert minden emberlélek magán viseli bűneinek, tévedéseinek a történések idején megrögzített képét. Csak a megbánással, a kiengesztelő jóvátenni akarással, és az ebben való - önmagát átadó - törekvéssel halványulnak el azok a rögzített képek, amelyek addig a lélek egyéniségének élethű másolatai. A kegyelem új formába öltözteti, új életprogramot, új irányt és új sorsot szab eléje. Ezt pedig csak az isteni törvénybe való belehelyezkedéssel, az abban való étellel, a kegyelemben való hittel és reménységgel érheti el az emberi lélek. Gyógyító, javító, újjáteremtő, boldogító, világokat megmentő hatalmas méretű munka gyermekeim, amelynek munkásaivá hív és szólít mindenkit az a testté lett Ige, Akinek születését ünnepeleitek egy-két nap múlva. Ez a munka a földön testté lett Igének a földön testet öltött szel-

lemeknek meghívása, hogy aki hallja ma az Úr szavát, az ne késlekedjék, hanem vegye fel a munka eszközeit, és ahová az Úr állítja, ott teljesítse az azzal járó kötelezettséget. Mindenkinek adja meg, ami annak jár, és ne zúgolódjék a munkával járó nehézségek ellen, mert a jutalom nagy. De a munkás legyen mindig szerény, és megelégedett azzal, amit sorsa juttatott neki. Ez az én munkám jutalma az Úrnál, ez lesz a tiéd is gyermekem, és meglátod, sokkal nagyobb és boldogítóbb lesz az, mint amennyire a legigényesebb hiúság is gondolni mert.

KRISZTUS KÖVETÉSE „IRGALMASSÁGOT AKAROK, NEM ÁLDOZATOT!” (*)

Minden igaz kérelem és minden szent törekvésre való hajlandóság az Úr trónusa elé jut, és minden lélek eléri, amit kér, és minden megadatik azoknak, akik hittel kérik azt az Úr nevében. Azonban, ha a kegyelem nem támasztja alá ezeket az ígéretet az eseményekben felfedezhető olyan pontokkal, amelyek megerősítik az ígéretet, ha az ígéret beteljesedésének olyan emberileg is látható mozzanatai nem tárulnak az emberi lélek elé, amelyek bizonyítják azt, hogy valóban úgy van, vagy úgy következik az ígéret megvalósulása, akkor az emberi lélek elfárad a várakozásban. Pedig talán csak pár lépéssel kellett volna tovább kitartania. Így a beteljesedés előtt roppan össze a lélek, és maga alá temeti mindazokat az eredményeket, amelyek már készen álltak ugyan, de a bizonytalanság homálya fedte el azokat az emberi szemek előtt. Ez az emberi lélek nagy kísértése a földön. Ez az a homály, amely elnyeli és felemészti sokszor még az erős lelkek hitét és kitartását is, ha a reménység nem támogatja és erősíti azt. De az Úr minden időben gondoskodott az övéiről, és nincsen panaszra oka egy léleknek sem, aki az Úr szolgálatába lépett. Mert ha vannak is olyan órái és talán napjai a földi embernek, melyben elhagyatva érzi magát, tekintsen a legnagyobbra, a legigazabbra, aki megalázta magát azokért a lelkekért, akiket a sötétség hatalmától meg akart

menteni. Ez az áldozat az, melyet még soha senki, aki ezen a földön testben megjelent, nem hozott és nem is hozhatott, mert nem volt senkinek nagyobb szeretete és nagyobb ereje, hogy szemben állhasson a gonosz halalmával, mint a mi Megváltó Jézusunknak. Aki bátran és erősen vette fel a harcot a kísértővel és a hatalmát féltő megtévesztő erőszakkal szemben. A legnagyobb volt, és a legkisebbé tette magát. Erős volt és vállalta az erőtlenséget; gazdag volt, s a legszegényebb emberek életét választotta, hogy azokat a lelkeket megnyerhesse az üdvösségre, akiket senki nem vett számba, akik sehol sem számítottak. Mindezt azért tette, hogy megmutassa a világ hatalmasainak, hogy nem azok az Isten kegyeltjei, akik a földön a felszínen vannak, és a világ javai felett rendelkeznek. Nem azok, akik hatalmukkal országokat kapcsolnak egybe és uralmuk alatt tartanak. Isten kegyeltjei azok, akik megtalálták és megtalálják Őt, és keresik, tudakolják Isten akaratát, hogy azt cselekedve boldogabbá tegyék, önmaguk és mások életét már itt a földön, és ebben az irányban tovább haladva az egész mindenségben áldásos életműködést fejthessenek ki a maguk megjelenésével. Mert csak az Isten fiai viszik előbbre a fejlődést mindenütt. Mert csak az ő eszméik, az ő isteni természetük tisztítja meg a különböző világok természetét, és teszi áldásossá, nagygyá minden előhaladásukat. Nagy feladat ez. Erre a nagy és dicsőséges feladatra hívja és készíti elő az Úr az őt követőket: az Ő maga egyszerűségével a testi élet minden előnyeit megvető alárendelt állapotával, alázatos szolgálatvállalásával, türéssel és az emberek előtt szeretetben való példaadásával. - A szeretet, mint a legfőbb jó, kiárasztásával járja meg népének hazáját, a kiválasztott nép országát, ahol a „Törvény” valamennyire már béklyóba verte a szívek vad és féktelen indulatait, és engedelmességre nevelte az isteni Törvény igazságai előtt meghódolt lelkeket. És mégis, a magasabb világosság, a nagyobb szeretet előtt bezárkóztak, és kételkedve okoskodtak azok, akik az „írásokat” ismerték és a Messiást, a „Szabadítót” várták. Elképzelhetetlen volt ugyanis számukra, hogy a „Hatalmas”, a „Szabadító”, a világot

átformáló isteni „Küldött” ennyire kicsiny, ennyire egyszerű legyen, és a szegény néposztályból jöjjön elő, és az formálja át a világot a maga képére és hasonlatosságára! Mindez lehetetlen és elfogadhatatlan a földi embernek!!! Ez a hitetlenség uralkodott és uralkodik ma is az emberek lelkében. Az emberiség minden ünnepi készülődése, minden dicsőítése, az ünneplés fokozásának minden művészes kigondolása, egy-egy lépéssel távolabbra tolja magától az ünnepelt eszmét: az isteni közelséget. Az emberiség mindig elfelejti, hogy az Isten nem az áldozatot kívánja, hanem az irgalmasságot, és azt az áldozat elé helyezi. A szeretetet, a megértést, az alázatosságot, a békességes tűrést, a hálaadást nagyobb isteni tiszteletnek minősíti, mint a művészies ünneplést. Mert ezek hiányoznak az emberi lélekből, és ezek a hiányok hozzák elő, teremtik meg a lelkekben az elégedetlenséget, a gyűlöletet, az irigységet, a nagyravágyást. Ez viszi bele az embert a féktelen hatalmaskodásba és minden tisztátalan vágyakozásba, ami a maga sötét, testies törekvéseivel megfojtja a lélek magasabbra való igyekezetét, és végül nem keresi többé az igazság magasabbra vivő részét, hanem megelégszik a bűn nyújtotta örömmel. A bűn pedig a halálba, a megsemmisülésbe vezeti el a lélek fejlődési vonalát. A szenvedések, a pusztulások, a szerencsétlenségek mind a bűnök és a félrefejlett szellemi törekvések eredményei, melyek mind, mint akadályok állják útját a bűnös törekvések fejlődésének. Hová, merre viszi az emberiséget az Istentől eltávolodott törekvések sokasága? Ezek az akadályok az isteni szeretet intő hívásának tekintendők, mert az Ige nem jut el az emberi fülekhez. Ha el is jut, az emberi szívek nem nyílnak meg annak befogadására. Tehát a bűn, a hitetlenség, a szeretetlenség megássa az ember boldogságának megelégedésének, felfelé való emelkedésének sírját már itt a földön. A hit megsemmisülése folytán megszűnik a remény, a kitartás, a bizakodás a jövőben, az isteni segítségben. Az isteni segítség nem erőszakolja magát az emberre, mert ha az ember nem hisz ebben, akkor nincs elfogadó. Az emberiség tehát kizárja magát ebből a lehetőségből, és így a

tulajdon okoskodásában bízva szegényen marad az isteni áldások bőségében is. Imádkozzatok egymásért, hogy azok, akik még nem mentek veszendőbe, megmaradjanak az isteni hit diktálta törvényben, mert az idő közel van ahhoz, hogy a most, ebben a letűnő korszakban élő emberek el ne veszítsék a biztos talajt lábuk alól. Csak az igaz isteni hit tarthatja csak meg a világot és a rajta élők lelkeit, testeit, hogy előre haladva az Úr születésével megjelölt úton megtalálja az ember életének és a lélek örökéletének célját. Az isteni igazság törvényét betartva, egymást szeretve, erősítve, támogatva az útban, elérhessék a boldog, békességes fejlődést, hogy Isten fiaivá, leányaivá fejlődve előre juthassanak az Isten országába vezető úton. Ez a hívő és magát az isteni kegyelembe helyező lélek útja a földön. Munkálni az Úr által megmutatott igazság útját a szívekben szeretettel, megértéssel, türelemmel és békességgel: hinni, bízni és várni! Amikor itt van az alkalom, akkor minden egyéni érdek és hiúság félretevésevel engedelmesen cselekedni azt, amit reá bízott sorsa. Ez a legszebb ünneplés lesz, mert az Úr ebben találta meg lelkeiteket.

A NÉVTELEN SZELLEMEK MUNKÁLKODÁSÁNAK CÉLJA - UTOLSÓ IDŐK(*)

A jó Isten megvilágosította a te értelmeket az ige szerint, és megértetted az én akaratomat, hogy szabadon, minden forma nélkül hirdethessem az igazságot, és élő, eleven hitvilágban tudjam az emberek lelkét elvezetni a halhatatlanságba. Az élő mozgó, gondolkozó, kereső és kutató szellemek világába, oda, ahol az emberi lelkek számára új munka, új lehetőségek állnak készen, hogy megkezdett javulásukat tovább fejlesszék, és az eredményekben gyönyörködhessenek. Mert minden igaz és jó eredmény meghozza azokat az örömeket is, amelyeket a földön nem ismerhet meg a földi ember. Így mindenki megtalálja a maga helyét, munkáját, és vele a tulajdon boldogulását, mely minden hamis, félreértéstől mentesen a saját értéke szerint érvényesül. Én azért mun-

kálkodom a földi embereken, az ő lelkük szent törekvésein keresztül, hogy - megtisztulva minden hiúságtól és nagyot akarástól - már a földön elkezdhessék egyéniségük szerint azt a munkát, melyet a lélek szent elhatározása szerint képesek lesznek folytatni majd földi testük levetése után is. Nem a földi testeken keresztül szerzett fájdalmas tapasztalások, vagy a sok földi élet cserélődése adják meg a léleknek azt a bölcsességet, mellyel érvényesülhet a szellemi életben, hanem az a szent odaadás és teljes odaszentelődés az isteni Akarat előtt - az adja meg azt a bölcsességet, amelyet hiába hajszol a hiú, gögös lélek évezredekén keresztül. Ezért van a földön annyi szenvedés, annyi csalódás, annyi újrakezdés és annyi hiábavaló fáradozás, mert az emberi lélek tévelyeg, mert mindig az hiszi, hogy most találta meg azt a megoldást, amely az emberi életek boldogabbá tételét magával hozza. Nem! Ezt nem találják meg az isteni törvény betűinek megismerése és követése nélkül, mert ez az alapja a boldog életeknek. Amikor az ember a „Törvény”-ről olvas, vagy hall valamit, szigorú, rideg parancsolatokat, betarthatatlan paragrafusokat képzel el magában, és eleve elveti azokat, mert úgy érzi, hogy azok szigorú korlátok közé szorítják vágyait és törekvéseit. Nem sokat foglalkozik azokkal a gondolatokkal, hogy hogyan lehetne összhangba hozni a különböző jónak hitt törekvéseit, azokkal a törvényekkel, melyet az isteni Igazság minden egyes lélekbe beleírt a teremtés pillanatában. Ezek a törvények benne vannak, kitörölhetetlenül az emberi lélekben, és uralkodnak felette akkor is, amikor örül, amikor bánkódik, és akkor is, amikor szenved, amikor igazságtalannak érzi sorsát és akkor is, amikor a világ urának képzei magát. Minden fénynek van árnyéka. Minden szépnek, kívánatosnak van egy ellentétes, egy nem kívánatos és félelmetes oldala a földi világban. Ez a kiegyenlítések, a megváltoztatások, az átalakítások világa és élete. Ezt az átalakítást, megváltoztatást az isteni Törvény a Természettörvénnyel együtt hajtja végre azzal a ráhatással, mely az embert gondolkodásra, megváltoztatásra serkenti. Az önmagában

bizakodó ember saját hibás elgondolása szerint fog hozzá a cselekvéshez. A hívó lelkű ember megkeresi a Földön túli legmagasabb bölcsességet sugárzó Létezőt, meghajol előtte, világosságot, útbaigazítást kér, hogy tetteit azok szerint a kiegyenlítő és kiengeztelő igazságok szerint rendezhesse el, melyek még az emberi tudat mélyén szunnyadnak, melyeket még nem világított át az a hatalmas bölcsesség, mely a törvények világát átvilágította volna abban a lélekben. Az isteni világosság minden magát megalázó lélekbe átszűrődik, még akkor is, ha bűnök és tévedések állják útját, és árnyékok keletkeznek abban a lélekben. De az igazság világossága, ha egyszerre nem is teljesen, de fokinkint megvilágosítja azokat a tévedéseket és bűnöket, melyek útját állják az igazság fényének, hogy az terjeszkedhessék. Ez ellen a megvilágosító terjeszkedés ellen, az isteni Igazság ellen indít harcot a bűn és tévelygés vélt igazsága, és nem egyszer diadalmaskodik felette, mert sokszor a múlandó test vágyai, céljai győznek az isteni Igazság Törvényével szemben. Ez a győzelem azonban nem végérvényes, mert a lélekben elrejtett „Törvény”, mely a teremtés pillanatában a lelket lélekké, az embert emberré tette - és az értelem és érzelem által minden földi teremtmény fölé helyezte - nem nyugszik meg abban az alacsonyrendűségben, melyet neki a tévelygés és bűn által sorsa juttatott. A halálba nem tud, és nem akar belenyugodni, nem a bűn és kárhozat világában akarja életét tudni. A léleknek törekvése veleszületett szent kötelessége, vagyis a benne elrejtett „törvény” izgató, nyugtalanító hatása az, mely az örökélet felé hajtja még akkor is, amikor a halált keresi. Ezt a törvényt akarom megismertetni a gögös, elbizakodott tévelygő emberi lelkekkel, mert az idő közel van ahhoz, hogy a mennyek kapui bezáruljanak, és a kívül maradottak sírás és jajgatás közöttátkozzák tévelygéseiteket és azokat a földi hatalmakat, amelyek a gondolat és írás fegyverét a kezükbe adták azoknak a megtévedt lelkeknek, akik még nem tudták azt irányítani. Ez a bűn és megtévesztés hatalmas áradatát indította el, mely megmér-

gezi a fejletlen emberlelkek gondolkozását, és letéríti őket a fejlődés természetes útjáról, és a bűn megáradt folyója zuhatagszerűen sodorja ezeket a mélyre. **Az emberiség óriási csalódása az anyagban rettenetes véget ír elő azok részére, akiknek a lelkében már tudatosná vált a törvény ereje, de a múltó földi kívánatos jó elérésének vágya legyőzte a lélek erejét, és az örökélet tudatos hitével felcserélték a múlandó világ hitvány ígértét.** Az élet most sokkal inkább értékes, mint az egyhangú, nyugalmas lassúsággal folyó évek idején, mert a sok oldalról egybefolyó vizek nagyobb hullámzást és tajtékzó összecsapást hoznak létre, és boldog az, aki megáll az Úr útján ebben a tajtékzó örvénylésben. Arra az Úr sokat bíz, és hatalmas erők felett rendelkezik tudtán kívül. Most már nem messze van az idő, amikor elkezdhetem a munkát, amint egy kicsit megerősödtem. Minden el van végezve, ami elvégezhető volt. Most a jó Isten és a mi Urunk, a Jézus nevében elbúcsúszom tőled. Imádkozzál és gondolkozzál az élet felett, ami az életnek csak árnyéka, de amit az Úr ad helyette azt nem lehet egybe sem számítani. Az élet nem vészett el, hanem nyereséggel végződött részedre.

A NÉVTELEN SZELLEM INTÓ SZAVA(*)

A gondolatok mind olyan erők hordozói, melyeket a lélek érdekesnek tart, hogy azokat megrögzítse, és alkalomadtán felhasználja. Minél többet és minél melyebben járó kérdéseket rögzít meg a lélek magában, annál biztosabb az, hogy ha rögtön nem is érti meg azokat a válaszokat, de nem messze van az idő, hogy meg fogja érteni, mert olyan gondolatformákkal telítődik meg, melyek önmaguk vonzzák a megvilágosodás felé az ember lelkét. Ezek a megvilágosodások mindig tisztább fénykörbe emelik a gondolatokat formákba öltöztető szellemet, és az alig érthető nagy kibontakozás megtörténik, ha az értelem teljes egészében nem is tudja befogadni azokat az igazságokat, de az érzésvilágában mint tiszta valóság jelenik meg. Így jön létre sokszor az a

földön is, hogy az értelmileg alig fejlett emberek a maguk természetes eszével egyszerűen megérik azt az igazságot, melyet a nagy tudósok elvetnek, mert nem értik azt meg. A természet nagy titkait, melyeket hosszú idő előtt már az egyszerű emberek megértettek, a tudomány elvetette. Mindennek eljön az érés ideje, és így az emberi léleknek is meg kell arra érnie, hogy az ég titkait, és annak törvényeit megismerje, hogy ne harcoljon ellene, mert minden látszólagos győzelme az emberiség süllyedését eredményezi. Még van adva egy kevés idő, hogy az ember visszaléphessen az elhagyott - Istentől kijelölt - útra, de azt az utat meg kell ismerni, magában az emberi természetben megnyilatkozó eredményekben, amelyeket feleletül kap azokra az aggodalmas próbálkozásokra, melyekkel az élet nagy problémáját szeretné megoldani. Szeretnének boldog, békés, fájdalom és fáradalmak nélküli életet megteremtteni, de minden kísérlet még nagyobb kérdések elé állítja őket, mert az anyag hatalmas leküzdhetetlen a testben és a testnek élő embernek. *A lélek idáig még fel nem fedezett titkos világa nélkül vakon keresgéljük azokat a lehetőségeket, amelyeknek segítségével úrrá lehetnek az anyag hatalmas, nyomasztó erején, amely minden kísérleteiket romba dönti, mert a boldogtalanságot, a szenvedéseket, a nyomorúságokat megszorítja a földi életben.* Ezeket egyedül csak a krisztusi igazságoknak a lélekben feldolgozott erőivel lehet meggyógyítani, kiegyenlíteni, a gyakorlati életben felhasználni és az egész földi életet átalakítani. Jobbá, igazabbá tenni az emberek lelkét, hogy egymás életét megszépítve, megjobbítva boldogabbá, megelégedettebbé és szeretetteljesebbé tegyék a földön az életet. Egészségesebb, vidámabb, tisztább, bensőségesebb és szeretetteljesebb lenne a földi élet, és sokkal egészségesebb, szebb, erősebb és ellenállóbb lenne a test szervezete is. Kevesebb betegség és lelki egyenetlenség kísérné a földi életet. A természet titkai önként megnyilatkoznának, és könnyebb, boldogabb volna az élet. Nem volna büntetés a földre születés, hanem emelkedés a magasabb világok felé. Ezért sóhajt öntudatlanul is a földi ember lelke az Úr imájában: „*Jöjjön el a*

Te országod!” Az Úr országában már tudatos a jó és igaz, már benne van a lélekben, és kivetíti a külső világra is a jót, az Isten szerint valót, és élvezzi a külső világ is azt. - Mi is ezért dolgozunk mindnyájan ebben az Istentől elpártolt világban, hogy akiknek füle van a hallásra, azok hallják meg az Isten üzenetét, hogy térjenek vissza szeretet és igazság útjára, mert az idő közel van, hogy elválasztódnak a juhok a kecskéktől. A juhok a mennyei otthonokba helyezkednek el, a kecskék pedig, akik csak ökleltek és gonoszt cselekedtek, az isteni ajándékkal adott lombokat elpusztították, hogy árnyékot ne adjanak a fáradt vándoroknak, ezeket a kecske lelkű embereket, akik az élet ajándékait felhabzsolták, a mélységbe száműzik az igazság angyalai, ahol lesz sírás és jajgatás és kétségbeesés. - Azonban ez mind hiába lesz, mert megvetették az isteni Törvény nagy áldozatát, kigúnyolták a haza hívó szót, és gőgösen megtagadták az Istent, nemcsak szóban, hanem tetteikben is. - Nem fenyegetés ez, hanem intő szó az elbizakodott emberiség részére. Boldognak mondom azért azokat, akik a múltó időben felfigyeltek az Úr szavára, és megálltak megfordultak a lejtőn lefelé haladtukban. Még van egy kis idő, de nem sok. Hogy ha nehezen is, de visszatérésükben felfelé haladjanak. Lehet, hogy amit eddig észre sem vettek, vad tüskés bokrok állják útjukat és veszedelmes viperákkal kell megküzdeniük, ellenséges vadállatok csattogatják fogaikat felénk, de ne féljenek az isteni győzelem velük van, hogy segítsen a fáradt vándoroknak. Az életre vivő út ilyen veszedelmekkel van tele még most, de eljön az idő, amikor megtisztul, és boldogan folytathatja útját a kegyelembe vettek tábora. Ezért imádkozunk mindnyájan, akiket az Úr kiküldött az aratásra.

A LÉLEK KÉSZ UGYAN, DE A TEST ERŐTELEN(*)

A lélek kész ugyan, de a test erőtelen. Az emberi lélek telve van ugyan a legszebb és legmagasztosabb érzésekkel és elhatározásokkal, de amint az anyagi világban csak egy kis akadályt talál is, már megtorpan. Félt, és nem bízik magában annyira, hogy el tudna

feledkezni a körülötte folyó események befolyásairól, és a fontosabbra, a maradandóra tudna figyelni. Ő maga hívja ki önmaga ellen az eshetőségeket, melyek nemcsak megzavarják, hanem teljesen eltérítik abból az irányból, amelyet maga elé vett, s amely felé haladt. Nagyon szomorú dolgok ezek, amelyek erős dokumentumai annak - az emberek előtt kétkedéssel elfogadott állításnak -, hogy az ember nem ura önmagának, mert mást cselekszik, mint amit akart, amit jónak ítélt és igaznak tartott. Egy kis fuvallat érintse csak meg a lelkét az ellentét részéről, és már elvész a gondolatok kaotikus zűrzavarában, mert gyenge a hite az igaz jóra. Mindennek megvan az ideje, és minden vetésnek eljön az aratása, mind a földön, mind a szellemi életben. Boldog lehet az a halandó, akit ez az aratás itt ér a földön, mert a szellemi életben már nem gyűjtik kékébe az elhullajtott kalászsokat, hanem ha itt nem üti meg az igazság mértékét, akkor a polyvával együtt a tűzre vettetik. Azt pedig tudja mindenki, hogy az mit jelent. Akik pedig ezeket a kiválasztódásokat a földön élük át, és az isteni kegyelemre támaszkodva várják a felettük tomboló vihar elmúlását, azok a vihar után egybegyűjtetnek. Új feladattal, új munkával lesznek megbízva, mellyel új életet kezdhetnek, és az átélt vihar tapasztalatokban gazdag emlékeivel nagyobb hittel és nagyobb bölcsességgel, új nemzedékek útbaigazítói lehetnek. Mert tulajdonképpen az az értéke az emberi életnek, hogy olyan életet éljen, hogy más hozzá hasonló kortársainak támasza, útbaigazítója legyen a jóban, az igazban. Az Isten országát nem a haszontalan tudományokkal, sem az úgynevezett művészetekkel, vagy ferde irányban haladó felfedezésekkel építi meg az emberiség, hanem a lélekben és igazságban való étellel. Mely nem a külső látható világ előtt való látszatos jó és igaz élet, melyben csak kívülről csillog a vallásosság máza, az igazság külső formája, belül pedig a kétszínűség hamis törekvései, amelyben az igazság leple és a kegyesség álarca alatt a legkirívóbb bűnök találnak menedéket, mert gondosan el vannak rejtve a külső forma takarói alatt. *Sőt*

körül vannak bástyázva, és a vallás igazságai, mint védő fegyverek készenlétben állnak, hogy a netán tisztán látó külső világ szót se kockáztathasson meg a látottak felett, és meg ne botránkozhasson. Ezek voltak azok az okok, amelyek a viharokat újra és újra felidéztek. Az igazság elnyomtatása a hatalomért, az elsőségért való harc, mely mindig a jónak és igaznak a vereségével és legyőzetésével végződött. Nemcsak az egyesek, hanem az embercsoportok leigázása az olyan bűnök által, melyek mesterségesen lettek terjesztve, hogy egy - vagy néhány - jótól elrugaszkodott ember, vagy család, esetleg nemzet jobban élhessen, uralkodhassék. Ezeket az igazságtól egészen elfordult gondolkodású embercsoportokat a sátáni elv hatalmába kerítette, és ezek a békességes élet megmételtyezett mocsarában, mint az erősebb és uralkodó hullók az apróbbakat elemésztették. Ez tulajdonképpen minden korban és minden nép között megismétlődik. A kicsinyben, a kevésben éppúgy, mint a nagyban és a sokban, mert a bukott emberi természet nem tud újabbat magából kihozni, csak azt ismétli újra és újra, ami benne van. Nem tud boldog lenni még akkor sem, ha vágyva vágyott, célját el is éri, mert mindenütt betöltetlen hiányok keletkeznek, és így boldogítani sem tud, mert semmi újat nem tud előállítani csak a meglévőt fogyaszthatja, és így újabb zavar, újabb káosz keletkezik. A földi ember erőlködése a sátáni elv diadalra jutását hozza létre, és az pedig nem kedves, mert a legderekabb munkásának is gonosszal fizet. Ezek a korszak lezáró tünetek folynak le szemeitek előtt, és meghasonlanak az emberi lelkek egymás iránt, mert nem mernek hinni egymás jóindulatában sem. Ezek gyermekeim nehéz idők, mert mindenki próbára van téve, mert nem is lehet másképpen. El kell választódnia az igaztól a hamisnak, az isteni Lélektől vezetett emberlekeknek a sátáni elvektől vezetettektől, hogy az isteni tervek megvalósulhassanak a földön, mielőtt a nagy korszaklezárodás megtörténik. Én ezeket jó előre megmondtam, hogy úgy készüljete, hogy nagy próba elé állít az élet mindenkit, és boldogok lesznek azok, akik az istenben bízva úgy élik végig ezeket a „napokat”, hogy az

igazság mérlegén nem találtnak könnyűeknek, - mint az értéktelen polyva. Hanem az igaz Isten szerint való cselekedetek is lehúzzák a mérleget, hogy értékek legyenek azokban a lelkekben, akik a viharok elmúltával az új korszak bölcsőjét ringatják, és ebben az új korszakban kialakuló elvek szerint helyet foglalhatnak a maguk tudásával és lelki eredményeivel. Ez pedig nincs messze, már csak az ajtó előtt, és egy nehéznek tetsző éjszaka után egy nem is sejtett reggel következik, amelyben egymásra ismernek azok, akik az éjszaka sötétjében nem ismerték egymást, mert lelküket nem merték kitárni, de az új reggel új világosságában már boldogan köszöntik egymást. A polyvát pedig messze viszi a szél, a boldogtalanság, a szenvedés helyére, hogy a hosszú éjszaka és a reménytelenség reggelére következő terhes nap megkezdődjék részükre. Ma még tart ez a vihar, és a világ kételkedői, okoskodói, tagadói, feltalálói tágra nyitott szemekkel nézik az ő dicsőségük elmúlását, és mellüket verve üvöltik, hogy nem így akarták, de ez minden későn lesz akkor már. Azért mondom, legyetek békeséggel és türelemmel. Az Isten vele van mindazokkal, akik megtartották a tiszta hitet az igaz, Isten törvénye szerinti, életet. Nem cselekedtek gonoszt, nem vezettek félre senkit, nem fosztottak meg senkit semmitől és nem álltak kegyetlen bosszút senkin, hanem várják az Úr szabadítását... Az Isten szent Lelke segítsen, erősítsen és támogasson benneteket és egymáshoz megértő szeretettel legyetek.

VISSZAÉLÉS A SZABAD AKARATTAL(*)

Nagyon sok rossz van megsűrítve azok részére, akik az igazság mellett kitartanak, de mindazok, akik másoknak az életét megromtják, és megnehezítik, tulajdonképpen nem azt cselekszik, amit akarnak, hanem amit nem akarnak. Mert senki sem akar a saját részére rosszat, hanem azért cselekszik, mert ferde felfogásával úgy hiszi, és úgy gondolja, hogy ha a pillanat örömét magának szerzi meg az igazság megkerülésével, akkor helyesen és

okosan cselekszik, mert az ilyen, önzésből kialakult hamis igazságot tette valósággá cselekedetével. Azonban a tett megrögzítődik, és azt nem lehet meg nem történné tenni. Ezt azonban már nem tudja a vétkes tettet elkövető ember, mert könnyen túlteszi magát rajta. A következmények meggondolása helyett újabb helytelenségeken, igazságtalanságokon gondolkodik, hogy hogyan követhesse el azokat, hogy szembe ne találja magát az igazsággal. Ez egy kis ideig sikerül is neki, mert a szabad akarattal való visszaélés enged neki időt és lehetőséget, amíg hozzá hasonló gondolkodású emberrel össze nem kerül. Amíg az érdekeik nem ütköznek, addig jó barátok, de amint ez az ütközés megtörténik, már mint ellenségek néznek egymásra. Ezekből az ütközésekből új bűnök, új tévedések következnek, és a lelkekben a bűnök szaporodnak, a lehetőségek szűkülnek ahhoz, hogy vágyait, törekvéseiket szabadon kiélhessék, rossz következmények nélkül. A rossz következmények elkerüléséből áll elő, azaz annak az elhárítása hozza létre a hazugságot, az igazság megtagadását. Bárha ezzel a büntetést mindig nem is kerülheti el, de a gőg mégis legyen kielégítve, hogy ne kelljen megaláznia magát. Ezen a bezárt körön belül keringenek a bűnbe esett szellemek kimondhatatlan nagy csoportjai, és mind azon gondolkoznak, hogy hogyan lehetne áttörni azokat a korlátokat, hogy a kiélt és elfogyasztott igazságok helyett újabb lehetőségeket teremthessenek maguknak, hogy élhessenek a saját maguk elgondolása szerint. Ez az ördögi eszme tartja fogva azokat a világokat, ahova az ilyen megtérésre még éretlen szellemek lesznek számúzve. Ilyen világ a Föld is. És még jó néhány, ahol az igaz jó eszméje nem uralkodhat, mert nem tud érvényesülni. Ezeket a világokat csak nagy áldozatokkal közelítheti meg az isteni törvényekben élő és fejlődő szellem, mert az a törvény, ami az önzést nem tartja igaznak, az nem számíthat követőkre ezeken a világokon. Így csak nagy áldozatok árán tudnak egy-egy lelket megmenteni, és a világosság világába magukkal hozni. Bármilyen nagy a szeretetből jövő jóakarata, a segítő szándék, csak nagyon kevés eredményre lehet számítani, de az Úr

gazdagon jutalmazza azokat a szeretetből jövő cselekedeteket, melyeket odaszór az áldozati oltárra az a lélek, aki az ő maga megtérésével belátja és megérti ezeknek szükségességét, és nem a jutalomért, hanem az isteni igazság kiteljesítésének öröméért cselekszi a jót és igazat. Azért, ha kell, áldozatokat is hoz, mert minden ilyen áldozat tüzet gerjeszt, amely megemészti a bűn és tévelygés hamis igazságát, és annak minden építményét romba dönti. A mi Urunk, Megváltó Krisztusunk szenvedése és halála is megerjesztette a lelkek érzéseit, és ebben az erjedésben támadt hézagokba beáradt a szeretet igazságának világossága. A bűnök, tévedések vastag rétegei megrepedeztek, hogy még több világosságot és melegséget befogadhasson az a szenvedő szellem, aki már régen szabadságra vágyott. Mert a gonosz eszme sem enyhületet, sem gyógyulást nem nyújt azoknak, akik már elfáradtak a gonoszság cselekedetében. Ezeket az elfáradtakat és csalódottakat, akik az élet koldusaivá lettek, ezeket hívta és hívja az Úr vissza az isteni szeretet világaiba, hogy csalódott lelküket megvigasztalja a valóság megmutatásával, hogy meggyógyuljanak, megerősödve munkába álljanak, és a saját világaik megtisztításával új életet - új irányba indulva, boldogabb létállapotot - teremthessenek maguknak, és mindazoknak, akik befogadják az isteni örök igazság törvényét a lelkükbe. Ez az örök élet törvénye. A világot és a rajta élőket fenntartó erő és hatalom szabadon árad, hogy aki elfáradt, megpihenhessen, aki éhes és szomjas megléghessék, hogy boldog reménységben folytathassa útját a fejlődés teljes eléréséig, ahol az a boldogság várja, amelyet elhagyott a bűnbeesés pillanatában. Krisztus nagy áldozata az isteni igazság nagy kegyelmet hirdető és ajándékozó kiterjesztése volt, mely nem szűnt meg az időben, mert ma éppen úgy, mint amikor Ő a földön járt, úgy hat és cselekszik csodálatos dolgokat azoknál, akik hisznek és bíznak az Ő örök atyai gondoskodásában. Ma éppen úgy oldoz és kötöz, éppúgy gyógyítja a bűn betegeit, amint akkor, amikor testben járt az emberek között, de az emberek most

testi szemeikkel nem látják. De látják azok, akiknek lelki szeméről leesett a bűn hályoga, és meglátják a lélek nagy hatalmát azokon, akik hisznek és bíznak az isteni kegyelem kiteljesedésében. Azért ha nem nyitottak is az ajtók, csak megtalálják azt, akik zörgetnek, mert azok ma is bebocsátást nyernek. Azoknak kérésük ma is meghallgattatik, akik hittel kérnek az Úrtól lelkük javára olyan dolgokat, melyek az örökéletben is érvényesek maradnak. Azért higgyetek mindnyájan abban, hogy az Úr velünk és veletek van, és vezet mindnyájótokat a boldog beteljesedés felé, zálogát adva az Ő szerető gondoskodásának, amit megláttok mindnyájan nemsokára.

AZ ISTEN-KÉPMÁS ÉS AZ ALÁZATOSSÁGRA VONATKOZÓ GONDOLATOK(*)

Kezdeni neked már nem kell semmit, minden megy a maga útján tovább, és kihasználjuk azt a lehetőségét az időnek, amit meg lehet ragadni. Szép időt elértél, és minden szenvedéseid mellett felhasználta az időt, amennyire csak lehetett és még lehet. Azt a ti meghatározásaitok szerint majd „odaát” látjátok meg teljesen, hogy mikor cselekedtetek helyesen és jól, mert mindennek van bizonyos következménye, nemcsak a földi világban, hanem egyidejűleg a szellemi világban is. De ami még javítható, azt a földi életben meg lehet javítani, de a szellemi életben már nem lehet semmit jóvá tenni, mert a jóvátétel nem azt jelenti valójában, ahogy azt a földi ember elgondolja, hogy: no most aztán csend legyen - engem meg nem dorgáljon senki, mert visszaadtam, amit jogtalanul elvettem, vagy a hamis törvénykezéssel mástól elpereltem... Nem! Az ilyen kijelentés csak megerősíti a bűnös gondolkodást a lélekben. Ezért szükséges az, hogy az ember legyen mindenképpen alázatos, beismerő, megbánó. Lélekben építse meg azokat a lehetőségeket, melyek az engesztelődést előkészítik, mert a bűnös lélek nemcsak azt az emberlelket bántotta meg, aki ellen vétkezett, hanem az Igazság Törvényét is megbántotta. Annak harmonikus egységét szétzúzta, és feltartóztatta a haladás

munkájában. A törvénynek az ilyen félreértése magával rántja a vele összekapcsolt természetet is. Az isteni elrendelésnek egy bizonyos kiteljesedését is megakadályozza, ami viszont a jót - mint áldást - eltereli abból az irányból, amelybe az be lett állítva. - Azért mondom én mindig, hogy az ember nem tudja milyen szerepe van az életével, mit végez el jól és mit rosszul. Jó az, hogy a Természettörvénnyel ennyire kötött állapotba van helyezve, mert máskülönben, még nagyobb bajokat szerezne önmagának, környezetének és az egész világnak. Ámbár a szellemi életben szabadabb lehetne, de az erősen bűnre hajló emberi szellemnek kötöttebb a sorsa, mint a földi életben. Azért ezek telve vannak a földi élet vágyával, de amíg egy bizonyos megbánáson keresztül nem mennek, nem juthatnak előre a testöltés lehetőségeihez. Itt, ezeken az állomásokon dolgozni azoknak, akik nagy bűneiket már lerakták, nagyon üdvös munka. Ha itt elvégeznek egy bizonyos kisebb-nagyobb küldetést, akkor azután nagyobb megbízással ők is testben folytathatják tovább a munkát. Ezt nem úgy kell értelmezni, hogy csak beszélni és oktatni kell, mert az nem sokat használ, hanem végigcsinálni azokat a próbákat, amelyeket ők már a földön is megkezdték a tulajdon javulásukkal. Ez nekik már könnyebb, hiszen ezen már túl vannak, de még más feladatok is hozzájárulnak ahhoz, ami őket a többenél magasabbra emeli. Ilyenekből a földön való küldetésekben előljáró, vezető egyéniségek lesznek és ezekben élnek. Magasabb rendű, finomabb árnyalatokban mozgó cselekvési téren működnek, és ha elérik azt a fokot, hogy helyesen töltik be feladatukat, akkor magasabb szférákból kapnak utasításokat, és a saját otthonukat már azok szerint rendezik át. De a lélek még mindig csak nagy alázatossággal mehet előre, mert a legkisebb félrefogással sem tarthatja fenn magát, mert süllyed lefelé. Azért jó a földi életben hozzáedzeni az embernek lelkét az Igazság kérlelhetetlen Törvényéhez, mert a szellemi életben már nem lehet titkolózni, hanem csak az alázatosság leplébe burkolódzva várni a kegyelem feléje nyúlását, hogy ki-

emelje a saját tévedéseinek és bűneinek nehéz, járhatatlan posványából. Az igazak fénylenek, mint a csillagok. Az igazság fénye világít tehát, nem az egyéni lélek fénye az, hanem a benne megvalósult igazságé. Ehhez a fényhez mindenki hozzájuthat, mindenki felöltözhet abba, ha Istent már földi életében kéri, hogy vezesse az igazságra. Az igazságot kell felismerni, gyakorolni, és a szeretettel együtt eredményeket kell elérni. De ez ismét csak az engedelmességgel és az alázatossággal egyben gyakorolható. Azért nagyon nehezen jutnak be a jobb és szebb világokba azok akik gőgösek, önteltek, nehezen alakíthatók, mert békétlenek, türelmetlenek, haragosak, kétszínűek. Majd az isteni akaratot, a törvényt bírálják, majd a saját elgondolásukat akarják másokra ráerőszakolni. Ezek, az ilyen nehezen alakítható lelkek adják a legtöbb munkát, mert nem engedelmesek. Azért nagyon nehezen is jutnak előre. Pedig a cél az, hogy mindenki boldoguljon, mindenki találja meg az élet nagy rendeltetését, hogy miért is él, mit kell elérnie, mert az Isten minden lelket boldogítani akar. Ebben a boldogságban találja meg mindenki a saját képmását, mint egy tükörben, mert „*az Isten az embert a saját képére és hasonlóságára teremtette*”. Tehát boldogságra, öröme, békességes fejlődésre. Az ellentétbe süllyedt lelkek szintén ezt akarják, de más módon és más eszközökkel. Ők is boldogok akarnak lenni, de az igazságot félreállítják. A szeretet helyett az erőszakot tartják célravezetőnek, az alázatosság helyett a kemény hatalmat, és kényszerítést választják, így a boldogság helyett boldogtalanság, szenvedés és gyötrelem az eredmény egészen addig, amíg az eszközök meg nem változnak. Ebből a teljesen ellentétes felfogásból kell minden léleknek meggyógyulnia. Ebből kell megtérnie, meglátnia, és felismernie azt, hogy tökéletlenek az eszközök, amellyel a jót, a boldogítót akarja elérni az ellentét eszmébe süllyedt szellemiség. Az „Élet” a maga törvényével nem engedi magát elpusztítani, mert minden ellentétesből keletkező eredmény visszazáll az őt létrehozó szellemiség tömörüléseire, és körülfogja, bezárja őket a saját alkotásaikba. Ezzel a törvénnyel hathatósan nem

szállhat szembe senki, mert önmagának árt minden megmozdulásával. Tehát az embernek kell megértenie és beismernie azt, hogy bármit eszeljen ki az isteni törvénnyel szemben, azzal önmagának árt, mert önmaga ellen cselekszik minden ellentétes cselekedettel. A megértés és beismerés megvilágosodást eredményez. Betekintést enged a földi embernek is a láthatatlanba, azaz azokba az eshetőségekbe, amelyek már - már a kaput döngetik, hogy lerontsák az ellentétes eszme építményeit a földön, és ugyanúgy az azt körülvevő szellemi világokban is. Azért akarom, hogy te itt legyél még egy kis ideig.

A FÖLD MÉG NEM AZ IGAZSÁGOK HAZÁJA(*)

Még nem járt le egészen annak a sorozata, amelyet a magad jó akaratával magadra vállaltál, és ez a dolog nyitja. Ez nem egészen úgy van, ahogy azt az emberek elgondolják nagyjából, ezért nem is tudnak semmire helyes megoldást találni. A testöltéssel járó terheket mindenkinek hordoznia kell, de vannak, akik idő előtt kidőlnek, és azoknak terhe is rázúdul a többire, akik nem szükség szerint - vagyis a karma törvénye alapján -, hanem jóakarató segítésképpen vettek részt azoknak a terheknek a viselésében, amelyeknek el kell érni céljukat egy-egy korban. Mindennek meg van a helye és célja. Cél nélkül nincsen semmi. A rossznak is megvan a maga célja, nem mintha a fejlődésnek szüksége volna arra, hogy azok a rosszak is betöltsenek valamit, ami fontos, hanem egyszerűen csak az, hogy van (létezik), és útjában van a jó és igaz törekvéseknek. Ezeket természetesen nem lehet - gonoszat a gonosszal - eltávolítani, hanem meg kell tisztítani az utat tőlük. Ez a megtisztítás csak áldozatokkal lehetséges, mert csak ez veti ki útjából a gonosz útkeresztező akaratnyilvánítását. Azért nem beszéltem, s ezidő szerint nem is beszélhetek ezekről a nagy és mély belegondolást igénylő dolgokról, mert úgysem értenék meg az emberek, akik - különösen most - amúgy is el vannak keseredve az igazságtalanságok diadala miatt, amit a földön a jelenkorban látnak és kínosan éreznek. A Természettörvényben azonban meg

van mindennek a maga helye és kiteljesedési ideje. Egyszer az egyik oldal, másszor a másik oldal szenved azok miatt a félrebillett igazságoknak nevezett tévedések miatt, melyek a maguk idejében mindig bizonyos kiegyenlítést és helyreigazítást hoznak létre. A Föld még nem az igazságok hazája, mert a rajta testet öltött szellemek még nagyon is tökéletlen állapotban vannak, és így minden szellemi megmozdulásukkal csak szenvedést okoznak egymásnak és saját maguknak is, mert a maguk biztonságos elhelyezkedése a világban mindig zavart okoz. Ezeket a zavarokat leginkább azok érzik meg lelkileg és testileg, akik már egy magasabb világ légkörének a szférájához tartoznak eszmeileg és érzésileg. Annak az igazsága vonzza és tölti be lelki természetüket, és az alacsony, fejletlen erőknek a horzsolódása még akkor is fájdalmakat, szenvedéseket okoz, testi és lelki betegségeket hoz létre, ha nem is vesz részt azokban a ténykedésekben, vagy nem is egyenesen őket támadják ezek az erők a maguk kiválasztott eszközeivel. Téged pedig egyenesen szembe támadnak, mert te a magad őrhelyén a magad odaajánlásával az Úrnak való szolgálatban, a hitben való előrehaladást és igazsággá rögzítést munkálsz. Minden korban és minden időben voltak és lesznek, akiket az Úr kiválaszt ezekre a feladatokra, akik nem könnyen tudják a földi életben a maguk békéjét a külső világban megtalálni. Éppen ez a nehéz lelki állapot hozta létre sokaknál a remeteséget, a kolostori életet, hogy ne kelljen a világi követelményeknek is, és a lelki - előírt, dogmává erősített - igazságoknak is eleget tenni, mert azt nem lehetett és nem is lehet együtt kifejezésre juttatni. De mégis kellett, és mindig is szükséges az, hogy kint a világban élők is lássanak és érezzenek azoknak a hirdetett igazságoknak gyakorlati megvalósíthatóságából valamit, amit a földi életben követni lehet és követni kell, hogy az életet jobbra, igazabbá és elviselhetőbbé tegyék. Mert az emberi természet nem könnyen hajol a megszokott és jóleső bűneinek megtagadása felé. Szívesen terheli meg a másikat a saját részére kiszabott munka elvégzésével. Jólesik a kötelezettségek másra való áthárítása, és egészen

helyénvalónak tartja, hogy az élet nyújtotta javak felett inkább ő, mint más rendelkezessék. A kötelező szeretet is inkább az önzés kielégítésére, mint a lemondás gyakorlására van rendelve. Így gondolkodik, és a gyakorlati életben így fogadta el még az úgynevezett vallásos életet élő emberek nagy tábora is az isteni üzenetet, az evangélium igazságát. Az egyházak nem gyakorolhatnak olyan hatalmat, hogy az emberlelkeket kényszeríthessék az igaz, becsületes életre, mert ha nem tudják megnyerni az ember lelkét a jóra a lelken keresztül, nem tudják azt megnyerni a testen keresztül sem, mert ez csak az odaadó szeretettel és a folyton való áldozattal lehetséges. Ennek a nehéz munkának a kiosztása csak a magukat önként odaadó lelkek között talál elfogadókra, akik a maguk egyéni életét nem tekintik fontosnak, csak a szent cél megközelíthessék. Az ilyen nagyon zavaros eszmeáramlatok idején, amikor nem tudja senki, hogy mit hoz a holnap, milyen ütközéseket hoz felszínre a legigazabb jóakarát is, az emberek rosszra hajló természetében, minden nap áldozatot jelent annak, aki nem a világi célok szolgálatában áll. Az ilyen nem a testi előnyök megszerzéséért munkálkodik, hanem azért az eljövendőért, amely felé az egész emberiség törekszik, de nem azon az úton halad, amelyet az Úr jelölt ki számára. A saját tévelygéseire keres, kutat kint a világban, sőt már a világűrben is, de mivel nem a saját lelkében keresi azokat a célhoz segítő tehetőségeket, így nem is találja meg, egészen addig, ameddig összeroppanva, magára eszmélve meg nem találja azt a keskeny utat, mely Istenhez visszavezeti őt. Hogy talán mikor éri el ezt a célt? Megtérésével. A kegyelem útján hamar megtalálja ezt a vágyva-vágyott boldog jövődőt. Azonban Isten nélkül talán eonok múlva jön rá arra, hogy eltévesztette az utat. Kár volt minden hosszú tanulásért és küzdelemért, mert látni fogják mindazok, akik másokat szenvedtetek, hogy azok a kicsinyek, akik hittek az Úr beszédjének, és áldozatot hoztak azokért, akik a hitre vágyakoztak, azok a látható világ mögött - a jelenleg láthatatlanban - már boldog örömben élnek, és nem

járják a bizonytalan holnapot keresve, hanem benne élnek abban a bizonyosságban, amely az övéké.

HIMNUSZ A SZERETETRŐL(*)

Minden az Úrnál van, és mi ha úgy látjuk is az eseményeket, ahogyan azoknak be lehet és be kell következniük, azért az még mindig csak feltételezhető. Mert nemcsak az a számításba vehető, ami látszik, hanem az a mód is, amint az kialakult. Végso esetben az Úr kezében vannak mindazok a lelkek, akik hitükkel az Ő kegyelméhez tapadva várják az Ő rendelkezéseit. Azért mondom én mindig, a földi ember ne kösse hitét és reménységét semmihez és senkihez, egyedül az Úrhoz, mert az Ő kezében futnak össze a szálak, és akinek kegyelmez, annak kegyelem van adva. De az ember sohasem tudhatja azt, hogy amit ő jónak gondol, vajon csakugyan jó-e? Még ha az emberi gondolat szerint a legjobb és a legszentebb törekvés tölti is el lelkét, azonban az az Isten szerint nincs jónak elismerve azért, mert Ő jobbat akar az emberrel cselekedni. Tehát azért mindig hozzá kell tenni az embernek a maga kérelméhez: „Ha Te is úgy akarod, Atyám, csak úgy és akkor, mert mindig és mindenben legyen meg a Te akaratod, mert Te tudod mindennek a valódi értékét.” Az Úrhoz megtért emberi lelkek sorsát nem lehet és nem szabad törvények pontjaiba foglalni, különösen a földi embernek nem, mert nem érthetik meg az Úrnak kegyelmi törvényét és szándékát, hiszen azt még az anyalokkal sem közli, ezt a szuverén jogot fenntartja magának, és senki sem kérdezheti meg Őtőle, miért cselekszi ezt, vagy amaszt. A te életed is régen lejárt (Eszter életének meghosszabbítására vonatkozóan lásd a „Médiumi élmények”-ben 1931), és mégis itt vagy ugyanazon testben és ugyanazon értelemben, mert az Úr néked jobbat, fenségesebb ajándékot tett félre, hogy kevesebb szenvedéssel több és értékesebb munkát tudjál elvégezni. Tudom és látom én mindazt, amit ti láttok, de minden kegyelem az Úrnál van, és amennyi jó van valakinek a sorsában, ugyanannyi terhet

is el kell vállalnia (lásd: Úton hazafelé III: kötetében: A szenvedések békességes elhordozásáról c. tanítást), hogy kiegyenlítődjék a mérleg. Az emberi szem előtt el van rejtve az igazság, mert elkáprázódnék a földi szem, ha a földi kedvező és vágyott életekre tekint. Mohó vággyal szeretné magához vonzani azokat a lehetőségeket, amelyekkel ezt megszerezhetné, hogy ő is olyan kiváltságos életet élhessen, mint akiket megcsodált, és sokszor megirigyelt. Ez mind azért van, mert a káprázat fogva tartja. Nem látja a fény mögött az árnyakat, azokat a sötétedő foltokat, amelyek felé mind jobban közeledik a fényben járó. Az élet árnyakkal van tele, az emberi tévelygések a bűnök árnyai ezek, amelyeket éppen a fényben, a pompában, az uralkodásban, a mások felett való rendelkezések idején követek és követnek el. Az emberi élet úgy elhervad, mind a legszebb virág, mert minden a múlandóság törvényébe tartozik. Utána pedig jön a másik élet, az igazság világában. Az Igazság Törvénye azonban mindent összegyűjtve, a maga értéke szerint mutat meg és hoz előre az isteni világosság fényében, és egyszersmind értékel is, amiből élettartalom lesz ismét, mind a szellemvilágban, mind a megpróbáltatások világában: a földön. - Ki mit vetett, azt aratja. Minden kis tévedés és bűn sötét árnyékú szenvedést, kínos lelki és testi harcokat hoz a jövőendő eshetőségeibe, amelyek ellen senki sem tud eredményesen védekezni. Csak egyetlen út van, ami kivezet és csökkentheti a kínos bizonyosságot: ez pedig a felismerés a megbánás, a felismert jó és igaz követésének útja még áldozatok árán is, hűen és bizakodva várni az isteni irgalom lehajlására a felfelé vezető nehéz úton. Ezen az úton a gyengék közül sokan elhullanak, de ha elhullik is a legtöbbje, mégis vannak mindig, akik különböző lelki képességeket nyernek, és ismerik az utat is, mert valószínűleg, már többször megjárták azt. Ilyen haladottabb lelkekre bizza az Úr a gyengébbek sorsát, hogy jó példával járva előttük, több türelemmel és szeretettel vezessék, támogassák azokat, akik még nem tudják, hová, merre kell menniük, ha megnyugvást és békességet akarnak találni lelküknek. Nem könnyű az út a földön azoknak a részére,

akik már elfáradtak a hosszú bolyongásban, akik már megértésre, szeretetre vágnak, hogy elfáradt lelküket bizalommal tárhassák ki valaki előtt, hogy baráti és testvéri segítséggel együttes erővel végezhessék el a munkát, amit reájuk bízott a földi sors. Csak az egyenlő világosság fényénél haladók értik meg egymást, csak az értelemnek és érzelemnek egymástól nem messze eső fokain haladók találnak barátot és testvért egymásban, akik enyhítik a fáradtság okozta gyengeséget, és megértéssel segíteni tudnak egymásnak, ha megtörtén ellankadnak a küzdésben. Ilyeneket sokszor náluk sokkal alacsonyabb fokozatú emberlelkek közé ékelte be - akár a családba, akár a nemzetbe, vagy munkahelyre - az egygyé tevő általánosító fluid. A megértésre emberi érzésre váró, igazságra törekvő emberlelkek kimondhatatlan gyötrelmeket szenvednek a fejlődésben elmaradt többi embertől, még akkor is, ha teljes önfeláldozással végzik el a reájuk bízottakat. A gyermek nem érti meg szülői jóakaratot, ellene cselekszik. A házastársak szeretetlensége, kíméletlensége egymás iránt, meghasonlásba kergeti azokat, akiknek egy egész életre szóló együvé tartozást ígért az az érzés, amit életük virágzásánál örökkévalónak hittek és gondoltak. Az emberek csalódnak egymásban. Hibáik, bűneik következményeinek okait sohasem magukban keresik, hanem a másokban. Természetes, hogy mindig félreértik az élet célját, mert minél erőszakosabban követeli egyik ember a másiktól, hogy az ő akaratát teljesítse, annál messzebb esik a megértés áldásaitól, a mindent kiegyenlítő szeretettől és segítőkészségtől. Ezt a nagy munkát vállalta a mi Urunk, a gyűlölködő, különböző rendűrangú és fajú emberiséget egy eszmében egyesíteni, és tekintetüket a magasság felé irányítani, hogy kiegyenlítődjék a különbözet a felső és alsó fokozatú emberek között, hogy egymáshoz jóakarattal legyenek. A magasban élő hajoljon le az alacsonyabb sorsban élőhöz, és testvéri, emberi szent törekvéssel emelje fel a tisztább megismerés fénykörébe, hogy lássa ennek minden előnyét és áldásait abban a megértő szeretetben, amely az Isten trónjától su-

gárzik alá a tévelygő világ megmentésére. Mert vajon gyönyörködik-e az Isten az áldozatok vérében? - Nem szűkölködik az Úr semmi másban, mint a bűnben, tévelygésben alámerült világ Hozzá vágyó megtérésében. A szeretet viszonszeretetre vágyik, hogy boldogíthassa azokat, akik megértik az Ő nagy, utolérhetetlen szeretetét, amellyel Magához akarja emelni az ő eltévelyedett, rossz útra tért szellem-gyermekeit. Az Egyszülöttet, vagyis elsőszülött Fiát adta oda, hogy meghasogassa a bűn sötét kárpitjait, amely eltakarta a vezeklő, szenvedő emberek elől a mennyei igazság világosságát sugárzó fényét, hogy a megfáradtakat, a csalódottakat, a szellemi nyomorékokat megkeresse és hazavezesse Őhöz. Áldozatot hozott, nagy, kimondhatatlan nagy áldozatot, hogy a sátánt a bűnök és tévelygések okozóját legyőzhesse, és annak hatalmából a bűnök rabjait kiszabadíthassa. A Szent, a tiszta Mennyei Fény lehajolt a bűnösökért, hogy megértéssel magához vonja azokat, akik nem tudták megérteni a Mózes áldozatát, nem tudták megérteni az abban elrejtett igazságot. - Az Úr világossága megnyitotta a mennyet, és szívükkel megértették a Krisztus áldozatos szeretetét, a világ nyomorúságát megsirató mennyei hatalmasságét. Az isteni szeretet nagyságát csak a Krisztus áldozatán keresztül értheti meg és érezheti át valamennyire az a lélek, aki maga is tudott már valamit odaadni a szeretet oltárára. Az isteni kegyelem megáldja, megsokszorozza a szeretet kincseit, amit az emberi lélek a megértés és szeretet formájában áldoz is, még az idétlen emberi lelkek érdekében is. Ez a földön még ritkán hoz gyümölcsöt, inkább csak szenvedést, csalódást és a meg nem értés hálátlanságában mutatkozó eredményeit termi meg. Eljön minden lélek megérésének az ideje, amikor könnyezve emlékezik meg arról a szeretettől, melyet elpazarolt, kijátszott és érte gonosszal fizetett. Nem vész el a drágaság, bárki kezébe kerül is az, mert azt drágán szerzi vissza az, aki elszórta. Azért szívesen rakja le mindenki szeretetáldozatát a legszentebb Áldozatot hozó elé, Ő lehajol érte, felemeli és megtisztítja azt minden földi ráakódott salaktól, és beváltja örök értékű kincsekre. Boldoggá, igazzá,

naggyá és gazdaggá teszi azokat, akik kis áldozatukat az Ő nevében való munkájukat, tűrésüket, megaláztatásukat, szenvedéseiket, lemondásukat és reménységeiket az őbenne való hitük szerint szent meggyőződésükkel az Úr oltárára rakják le, hogy bűneik, tévedéseik ne uralkodhassanak többé felettük, hogy az Úr szenvedéseinek, halálának és feltámadásának, örökkévaló nagy áldozatának oltárán bűneik megsemmisülhessenek. Az Úr bűnbocsátó kegyelmével új és szent élet kezdetével új teremtményként léphessenek be lélekben az Úr elé az Ő megvilágosodott és megtisztult gyermekei közé, ahol megértés, szeretet és igazság az uralkodó törvény: az Isten Országában.

VIGASZ (*)

Eszter: Kedves Vezetőnk elkeserít engem, hogy egymás után jönnek a megpróbáltatások reám. Hol betegség, hol a gonosz emberek támadásainak kivédése, úgy hogy nem tudok ezért semmi értékes munkát végezni.

Névtelen Szellem: Gyermezem, ezt én jól látom, és nemcsak hogy veled érzek, hanem az én lelkemben is egy fájó és elégedetlen érzés van ezek miatt, mert én másképpen akartam, másképpen terveztem a magam és a te részedre ezt az egész ügyet. Nem úgy gondolom én, ahogy te gondolod gyermezem, de nekem éppen úgy bizonyos küzdelmet jelent, mint teneked és azoknak, akik egy célt tekintenek fontosnak: az Úr akaratát végig cselekedni amíg az diadalra jut. Mert diadalra fog jutni az egészen bizonyos, csak meg kell harcolni a harcot a sátáni elvek hordozóival, akik a földön erősebbek, amíg a test erőiben akaratuknak érvényt szerezhetnek. Te tudod azt, hogy a te hűségedet én nem hideg szívvel és közömbös lélekkel szemlélem, hanem igaz hűséggel és soha el nem múló szeretettel értékelem, amit sokszor már szavakban is kifejeztem. Ez azonban neked még most ebben az állapotodban csak ígéret és a távoli megvalósulás lehetőségének a megcsillogtatását jelenti. Pedig ez már most a legteljesebb valóság, csak a test fáradtsága még nem engedi azt látni. De nemsokára meglátod,

mert az életed nem megy le addig, amíg ezeket földi testedben mind megvalósulva nem látod. Hiszen a küzdelem hevében a katoná sem látja azt, hogy tőle valamivel távolabb a domb másik oldalán már eldőlt a harc eredménye, és nagyon közel van a küzdelem vége. A te részedre is éppen ilyen közel van, csak nem látod, mert fáradt vagy, és nem tud a lelked most kihúzódnia, hogy körülnézzen. Ezt a nehéz harcot végig kell küzdeni az ellentéttel, mely teljes erővel támadott meg téged ebben az életedben, de most már előtte is nagyon bizonytalannak látszik az eredmény és lassan máris visszahúzódóban van. Meglátod, hogy az isteni segítségbe vetett hiteddel mindent le fogsz győzni és az, amitől félsz, mint a köd felszakad, felszikkad előtted, és biztos lépésekkel fogsz előre menni a megjelölt úton. Nem kell semmitől sem tartanod, mert az Úr elrendezi a te utadat, és szép csendes békeségben várod majd a te leváltásodat Nézd meg az elhagyott időket, nem megsemmisült-e ellenségeid hadi felkészültsége? Nem kellett-e elhagyniuk üres kézzel a küzdőteret szégyenteljes lefegyverzéssel? Pedig nagyon el voltál keseredve akkor is, mert megfélemlített az ő nagy felkészültségük, és a gonoszban való járatosságuk. - Ez már a múlté, ami nem fog feltámadni soha, és ők is úgy emlékeznek majd vissza ezekre az időkre, amikor ők hatalmuk teljében azt képzelték, hogy valami nagyot cselekszenek, pedig csak gonoszt cselekedtek. Fájó emlékezések között gondolkodnak majd vissza ezekre az időkre, mint a boldogtalan ember a boldog gyermekkorra, amikor még mesélt az élet, a csalfa élet ígért valamit az eshetőségekben. Egyszer volt, hol nem volt egy boldogabb hitvilág, és az igaz volt, de mi mást akartunk, mert gonoszok voltunk... így minden elmúlik, gyermekem a múlandó világban, de a mi Istenünk beszéde és ígérete megmarad, mert az „lélek és élet”. A lélek örökéletre van teremtve, a test és minden, ami ezzel jár- a tévedés és a bűn miatt - az a halálban és megsemmisülésben vész el. Az emlékezés szomorú vádolóként visszajár, és számon kéri az időt, az alkalmat és még a lehetőségeket is a lélektől... Boldog az a lélek, aki az „időben”, az örökkévaló isteni

Igazság szerint élt, beszélt és cselekedett. De boldogtalan az, aki a maga téves és hazug elgondolásaival, beszédeivel és cselekedeteivel töltötte ki azt az időt, amit a kegyelem adott a részére, hogy a sok tévedéséből, hamis és hazug felfogásából kigyógyuljon. Helyette az isteni igazságot keresse, és azon elindulva igaz és jó cselekedetekkel kitöltse azt a tiszta lapot, amit születésével az égi hatalmak rábíztak, hogy töltse ki azt, és visszatértével mutassa be az őt földre küldő mennyei hatalmasságoknak. Jaj, és ezerszer jaj azoknak a sorsa, akik tudták, hallották az isteni Igét, és mégis gonoszul és álnokul cselekedtek az időben, mert azt találják meg az örökkévalóságban, mint alapot, amelyre tovább építkezhetnek... És hiába kezdenek, minden összeomlik, mint a test, amelybe beleépítették lelki vágyaikat. Az összeomló lelki hajlék a halálnak való építkezés. Azért aki a halálnak építkezik, az nem él, csak az élet árnyékában húzódik meg, és így az nem támadhat fel, hogy előre mehessen. Csak az emlékek örökké egyforma sírkamrájában tengődik, amíg talán egyszer, amikor új átalakuláson megy keresztül a Föld a maga alacsony légköreivel együtt, akkor nyílik meg az új lehetőség részére, hogy új igazságok szerint, új életet kezdessen a lélek. Most az utolsó idők befejező aktusánál aki részt vesz és részt vehet ebben a munkában, nagy világosság tárul lelki szemei elé. Nagy figyelemmel szemlélheti az igazság és világosság harcát a hazugsággal, az álnoksággal, mely sötétbe burkolja az ember értelmi és érzelmi világát, hogy az anyag bilincseibe verje minden szellemi és lelki törekvését, vágyát és akaratki-fejtését, hogy elmerüljön a mélységben, ahonnan nincs többé lehetőség a felemelkedésre. Azért senki se sajnálja most az áldozatot, amikor már nagyon közel a cél a jó és igaz győzelméhez. Az Úr mindenkinek megadja a segítséget is, és egy nem várt és nem is sejtett pillanatban minden teher lehull a küzdők vállairól mert minden átalakul örömmé és felemelkedéssé. Ez pedig nem megszűn van, és boldogan adsz te is és mások is, hálát az Úrnak, hogy odáig megsegített. A boldog beteljesedés idején új munka vár

mindenkire, de ez nem más, mint levetni a kemény páncélt és felvenni a könnyű, színes ünneplő ruháját a léleknek, és megosztani azon az isteni ajándékon, melyet jutalmul adott azoknak, akik kivették részüket a harcokból és az áldozatokból. Ezt mondom én: ne csüggedj, és ne féljél az eljövendő időktől, mert nem messze van az isteni kegyelem jutalomosztó ideje mindenki részére.

A SZÜLETÉS ÉS HALÁL MISZTÉRIUMA (Eszter férjének állapotáról beszél) (*)

Már tisztultabb gondolatai vannak, és összegezi a legutolsó idejének eredményeit, és azokat leírja. Valóban, ez olyan, mint a születés, a tudatlan lélek állapotában. Az emberi életben a szülők, és azok, akik közel valók, felfogják az öntudatlan szülöttet, tisztába teszik, és utána pihen. De az a pihenés már nem azt a boldog öntudatlan szendergést jelenti, mint a meleg és védett anyatestben, hanem az idegek nagy érzékenységgel ébredt öntudatra - már amennyire ezt öntudatnak lehet nevezni, mert a szellemi öntudatot befedi a test idegszférája. Csak ez az az érzékenység, ami az idegszférán keresztül jut a lélek határához. Ez az, ami pillanatról-pillanatra elevenebben közvetíti a kívülről jövő hatásokat, az abban még érintetlen tudatba, ami a testi hatásokat fogja felgyűjteni egészen a halálig. - Tehát ez a tudat-felvétel megkezdődik, és mivel kellemetlen és izgató: a gyermek sír. Minden kellemetlenséggel szemben van egy kellemes is: a megnyugvás, az álom lehetősége. Ez nagyon jó érzés és a gyermek elalszik, hogy az ő szellemi szabadságába visszatérhessen. Ez most még nem tudatos, hanem ösztöni vágy. A test idegszférája mindent közvetít a tudatnak, ami még nincs, de lesz, mert az is vele öltött testet. Ez az a bizonyos éterikus test, ami után az anyagi test idomul. Ez már a fogamzás pillanata óta van, mert ezzel kapcsolódik a szülők éterikus testéhez. Ez azért tölt be annyira fontos szerepet az ember életében, mert ez képezi ki mindazokat a hajlamokat, képességeket lelki és testi ösztönöket, amelyek vagy előre, vagy félre viszik azt a lelket.

Ki hogyan és miért kapja azokat arra csak azok a szellemi nagyhatalmak tudnak felelni, akik a kegyelembe vettek életét irányítják. Mert a földön vannak nagy számban olyanok, akiket csak a természet hullámozása sodor a lét tengere felé. Ez is törvény, de nem magasabbrendű, inkább a természet törvénye, amely a tömegeket irányítja. A tömegek törvénye más, mint az egyéni lelkek fejlődését irányító törvény, de ezek egymást kiegyenlítő és kiegészítő kapcsolatban állnak. Ezek a törvények nagy összhangban vannak, és akik ezekben dolgoznak szintén nagy összhangban állnak egymással. A földön azonban úgy látszik mindez, mintha nem egyeznének, de ez csalódás, mert nagyon is egyeznek, ha ellentétben látszanak is lenni. Ez az ellentmondás nem tart sokáig, csak a testben látszik így. A gyermek növekedésével a lélek minősége és az életbe való belehelyezkedése már elárulja, ki ő lelkileg, vagy szellemileg. Azonban a születésnél még egyformán viselkedik az „ember”. Ezt az újonnan keletkező tudatot befolyásolja a környezete, ahonnan impressziókat kap a lélek, ezekre visszhangot már az eddig beburkolózott lélek ad. Ez már a hatásokat feldolgozó belső én munkája. A gyermek gondolkozik a behatások szerint, és már különbséget tesz jó és rossz között. Ez a különbségtevés és a vele járó magaviselet sokszor elárulja a gyermek lelkének hovatartozását. De nem mindig, mert nagyon sokszor egy fejlett lelkű egyéniség nagyon elmaradott, talán sok rosszal megrakott éteri test átformálásával járó feladatot kap, hogy legyőzve azokat a tévelygésre hajló kialakult természetet alkotó erőket, diadalmasan térhessen vissza, és azt ott felhasználva nagy változásokat hozzon létre a jónak és igaznak terjesztéséhez. Ezt csak mint lehetőséget hoztam fel, mert a szellemi világban is mindig fejlődik a természettudomány. A szellemi tudat minden testöltéssel tágul és nagyobbodik, mert az eredmények összegezésénél minden lélek meglátja az eredményekből, mi volt a jó, a helyes és mi a rossz, az elhagynivaló. A földi test levetése olyan, mint egy álomból való ébredés, amely a lelki test állapota szerint lehet beteges, fájdalmas, és lehet ép, erős és eleven fiatalos; vagy

öreg, gyenge, beteg. A beteg és nagy rázkódtatásokon keresztül ment emberek halála, ha Istenbe vetett hittel mentek ezen keresztül, hasonló az álomhoz, amelyből felébredve, egészségesnek érzik magukat és boldogan örülnek a változott állapotnak. De az emlékek sokszor fogva tartják a tudatot. Akik sok kábítószerrel használtak, nehezebben tudnak elszakadni a test képzetétől, mert fogva tartja az éterikus test képzete, ami ellen nem tehet semmit. A súlyos, nagy betegségekben meghaltak - ha lemondó volt és szívesen cselekedett jót - akkor megtalálja a hasonlók érzéseit, mert az, ami jó és igaz a lélek szférájában számon van tartva, azaz vannak hasonló összeköttetései a szellemvilágban, mert a szeretet összekötő kapcsolata érvényes az egész világmindenségben is. És ha a földön senkije sem volt, aki szerette volna, de van a szellemvilágban, a hasonlók vonzódása törvény. Így akiben szeretet van, és nem cselekszik rosszat, annak vannak barátai mindenütt. A halál utáni szeretet igazibb és természetesebb, mint a földi szeretet, mert a földi szeretet nagy részben érdekből van, abból fejlődik, azzal végződik be. Tehát a szeretetnek minden kicsiny morzsáját értékelni kell, és igyekezni kell megszerezni, mert ez az egyetlen, ami a lelkeket boldoggá teszi. Segít, gyógyít, tanít, épít és vezeti az ismeretlen életben is a célhoz. Amikor a betegségben már segítségre szoruló ember belátja, hogy az ép, egészségesekre rászorult, legyen hálás azoknak, akik gyámolítják, és akik akár vállalják jó szívvel, akár a szükség kényszeríti rá őket, hogy a nagy beteggel jót cselekedjenek, cselekedjék azt jó szívvel. Mert ez ugyan nagy próba, de nagyon boldogító eredményeket teremt a részére. A betegek, akik természetesen szenvednek, más mérlegen mérik az igazságot, de a halálos betegségek is meggyógyulnak, mire a halál elérkezik, mert az éterikus test ugyan meggyógyul sok esetben, de a portest, az anyag, meghal, vagyis a természet visszaveszi azt, ami az övé. Azonban a földi test leválásával a lélek teste tovább beteg, és ezeket a lelkeket gyógyító helyekre viszik, (Édesapám - aki „gumós agyhártya-lob”-ban halt meg, halála után még két évig volt ilyen gyógyhelyen.) mert ott

még bizonyos átmeneti gyógyítással megtisztítják a betegséget okozó bűnöktől, tévedésektől. Ha engedelmesen aláveti magát a lélek, akkor meggyógyulva, jobb létállapotba kerül, és a saját legjobb belátása szerint igyekszik a jónak törvényét betartani, abban munkálkodni, és akkor az állapota javul. Folytonosan előre halad, javakat szerez magának, és bizonyos boldogságot élvez, örömeiket talál, amelyek az ő lelkiségéhez kiegészítőül használhatók. Ezek a törvényes életeknek a jó következményei. De akik a testi életeket csak az egyéni önzés diktálta módon töltötték el, azok nem nagyon vannak megelégedve, mert a hasonlók társaságában nem sok jóval találkoznak, és így elégedetlenek mindennel. Amit kérdeztél, az úgy van: a hitetlenek, a tudatlanok, amikor átmenetnek, egy nagy, kevert sokadalomban találják magukat, ahol senkit és semmit nem találnak. Álmodnak, mert azt hiszik, alusznak. Talán sok évig is így vannak, és az ő részükre az ébredés nem hoz semmi jót. Azonban mindenkit felhasznál a kegyelem. Ki mihez ért, abban dolgoztatja. Ott is járnak olyanok, akik missziót vállalnak, és ezek között az Isten igéjét hirdetik. Vannak, akik sietnek a bizonyosságban dolgozni, így hamar hitre térnek, és haladó, fejlődő munkához használják fel őket, és lehet, hogy rendes munkások lesznek belőlük. De aki a földön már rendes életet élt, és a jóban, igazban munkálkodott, az ott már a haladó és haladottak szférájában mint rendes lakó szerepel, akinek van már vagyona, amire építhet, és a haladást szolgálja. Mindenki munkálkodik, mindenki boldog és megelégedett, mert mindenki a maga lelki-sége szerinti munkát végezheti. Így Mihály (Eszternek férje volt) is tanulni fog, és amit tud, abban dolgozni fog. Nem kényszerítene senkit, de maga a munka öröme, az alkotások eredménye sarkallja a lelkeket a munkára, mert ismeretlen, még nem élvezett boldogságok elnyerésére ösztönzi a vágy a lelket.

VIGASZ ESZTER ÉDESANYJÁNAK HALÁLA UTÁN(*)

Tudtam, hogy nem vártál, és mégis, minden külön hívás nélkül eljöttem, hogy beszélgessek veled, gyermekem. Látod gyermekem, az élet folyója folyik tovább. És már messze van az a kis pont az időben, amelyen a te édesanyád belépett az örökéletbe átvívó kis csónakba, amely azóta is egyre messzebb szállítja őt az Úr országának arra a kijelölt helyére, ahol egészen megpihen. Fájdalmi, csalódásai, amelyek a lélek benső világában keletkeztek, elcsitulnak, meggyógyulnak, és majd teljesen leveti magáról a földi élet emlékeit, mint egy idejétmúlt, elhasznált ruhát, hogy egy reá váró új, gyönyörű öltözetet vegye magára, amely új érzéseket, új vágyakat sugároz át a lélekbe. Ez az új érzésvilág, új boldogsággal árasztja el egész valóját. A fájdalmakból, rosszból meggyógyulva elfelejti azokat, amelyek elmúltak és lemaradtak róla. Amit a földön az emberek halálnak neveznek, azt borzalmasnak tartják, és büntetésszámba veszik. Ez helyes és igaz, de ez a büntetés nem azt jelenti, hogy örökké tart, és soha nincs fel-támadás, hogy az élet megszűnt, és a halál, amely a testet a felbomlás és rothadás állapotába juttatja a lélek életére nézve is olyan kérlelhetetlen szigorúsággal tud hatni, hogy ami lelki érték volt, az is felbomlik, megszűnik élni. Nem! Éppen ez a nagy igazság az, ami az embert az embertől elválasztotta, ez teremti meg az új utakat, módokat, melyen az örökértékű, a múlandótól különválva, új hazát, új lehetőséget talál, hogy a múlandóságra ítélt lelki eltévelyedések leválhassanak a halál törvényében, és a lélek nemesebb, tisztább hazában ébredjen tudatára a valóságnak. Mindenki, aki földi életében, lelkében hordozta a jobb és igazabb iránti vágyat, és kereste a jobb és igazabbal való összeköttetést, és maga is törekedett a jobb és igazabb megvalósítására a földi életében, az ne féljen a haláltól. Mert a halál nem borzasztó, nem a megsemmisülést jelentő következmény, hanem egy másik létbe való újjáébredése a tudatnak. Az igazságra való ráébredés az egyiknél örömet, boldogságot, a másikinál csakugyan fájó, késői bánatot jelent. Az örökélet törvénye nem takargatja, szépítgeti a

bűnt, a tévedést. A hibák, a gyengeségek a maguk következményeivel az igazság fénylő tükrében félelmetes valóságot mutatnak meg annak a léleknek, aki ezek felett sohasem gondolkodott. Vagy ha gondolkodott is, de önzésében nem jutott el a megbánás és megfordulás elhatározásáig, hanem inkább engedett a magamentési gondolatoknak és hibáira, vétkeire nem mondott ítéletet, hanem sokszor inkább helyesnek és jogosnak ítélte azokat. Ha egy emberi lélek azzal védekezik az igazság előtt, hogy ő nem ismerte az igazság törvényét, nem volt módjában keresni az igazságot, mert az élete súlyos kötelezettségei neki arra időt nem engedtek, hogy ezek felett gondolkodjék, és azt tanulmányozhassa - mint azt a földön mondják az emberek - ezzel azonban csak önmagát téveszti meg. Mert az „igazság”, az örök élet igazsága addig a saját énjében rejtőzködő tévelygés útján vezet, azonban keresve keresi azokat a lehetőségeket, amelyek az igazság útjára terelik a lelket, hogy felismerje, és bevallja önmaga előtt a saját hibáit és mulasztásait. Hogy hol, mikor, melyik életben, vagy milyen szenvedések között érkezik el egy tudatlan és makacs lélek idáig, azt senki meg nem mondhatja előre, de hogy mindenki egyszer elérkezik, az bizonyos. Az ilyen felületes, éretlen lelkek teszik ki a földön élők nagy tömegeit, akik szenvednek és szenvedtetnek, akik ebben találják örömeiket. Mert még nem jutottak el az igazság ismeretére, lelkük még homályos, és a tévelygés szelleme kész talajt talál az ilyen lelkekben, hogy a bűnök és gonosz indulatok magvait hintse el benne. Azért aki az ilyenek lelkében még inkább felébreszti a gonosz hajlandóságokat, az jóvátehetetlen bűnt követ el, mert ezzel megfertőzi az élet törvényét. Az ilyenek nem ölhetnek testet a földön, hanem csak a kezdetleges fejlődésben lévő világokon. A halál ide is szállít lelkeket, és jaj azoknak az ébredése, jaj azoknak az élet folytatása! De azoknak a haladó emberlelkeknek, akik a jóban és igazban töltötték életüket, és hittek az örökéletben, hittek az isteni kegyelemben, hittek a mi Urunk Megváltónk nagy bűnbocsátó hatalmában, és lelkükben hordozták azt az elpecsételést bizonyító jelet, amit az Úr

eleve odaajándékozott minden megtérésre hajlandó léleknek földre jövele alkalmával, azoknak nincs lefelé útja. Azoknak szól az isteni ígélet, hogy „*Veletek leszek a világ végezetéig*”. Ezeknek a lelke, ha nem is a legmagasabb világok légkörének számukra még nem érthető bölcsességével rendelkezik, de jó és igaz és szent törekvéssel áll meg az örökkévalóság kapuja előtt. Az isteni kegyelem hordozói pedig a szolgálatot teljesítő anyagi lelkek, boldog örömmel vezetik el oda, ahol az Urat követő, bűneiket elhagyó igazságra igyekvő szellemeknek készített hazát az isteni szeretet. Boldog reménységgel hunyhatja le szemét minden földről eltávozó, hitben élő lélek, nyugodalmas és boldog pihe-nést talál a halál angyalának átfonó karjaiban. Még boldogabb ébredés várja őt az örökélet világosságában, amikor széttekint, mert ott kezdődik az élet. Ami a földi életben homályos sejtés volt, még a legnagyobb megértéssel megáldott emberi léleknek, még a szeretet legnagyobb fokát élvező emberi lélek részére is csak bizonytalan és folytonosan féltő rettegés volt, amit boldogságnak hitt az ember, azonban az örök szeretet világában bár titokzatos, kikutathatatlan az a szeretet, ami él, és boldogít, de mélységes és áttekinthetetlen csodák világát tárja a szerető lélek elé. Örök szépségek születése, folytonosan alakuló új gondolatok forrása nyílik meg a lélek előtt, és nagyon hamar elfelejti földi csalódásait, szenvedéseit rettegéseit, félelmeit. Ne sírjatok azért, aki eltávozott a földi világból, akit szerettetek, ne szomorkodjatok utána, mert aki csak bizonytalanul hitt is, de tudva senkinek semmi rosszat nem cselekedett, az boldogan ébredt fel az Úr által megígért és megépített világban. Az ő sorsa már nem földi sors, hanem sorsa az isteni ígélet beteljesedését jelenti. Ez mindnyájtok sorsa, ha ebben az ígéletben hisztek, és magatokat úgy forgatjátok a múlandóban, hogy az örökkévaló lelki hazátokban befogadjon a boldogság világa. Mindent, ami tettetés, és ami igaztalan, ami az isteni igazság világosságában helytelen és nem egyezik meg az isteni törvénnyel, azt idejében elhagyjátok, mert nem tudhatja senki, mely órában hívja el az Úr az ő lelkét, hogy számot adjon

bűneiről, tévedéseiről, mulasztásairól. Az ember nem csak azzal vétkezik, ha megcselekszi a bűnt, hanem azzal is, ha nem cselekszi meg azt, amit meg kellett volna cselekednie. Azért úgy éljen mindenki, mint aki tudja, hogy el kell mennie, mert itt nincs örök hazája senkinek. Ideig-óráig tartó vándorút ez, amely véget ér. A cél az örök élet, az örök haza elérése, ahol otthont talál mindenki, aki a múlandóban elvégezte az örökéletben való törvényekben járatosságának iskoláját. Mindnyájunk előtt ott az Úr példája, tanítása, szeretete, áldozata mert Ő az „*Út az Igazság és az Élet*”. Így emlékezzetek meg az eltávozottakról, akit szerettetek és szerettek. A szeretet örök és örökké boldogok lesznek, akik szerettek és szeretni tudnak. Nem tesz az semmit, ha csalódtatok, a szeretet nem vész el, új világot teremt, új örömeket, új virágokat hint utatokra, új szíveket gyújt lángra, új és szent törekvéseket ébreszt a lelkekben. A vesztes mindig az, aki visszaél ezzel... Most elbúcsúzom tőled és felkeresem anyádat és elmondom, amit neked mondtam, mert ő is az én gyermekem és az is marad.

HOZZÁTARTOZÓ HALÁLÁRA(*)

Az Istent dicsőítő kar nevében szólok hozzád, gyermekem. Az Úr Jézus nevében én vagyok, de az ő üdvözléteket és szeretetérzéseket is magammal hoztam, mert éppen az ő dolgaikban voltam elfoglalva. Nem engedlek el gyermekem a kezeimből, nem eshetsz ki, érezd magad szilárdan megtámogatva az élet nagyon viharos hullámzásában, mert neked nem lehet olyan könnyen elmerülni semmiben. Én foglak régóta a kezemben, mert az Úr nekem adott munkatársul egy életen keresztül. Ne féljél, ne aggódjál semmi felett, mert nemcsak téged, hanem minden lelket a bizonyosság felé irányítunk, akik az Urat elfogadták Megváltójuknak. Azt, akit te most ilyen fájdalommal siratsz - éppen úgy őt is mint téged - azon az úton, az isteni igazság útján vezetünk tovább a cél felé itt a földön. Azonban nagyobb világosság, nagyobb megértés, nagyobb szeretet és nagyobb boldogság sugárzásában, mint a földi élet göröngyös útján való bukácsolás idején. Ezért szükséges a

földi életben a szenvedés keserű gyógyszere, hogy a lélek keresse, kutassa az enyhületet nyújtó gyógyforrást, amely megkönnyíti a nehéz úton való haladást. Azért minden emberi léleknek szenvednie kell a bűn és a tévelygés eredményeitől, amely a földön él, hogy megtisztulhasson azoktól, és megtisztulásával új utakon tudjon haladni afelé a megígért boldogító beteljesülés felé, melyet a földi életben el nem érhet senki. Csak a reménykedés és a hit vezetheti el azok felé a nehezen járható lemondásokkal teljes helyek és állapotok felé, melyek nem kívánatosak a földi ember előtt, és éppen ezért eltéved, és a bűn posványába merül el boldogságot kereső igyekezetével. Egy ilyen élet kimentésével foglalkoztál te is gyermekem, és a szeretet féltő gondjaival állasz most a kapu előtt, amelyen keresztül távozni látod azt, akit egész életedben egy ilyen érzéssel vezettél a jobb, szebb és igazabb bizonyosságok felé. Amelyek a kettőtök lelkét bizonyos boldogsággal töltötte volna el azon az együtt haladó úton, mely a földi életben is bizonyos megnyugvást, bizonyosságot, és a két lélek között harmonikus kiegyenlítettséget teremt. Ezt - a nagy fokozati különbség és az eltérő irányú lelki fejlettség nem engedte meg, nem tette lehetővé, de a hitben és a szeretetben mindig erősebb lélek átolvasztotta az elválasztó akadályokat, és a vonzás hatalmas erejével szorosan abban az irányban tartotta, mely irányból az isteni fénysugár már bevilágította a haladás útját. Ha majd te is elhagyod a formákhoz kötött igazságok világát, és a tiszta valóságok szerint látod majd felragyogni a sárba tiport gyémántok fényét, látni fogod azt, hogy a szépen csiszolt gyémánt akár a porban, akár a sárban egyformán csillog, ha a napsugárral találkozik. A folytonos csiszolódásban a nyers kő is fénylőbb lett, a csiszolt kő pedig több oldalról szórta szét sugarait, több oldalról csiszolódott, emelkedett értékben és fényben. A csiszolás fájdalmas művelet ugyan, de nagyobb és sokoldalúbb sugárzásra képesít. A jóságos Isten kegyelme eltörli mindegyik körül a föld porát, a fájdalmas emlékeket, és a fénysugárban, amelyet az igazság tükre visszaver, boldogan gyönyörködik mindegyik lélek. Ne mondd azt, hogy

fáj, mert ez annak az örömnél a szülő anyja, amely majd az újra egymásra találás pillanatában elfogja lelketeket, mert azok a hatások elmosódnak ott, ahol a lelkek az isteni jóban és igazban találkoznak. Nem a női és férfi lélek találkozása az, hanem az igazság ismeretében, a szeretet vonzásában, a segítség igyekezetében, a közös törekvésben, az egybecsendülő hálaadó, Istent dicsőítő énekekben találkoznak a hasonló törekvésekben eltöltött életek után az emberek lelkei, és boldog örömben folytatják útjukat felfelé a teljes beteljesülés felé. Azért ne féljetelek attól, hogy el kell válni azoknak egymástól, akiket az Isten felé való törekvés összekötött, mert nincs idő, nincs távolság, nincs akadály, melyet a szeretet át ne tudna hidalni. Csak a forma szűnik meg, csak a külső kötelezettség változik át könnyen áthidalható kiegyenlítő eszközök segítségével. A lélek világában nagyon sok az ilyen áthidaló, kiegyenlítő törvényszerűség, és boldog az, aki lelki érzéseit már a földön valamennyire ezek szerint fejleszti. Előttem áll egy nagyon régi múlt kiegyenlített boldog vágyának a beteljesedése, és ez mindent, ami rossz és fájdalmas volt, eltakar, mert olyan ez, mint amikor az árnyakat a fény felbontja, és mindent a maga formájában mutat meg. Így sok régi, félelmetes emlék elveszti félelmetességét, mert nem olyan ijesztő az, ha valami felett úrrá tud lenni az ember. Nem hagyom el sem őt, sem téged, sem senkit, aki egyszer igaz és szent lelkesedéssel átadta lelkét annak az igazságnak, melynek ragyogásáról mindenkit megismerek, akinek a lelkében az Úr megjelenik abban a tiszta ragyogásban, mibe az én lelkem öltöztette fel, amiben az én szeretetem színei tükröződnek vissza, mert ezek a színek, ezek a fények nem földi ember képzeletei, hanem valóságok. Nem rajongással, hanem teljes odaadással hajlok meg Őelőtte, és örömteljes a szolgálata, amelyet mindenkor az Ő akarata szerint végezhetek, mert az a boldogság, ha valakit az Úr elhív az Ő szolgálatára. A földi élet a halál álma, melyet a bűn fest valósággá, de megtérni a bűnből annyi, mint felébredni a mennyei élet azon fokára, melyet a lélek az igazból és a jóból magáévá tett. Ne legyél szomorú! Az élet örök, és aki jó magot

vetett, annak részére a boldogság virágai nőnek ki abból a földi élet elmúlása után. A múlandó világ képe elmúlik, de a szeretet kiteljesedett világában minden kicsi, jó gazdag termést hoz minden lélek részére.

HINNI, BÍZNI, VÁRNI(*)

Mindnyájan, akik a mi Urunk igazságait keressük az élet minden legkisebb mozzanatában, mint visszhangra találunk rá a teremtés pillanatában az oda elrejtett igazságokra. El vannak rejtve ezek az igazságok, hogy a kereső szemek ne találhassák meg az első pillanatban, hanem a lelkükben feldolgozott világosság szerint lépésről-lépésre ismerhessék föl. És minden egyes részecskében, amellyel a lelküket gazdagítják az örömmel és boldogságnak új meghódított területeit lássák maguk körül, ahonnan lépésről-lépésre Isten bölcsessége, szeretete mosolyog vissza reájuk. Ebben az órában előttetek Mózesnek a teremtésről írott könyvéből a leg-
elejéről akarok idézni. Régen elfelejtettétek már, vagy ha tudtok is róla, gyermekemlékeitek közé tartozik, amit akkor, mint valami mesét végiggondoltatok, és most élemedett korotokban is mesének tartjátok. Pedig ez a mese mégis igazság. Nem szóról-szóra igaz, de igaz, mint példabeszéd; jobban tárja az ember képzelő és alkotó lelki ereje elé az igazságot, mint ha közvetlenül lenne megírva. Amikor Isten a teremtést befejezte, a hetedik napon megnyugodott. Utána újból „egy”-gyel kezdődnek a teremtés napjai. Isten az Édenben kertet készített, abba belehelyezett mindenféle palántát, fát, fűvet, virágot és mindent, ami az ember fenntartására jó. Körülvette az embert széppel, jóval, kívánatossal, igazzal. Ebbe a kertbe helyezte az embert, hogy hallgassa az Ő szavát, figyelemmel kísérje a tanítását. Megengedte a két embernek, hogy a kert minden fájának gyümölcséből ehetnek, de megtiltotta, hogy a kert közepén az élet fája mellett plántált fának a gyümölcséből, a jó és a gonosz tudásának gyümölcséből egyenek, mert amely napon abból esznek, meghalnak. Továbbá azt beszéli az írás, hogy a fán volt a kígyó. A kígyó azt mondta az emberpárnak, hogy nem hal-

nak meg, hanem örökéletűek, bölcsek, mindentudók és mindenhatók lesznek, mint maga az Isten, ha esznek a tiltott fa gyümölcséből. Ki tudja emberi mértékkel számítva, mennyi idő foroghatott le ameddig az első emberpár e körül a fa körül járt, élt, tanult, munkálkodott. Ki tudja mennyi idő forgott le az örökkévalóságban, ameddig a kígyó szava elhatott az elfogadó Éva lelkéig, és végre az a folytonos beszéd, csábítgatás, hitegetés egyszer csak mégis megfogamzott Éva lelkében, és gondolkodóba ejtette: vajon nem ennek van-e igaza?” Megkívánta a fa gyümölcsét, mert a bölcsesség kívánatos volt már akkor is az embernek; a mindentudás, a mindenekfelett való uralkodás vágya már akkor is csábította az emberi lelket, mivel nem volt tökéletes. A gondolkodást tett követte. Éva szakított a fa gyümölcséből, evett és adott Ádámnak is. Abban a pillanatban kinyíltak a szemeik mindenekelőtt ráésméltek mezítelenségükre. Elkövetkezett az este. Érezték, hogy olyasmit cselekedtek, ami óriási változást hoz az életükbe. Ettek a tudás fájáról, és ráésméltek tulajdonképpeni állapotukra, mezítelenségükre, és szégyellni kezdték magukat. Fügefalevelekből öltözetet készítettek maguknak, hogy mezítelenségüket elfödjék, mert szégyellték magukat egymás előtt, főképpen pedig szégyelltek magukat Isten előtt, Akivel szemben az engedelmisség parancsát megszegették. Ezt a mezítelenségüket igyekeztek elrejteni a fügefalevél alá. Amikor pedig elkövetkezett az idő, hogy Isten szólította őket, nem mertek válaszolni, elbújtak a kert fái közé, a bokrok sűrűjébe és nem válaszoltak Istennek, mert szégyellték magukat és féltek. Isten azonban ismét szólította őket: „*Hol vagy Ádám?*” Végre Ádám bátorságot vett magának és felelt a hívó szóra. Ez a hívó szó kérdezett és vádolt egyszerre. „Mit tettél, és miért tetted?” Ádám Évára igyekezett hárítani a bűn terhét, Éva pedig a kígyóra. A kígyónak nem volt hová hárítani, mert hiszen tudta, mi volt a szándéka és miért cselekedte. Mivel az eset megtörtént, Isten kimondja az emberre, az asszonyra és a kígyóra az ítéletet és kiűzi őket a paradicsomból. Ádámnak ezt mondja: „Vé-

res verejtékkel keresd meg a kenyeredet, míg meghalsz”. Az asszonynak ezt mondja: *„Fájdalommal szüled a te magzatodat, megsokasítom a te fájdalmaidat a méhedben fogadásod idején és a te szülésed idején”*. A kígyónak pedig ezt mondja: *„A hasadon jársz, fel ne egyenesedhessél és életed minden idején a port egyed.”* Amikor az ember kiűzetett a Paradicsomból, visszanezve látnia kellett, hogy két cherub lángpallossal állt a Paradicsom kapujában, amely bezárult mögöttük. Az ítélet mindörökre és megmásíthatatlanul szólt. Mégis, Isten azt a reménységet adta a lelkükbe, hogy az asszony magvából támasztja a Szabadítót, akinek vezetésével visszakerülhetnek a Paradicsomba. Ezt a reménységet, ezt az ígéretet hordozta és hordozza az egész emberiség azóta, amióta a Paradicsomból kiűzetett. Ti jól tudjátok, hogy mindez szimbólum, a bűnbeesés szimbóluma. A bűnbeesés az Istennel szemben való engedetlenség, a sátán hízelgésének, a sátán csábítgatásának az eredménye. Mi volt tehát a gyökerében, a magvában, ami az ember vesztét okozta, ami a bűnt nemzette? A hazugság. **A hazugság okozta az ember vesztét, mert az ember hitt a hazugságnak, mert az kívánatos volt előtte, amit a hazugság ígért, amit munka, fáradtság és tanulás nélkül kilátásba helyezett.** *Az ember elestének másik oka pedig az, hogy hitt, de nem az igaznak hitt, nem az Isten ígéretében, az Isten szeretetében és kegyelmében hitt, hanem a hazugságban, a lehetetlenben, a semmiben.* Nézzétek csak meg, hogy napjaitokban is állandóan nem ugyanez a paradicsomi átok teljesedik-e be az emberen egy életen keresztül? Nem ismétlődik-e újra a világban, hogy az ember hisz, és ez a hite kárhozatot teremt számára, mert nem az igazságnak hisz, hanem a hazugságnak. És mert az ember lelke a hazugságnak hisz, ennél fogva a hazugság szelleme felduzzad, felerősödik, és uralkodik az emberek világa felett. A hazugság lelke intézi az ember minden gondolatát, minden érzését. Minden cselekedetét ez irányítja, ez tart fenn törvényt. Ezt használják fel mérőeszközzül, ez fertőzi meg a világot, és ez mutatja meg az emberek erkölcsi fokozatát. Tekintsetek csak magatokba

testvéreim: ki az, aki még sohasem hazudott, ki az, aki még nem lépett közösségre a hazugság lelkével, a sátán megtévesztő akaratával? Ki az, aki még soha valótlanságot nem mondott, nem cselekedett? És ha beismeritek, hogy ezt a bűnt mindenki elkövette, akkor be kell ismernetek azt is, hogy a hazugság lelke nagyon is beleszól a világ intézésébe, az élet törvényébe. És nincs senki, akit ez a szövevény be nem fogna, egybe nem sodorna, és nem hajtana a kárhozat felé. A kárhozat ítélete pedig ugyanúgy hangzik, mint az első emberpár felett hozott ítélet. De az ember mégsem akarja felvenni az igazság terhét, nem akarja hordozni bűne következményét, nem akarja kibogozni azt a csomót, amelyet bűnbeesésével, Istentől való eltávolodásával folyton szorosabbá fon, csomóz, köt, ahelyett, hogy oldozná, javítaná a maga helyzetét. Az ember ma is hisz, és szívesen hisz a szépen hangzó, sokat ígérő és hízelgő hazugságnak. Az „asszony magva” kifejezés alatt az elfogadó, Isten felé vágyódó szellemek lelkéből kibontakozó, igazságot kereső hit, és az ebben az igazságban élő emberi lelkek csoportja értendő, akik sóvárogva várják az Isten ígéretének megvalósulását. Ezt az ígéretét Isten mindjobban megerősíti azok által a kiválasztott emberlelkek által, akik keresték és kutatták az igazságot. Isten nem hagyta magára az embert. Nem hagyta tévelyegni, hanem utána nyúlt a kegyelem eszközével, és mindazokat, akiknek a lelkében a bűntudat felébredt, és vele együtt az Isten után való vágyódásnak érzése mindjobban a tudatba került, az isteni kegyelem és szeretet magához vonzotta. Isten sohasem szűnt meg az eltévelyedettekhez szólni, őket kegyelméről, szeretetéről biztosítani, de mindannyiszor hozzátette, hogy azokat segíti, akik megtérnek, és az ő parancsolatait megtartják. Az „asszony magvá”-ban adott ígéret beteljesedése pedig a mi Urunk, a Jézus Krisztus, aki eltíporja a kígyó fejét, megsemmisíti a hazugság lelkét, mert lehozza az égi fényt, az égi világosságot, és az ember lelkét megtanítja az igazságra. Amikor Krisztus Pilátus előtt állt és az igazságról beszélt, azt kérdezte a hatalmas római helytartó:

„*Mi hát az igazság?*” Krisztus nem felelt erre a kérdésre. A helyzet nem volt alkalmas arra, hogy az igazságról beszélhessen. Ő az igazságot itt hagyta azoknak a lelkében, akikkel együtt élt, akiket segített, akiknek a világosságot terjesztette, és akiken keresztül ma is szól az ember lelkéhez, hogy az ember lelke felébredjen a hazugság bódító mákonyából, és keresse az igazságot. Hiszen az igazság nem elrejtett valami. Lépésről lépésre megnyilatkozik a természettörvényben a szellemi, és lelki törvényben. Ha az ember nem tesz ellene, nem ellenkezik vele, hanem hagyja magát általa vezetetni, mind jobban megvilágosodik. Az ember átkot hordoz magával a Paradicsomból való kiűzetése óta, vele van a hazugság lelke, az irányítja őt folyton az ellenszegülésre, az Istennel való szembehelyezkedésre. Isten parancsolatainak megrontására, semmibevevására izgatja az ember lelkét, és az ember vakon engedelmeskedik neki, mert azt hiszi, hogy az az igazság, amit ő elgondol, amire ő magától jön rá, amit ő okoskodik ki. Azért, aki egyszer megízlelte az Isten kegyelmét, aki egyszer lélekben leborult Isten előtt, aki önmagába pillantva meg tudja látni azokat a hibákat, bűnöket és azokat a rosszra való hajlandóságokat, amelyek lépésről-lépésre megnyilatkoznak a hibás, romlott emberi természetben, az vesse el magától a hazugság lelkének suttogását, csábítását, hízelgését, s emelje fel tekintetét Istenhez, Tőle várja a megvilágosíttatást. Isten megadja neki a világosságot, az igazság ismeretét, ha azt alázatos, és engedelmes lélekkel kéri. Nem adja meg azonban annak, aki hányaveti okoskodással akar szóba ereszkedni Vele: „*Mi hát az igazság?*” Ahogyan Pilátus tette Krisztussal. Senki sem tekinthet az igazságba hányaveti módon, akár magát nagyra tartó hatalmasság, a földi hatalom képviselője, akár lángész. Míg valaki magát sokra tartja, addig a hazugság és a megtévesztés szelleme hányja-veti őt az élet forgatagában. A hazugság feleselni akar az isteni bölcsességgel, az isteni igazsággal, amely törvényt tart felette, és nem enged neki betekintést, a mennyek országának titkaiba. A mennyek kapui bezárultak. A hazugság szelleme száműzetésben van, és többé vissza nem térhet,

míg meg nem alázkodik, míg be nem látja hiábavalóságát. Krisztus a mennyekbe vezető út, Ő az elfogadó, Isten felé vágyódó lélek magva. Itt, ebben az értelemben, most egymástól el nem vált elfogadó és adó elvről beszélünk, mert Isten előtt nem lehetnek szétvált duálok, nem állhat meg két ellentétes erő, amely szembehelyezkedhetnék egymással, és ellentétes eredményeket hozhatna létre. Mert ameddig ez a két erő szétválva szembehelyezkedik egymással, addig szembehelyezkedik az Istennel, és minden eredménye ellentétes. A szétvált duálok semmi valóságost, semmi olyat nem teremhetnek, ami megállhatna az Isten törvénye előtt, mert az az átok terheli őket, amely a Paradicsomból történt kiűzetésük óta nehezedik rájuk. *„Ami testtől született, test az; test és vér pedig nem veheti Isten országának örökségét”*. Az ember újra születhet vég nélkül az idők végtelenjében. De ameddig az Isten kegyelme át nem sugározza, amíg az Isten szent Lelke magasabbrendű életre, tisztább létállapotra el nem hívja, addig nem emelkedhet fel, addig előtte meg nem nyílhatnak a Paradicsom kapui, a megtisztult szellemek világi. Tehát nem a pogány karma, nem a születések sokasága, nem az életek sokszínű változata az, ami az emberi lelket tökéletessé teszi, és a mennybe eljuttathatja, hanem egyes egyedül csak Isten kegyelme, amelyet az asszony magvában megígért. Isten egyszülött Fia eltöröri a kígyó fejét, megtöri annak hatalmát. Krisztus útja, Krisztus világossága, a kegyelem az egyedüli, amire az emberi lélek számíthat a felemelkedés során. *„Az asszony magva”* az elfogadó szellemeknek azt a csoportját jelképezi, akik visszatekintenek a paradicsomi kapukra, lelkükben felelevenedik a paradicsomi idők emléke, a szeretet, a megértés, a harmónia emléke, amely mindent betölt, mindent kiegyenlít. Amikor az ember a szenvedésekben, a küzdelmekben elfárad, akkor pihenést, békét és nyugalmat óhajt a lelke részére. Mert az ember megunja a zaklatást, elgyengül, elfárad a reménytelenségben, a csalódásokban, és bizonyosságra vágyik, valami pozitív igazságra, amelyhez a lelkét hozzáköt-

hetné, hogy megpihenhessen a végtelennek, sivárnak és reménytelennek látszó úton. Az ember elfárad, megunja az életét, amikor látja, hogy nem várhat semmi jót a látszólag annyira csábító élettől. Amikor látja, hogy minden csak káprázat, csak látszat, s a csillogó külszín mögött szenvedéssel teljes valóság vár a lelkére. Pedig milyen éhesen, milyen mohón kapott a csillogó életforma után, feláldozta érte a nyugalját, a békességét a lelki egyensúlyát és reménységét! Az elfogadó embercsoportok kitermelik magukból az alázatosságot, azt az érzést, amely mentesíti őket az önáltatástól, amellyel a hazugság szelleme időtlen-idők óta fogva tartotta őket. Amikor az ember mindenről lemond, amikor már semmi sem köti e világ csillogó, hamis káprázatához, amikor a megsemmisülésbe érzi magát belezuhanni, akkor eszmél rá egy új gondolatra: kell lennie valami pozitív valóságnak! Ezt meg is találja, mint az igazságnak egy apró szemerkéjét az élet porában, ő maga is sokszor taposott rajta. Most amikor már nem vonzza őt a hiú csillogás, fölveszi ezt az igazságot. Ezzel egyidejűleg észreveszi, hogy a lelke benépesül, kezd életre kelni, érzései és törekvései odaszegődnek e mellé a parányi igazság mellé. Elkezd ezért a kicsiny igazságért harcolni, mert úgy érzi, hogy valami eddig nem ismert érzéssel tölti meg a lelkét. Harc közben újabb igazságot talál, és fokozatosan kezd megtelni ezekkel az igazságokkal, ezekre építi a maga boldogságát, mert érzi, hogy ha ezeket az igazságokat a magáéinak mondhatja, és maga körül elterjesztheti, hatalmassá teheti, akkor a lelkében valami kiengesztelődik, kielégül, és ez a kis kielégülés máris nagy megnyugvással tölti el. Ezeket az igazságokat kell az embernek kiszednie napról-napra az élet porából. Azonban ezek az igazságok úgy össze vannak keveredve porral, sárral és a hazugság szövedékével, hogy amikor az ember már azt hiszi, hogy az élet titkát, a lét nagy kérdését megoldotta, akkor ütközik bele egy hatalmas és erős rétegbe, a hazugságba, amellyel a már magáéinak hitt igazság gyökere be van fogva. Így az ember napról-napra találkozik igazságokkal a maga és a mások életében is, amelyeket bármennyire

akar, mégsem tud szétbontani, mert a hazugság rétege kemény, és ha fejjel megy neki, a feje loccsan szét rajta. Ezt a réteget emberi lelkek készítették a saját lelkük hazugságával, amelyet a megtévesztés szelleme alakított ki bennük. Nézzétek meg a földet, a földi törvényeket, a földi világ igazságát. Kívülről igazságnak látszik, de az ember legnagyobb igazságába is bele van szöve a megtévesztés, a hazugság gondolata. Akiknek igazuk van, akiknek a lelkében csakugyan az Isten szerint való érzések keresnek érvényesülést, azok mindannyiszor beleütköznek a hazugságba, a megtévesztés, a tagadás szellemébe. Az egész föld minden anyagával, emberével és erőivel együtt át van szöve a hazugság szellemével. Aki tehát Isten igazságában él, jár és munkálkodik, annak nincs más választása, mint tűrni, várni hinni, és bízni a jövőben, az Isten ígéretében. Ez az Istent követők erőssége. Egy pillanatig sem szabad hinniük, hogy a világ őket, az ő igazságukban előbbre fogja vinni. Ha ez egy pillanatra mégis lehetséges, jeggyszétek meg testvéreim, sok álmatlan éjszakának hiábavalónak látszó reménységnek törhetetlen hitnek és kitartásnak eredményeképp sikerül csak, és nem mindig annak, aki küzdött, fáradott, szenvedett, hanem sokszor azoknak, akik utánuk jöttek; mert a szálakat erősen fogja a hazugság szelleme. Amikor egy-egy szál meglazul, vagy elerőtelenedik, új erővel lát neki az összebogozásnak, mind a tudatos, mind a tudattalan életben, a gondolatok és érzések világában, az asztrálvilágban, amelyben az ember lelke él. Ezért szükséges, hogy az ember a maga gondolatait és érzéseit minden látszatos jótól, minden külső káprázatos csillogástól tisztítsa meg. Ez a káprázatos csillogás az ember lelkében a gőgben nyer kifejezést; a gőg pedig a bukás oka, ezért nyújt alkalmas ott-hont a megtévesztés szellemének. A gőgös ember nem tűri azt, hogy valaki felette uralkodjék, és eleve elvet magától minden olyan gondolatot, amelyet más akar a lelkébe, mintegy beleszorítani. Azt kérdi magában: „Kicsoda az a más? Talán okosabb, eszesebb, nagyobb értelmű, mint én vagyok?” Nem, ezt a feltevést a gőg nem engedheti meg. Így azután mindennel szemben

elszigeteli magát, nem fogadja el még a jóindulatú tanácsot sem, hát még annak véleményét, aki erőszakkal, vagy az akaratával akar hatni! Az engedetlenség rögtön ott áll, hogy távol tartsa magától a befolyást. Azután ott áll az ember lelkében a hiúság, az önhittség, a dicsvágy, a mindenki fölé való helyezkedés. A hiúság a legveszedelmesebb, leggonoszabb lelki erőket termeli ki az ember lelkéből. Amikor az emberi lélek megtérési vágyával már mindent maga alá gyűrt, a hiúság még akkor is élénken érezteti a hatását. Mi volna más a Krisztust követők, a Krisztus igazságát megismertek közt, ami az embereket türelmetlenségre, gyűlöletre és vallási villongásokra ingerli, ha nem a hiúság, ha nem az önmagát és az önmaga véleményét többre értékelő önhittség?! Mi volna más az ember lelkében az a türelmetlenség, az a szigorúság, amellyel minden mást üldözni kíván, minden mást meg akar semmisíteni, minden más akaratot csirájába akar fojtani, mint ez a hiúság, amely mindentől, ami nem az övé, ami nem tőle származik, az élet lehetőségét meg akarja tagadni?! Mi volna más az a keménység, az a dölyfösség, mint a gőg, amely még az Istennel is szembehelyezkedik, amikor azt mondja: „Ne úgy add nekem a meggyőződést, ahogyan Te akarod adni, hanem úgy jelentkezzék előttem az a láthatatlan világ - ha van -, ahogyan én akarom látni!” Így mindenütt, mindenben ott van a hazugság szelleme, amely mindig azt súgja az ember lelkének: „Te jó vagy, te igaz vagy, te érdemes vagy mindazokra az előnyökre, amelyek, mint kívánatos dolgok ott állanak előtted. Te sokat dolgozol, te sokat fáradsz az igazságért, tehát neked megkülönböztetett tisztelet jár az emberek közt; téged el kell ismerniük a többi embertestvéreidnek, mert csak te adhatod és te adod azt a világosságot, amelyre nekik szükségük van”. A másik embernek, akinek van miből jótékonykodnia és megengedheti a lelkében annak a szeretetnek a megnyilatkozását, amely anyagi formában nyújt könnyebbséget és örömet a nélkülözőknek, azt suttozza a hazugság szelleme: „Te megérdemled, hogy hálálkodjanak, hogy az imádságukban Isten elé vigyék

a személyedet, hogy rólad megemlékezzenek, és a lelked tökéletes, vagy tökéletlen megnyilatkozásait egyaránt hajlongásokkal és elismerésekkel fogadják!” A hazugság lelke épp így a tudóst is mindig különbnek és érdekesebbnek mutatja be önmaga előtt, mint a többi embert. **Így a hazugság lelke elválasztja az embert az embertől. A hazugság lelke széthinti a félreértést és a meg nem értést, a hazugság lelke csillogó fátyolt borít a hiú ember-lelkek szemére.** A hazugság lelke gyűlöletre indítja a gögre halló lelkeket, ha csak a legkisebb ellenállásra találnak is. A hazugság lelke megmásítja az írásokat, meghamisítja azt az igazságot, amelyet Isten adott az emberek lelkén keresztül. A hazugság lelke a szellemi Isten helyett bálványt farag, és azt mutatja meg az embernek: „Ez a te istened, ezt imádd, mert ez fog téged megsegíteni”. **Mert a bálványimádás korszaka nem járt még le, hiszen minden embernek vannak bálványai, amelyek előtt meghajol,** amelyeket imád, és azt a tiszteletet, azt a szeretetet, amely a lelkében már-már kialakult, nem a szellemi Istennek, a mindeneket teremtő Atyának és a kegyelem Istenének adja, nem annak az oltárára teszi le, hanem a bálványokra pazarolja. Tehát a hazugság szelleme mindent megmásít, mindent más formában mutat meg az emberi értelemnek az ember érzelmi világának. A hazugság szelleme azonban nem kint van a természetben, nem a haragvó oroszlán formájában jár körül, hanem a te szívedben van, ember, a te lelkedben, a te gondolat- és érzésvilágodban. A hazugság szelleme beburkolja az ember érzés- és gondolatvilágát, és sötét színekben mutatja meg a másik embert a másik ember tévedését, a másik ember félrelépését; haragra indít felizgat, bosszúra ingerel; az önző embert irigylésre ingerli, és fősvényiséget sugall. Amikor segíteni kellene akkor megmásítja előtted, a lelki szemeid előtt a valóságot, és másképp mutatja be, mint ahogyan az csakugyan van, és az érzéseidet már átalakítva hozza munkába, és a cselekedeteid nem azok lesznek, amiket akartál, a lelked nem tudja kihozni annak megvalósítását, amit magadban elhatároztál. Egészen más ember lettél, mint amilyennek magadat elképzelted.

A hazugság lelke bevonja a ti lelketeket, eltávolít benneteket egymástól, szétszór, elülteti közöttetek a gyűlölség lelkét, a meg nem értés lelkét, a rágalom lelkét, a gonosz feltevések lelkét, és akiknek együtt kellene szeretetben, megértésben találkozniuk és együtt kellene véghezvinniük azt a munkát, amellyel az Úr megbízta őket, azokat eltávolítja, elidegeníti egymástól, s a szeretet helyett a gyűlölség lelkét teszi otthonossá. És az ember nem tudja hol, merre keresse az okokat ebben a zűrzavarban, ebben a harmóniátlanságban, és kifáradva, elcsüggedve esik össze és hiába keresi az enyhületet, a kiegyenlítődést, nem találja meg sehol. Csak önmagában találhatja meg, ha hittel és reménységgel, Isten ígéretébe fogódzik, és várja ameddig az Isten lelke elcsitítja a hazugság lelkének rombolását, amelyet nemcsak a cselekvésben, hanem a lelkekben, a környezetben és a külvilágban is véghezvisz. Mert hiszen folyton rombol a hazugság, pedig mindig építeni igyekszik. A hazugság nem állhat meg önmagában, mindig az igazság pilléreire építik fel a maga hatalmas nagy épületeit. Azért sokszorosan kell vigyázniuk azoknak, akik igazságot akarnak cselekedni, hogy valamiképp a hazugság lelke hozzájuk ne férközzék. Mert még amikor jót akar is az ember, a lelkének minden erejével és elgondolásával, még akkor is rossz lesz belőle, mert a hazugság lelke az igazság pillérein át hidat épít és áthidalja a lehetetlent, a semmit. Csábító színekben mutatja meg azt, amit az ember álmaiban, elgondolásaiban megkíván, közel hozza azt, amiért sokat kellene dolgozni, amiért sokat kellene imádkozni, amiért sokat kellene még túrni és szenvedni, és azt hazudja a hazugság lelke, hogy az egy pillanat alatt elérhető. Hiszen csak egy kicsit kell megmásítani a valóságot, és az ember a hazugsággal máris elérheti azt a megbecsülést, azt a tisztességet, amelyet más, aki őszinte, becsületes és igaz, sok fáradtsággal, sok túréssel, sok jóakarató építkezéssel érhet csak el. Mindezt az eredményt a hazugság lelke közel hozta, elérhetővé tette azoknak, akik hallgattak rá. A hazugság földi jólétet, kincseket, tisztességet, az emberek előtt kiváltságosságot és megbecsülést hoz az ember lelki szeme

elé, csak a kezét kell kinyújtania, és el kell gondolnia egy olyan mesét, amely nem létezik, és ha ez hívőkre talál, máris áthidalta a lehetetlent. Az ember csodálkozik azon, miért kell olyan sokat szenvedni, miért kell annyit csalódnai. Miért ne kellene, amikor minden hazugságon épül fel?! Miért ne kellene az embernek keseregnie hitének romjain, szeretetének bizalmának roncsain, amikor maga is segít építeni a hazugság várát, segít tovább fenni a hazugság szövevényét?! Hiszen aki egyszer a hazugságba belekóstolt, az csak nem leplezheti le önmagát, mert akkor az eredmények egy pillanat alatt porba hullanak, és ő megszégyenülve áll ott az emberek gúnykacajának kitéve. Erre pedig az ember képtelen, tehát csak fonja-fonja tovább a hazugság szövevényét. Így egymást áltatják, egymást félrevezetik, az igazságot hazug színben tüntetik fel egymás előtt az emberek. Ne hazudjatok testvéreim! Valahányszor hazudtok, valahányszor a megtévesztés szellemének a tarsolyába nyúltok, és onnan vesztek a boldogságotokhoz kiegészítő eszközöket, mindannyiszor távolodtok az engesztelődés, a pihenés, a boldogság világaitól. Halljátok csak mit mond az Úr a kígyónak, a hazugság szellemének: *„Te pedig a hasadon járj és életednek minden idejében a port egyed”*. A hazugságnak mindig alakoskodnia kell, a hazugságnak mindig ki kell keresnie azokat az apró bűvölyukat, azokat a kis gyengeségeket, ki kell keresnie a másik embernél azokat az alkalmakat, amikor előállhat a maga elgondolásával. A hazugság mindig bujkál, mert bujkálni kénytelen. A hazugságnak mindig kendőznie kell magát, mert hiszen az ember ha látja, hogy a kígyóval, a hazugság szellemével áll szemben, rögtön bezárkózik, és nem hisz el neki semmit. A hazugságnak mindig az igazság árnyékában kell járnia, csak úgy szabad megjelennie, mert a maga formájában sohasem jelentkezhetik. A hazugság sohasem építhet az önmagában lévő erőre, mert ereje nincs, alapja nincs, mert a hazugság szellemének nincs lét joga a földön. Hogy mégis él és van, ezt a létjogot csak te adod neki ember, mert a szellemvilágban hazugság nem létezik. Ott nincs festék, nincs kendőzés, és mindennek

a maga igazi formájában kell megjelennie. Az álnokság, a hazugság a kígyó formájába van rögzítve, a kígyó pedig számúzve van az igazság és boldogság világaiból. Hogy a változások világaiból is számúzve legyen, hogy meg ne rontsa az életet, hogy el ne csalja az igazság felé törekvő emberlelkeket is, azt mondom minden egyes embertestvéremnek: Légy igaz! Ne hazudjál, ne kendőzd a lelkedet, ne nyúlj a megtévesztés szellemének tarsolyába, mert valahányszor belenyúlsz, amit onnan veszel, az a te lelkedbe rakja le petéit, és ott kelnek ki az apró hazugságok, és a te lelked erőiből táplálkozva, nagyra nőnek, hogy azután úrrá legyenek feletted. Cselekedjél igazságot úgy, ahogy azt megismerted, ahogyan a te Uradnak, Megváltódnak lábainál megtanultad. Ha pedig szenvedned kell, és ha az emberek megvetnek, tanulj meg hinni egy örök igazságban, az Isten igazságában, tanulj meg hinni abban az egyetlen megmásíthatatlan jóban, amely Istentől jön, és amelyet el nem vehet senki, és meg nem másíthat semmi. Tanulj meg bízni Isten ígéletében: *„Eljövök érted, hogy kiemeljelek a kárhozat sötétjéből”*. Tanulj meg bízni és tanulj meg várni. Ne sűrgesd az Istennek feletted való végzéseit, mert tökéletlenséged folytán nem tudod mit végzett feletted az Úr, milyen gondolatokat szőtt bele a sorsodba, amelyek téged még boldogíthatnak, amelyek még sok eredménnyel gazdagíthatnak. Hiszen nem tudhatod, hogy életutadon mennyi drága kincset találsz még a porban, amelyeket még fel kell emelned, és amelyekkel a lelkedet még fel kell díszítened, hogy megjelenhessél ott az Isten színe előtt, amikor majd hív téged. **Hinni, bízni és várni tudni. Ez az Isten felé közeledő lelkeknek az az erőssége, amellyel csorbát szenved a hazugság szellemének minden mesterkedése.** Miért nem ismerte meg az emberiség a Messiást? Mert nem hitt Isten ígéletében, nem várt Reá, nem tudott várni, azért elcsalta őt a hazugság, a megtévesztés szelleme, s a világ csillogó káprázatát mutatta meg neki. Így az emberi lélek belevetette magát annak a hamis boldogságnak, azoknak a hamis értékeknek a keresésébe, amelyekért az emberek még most is, ilyen hosszú idő után is feláldozzák

mindazt, amivel pedig megvalósíthatnák a lelki boldogságukat. Miért hisz az ember inkább a megtévesztés szellemének? Mert az közelebb van hozzá. A megtérés, az igazságnak szemtől szemben való tanulmányozása kényelmetlen, nehézkes az emberi léleknek, mert az sok szenvedéssel és beismeréssel jár. Márpedig a gögös emberi lélek ezt nem szívesen vállalja, mert így önmagát meg kellene aláznia, emberi céljairól és vágyairól le kellene mondania, és emberi, múlandó életét bele kellene helyeznie Isten kezébe. Meg kellene tanulnia egészen hiánytalanul átadni magát annak a felsőbb hatalomnak, amelyben tulajdonképpen még mindig nem tud hinni. Mi azért vagyunk itt, minket azért küldtek, hogy az embert megtanítsuk hinni, segítsünk neki fölszedni azokat az apró, kicsiny igazságokat, amelyek a porban vannak, amelyekre napról-napra rátapos. Megmutatni neki, hogy „nézd, a porban ez a kis csillogó valami mennyei érték, vedd fel, becsüld meg, mert ebben a kicsiny igazságban Isten Lelke szól hozzád.” Az ember ne kívánjon nagyot, hatalmasat, mert ő maga is kicsiny, legyen szerény az igényeiben a mennyekkel szemben. Elégedjék meg azokkal az apró eredményekkel, azokkal a kis meggyőződésekkel, amelyek keresztül a szellemvilág ad magáról életjelt, amelyekkel bebizonyítja, hogy a síron túli élet az igazi élet, míg ez, a múlandó élet csak káprázat, amely telve van szenvedésekkel. Higgyen és reméljen a földi ember, mert Isten megígérte az asszony magvából a Szabadítót. Ez az ígélet be is teljesedett. Az ember az asszony magván keresztül elérheti a mennyeket, mert az Ige testté lett, az emberek előtt megnyilatkozott az Isten világossága, és megmutatta az utat, amelyen haladniuk kell. Az embernek tehát meg kell tanulnia hinni Isten ígéletében, bízni Isten segítségében és várni arra az időre, amikor Isten elégnak találja a mérhetetlen nagynak látszó szenvedéseket és csalódásokat. És a kegyelem lenyúl érte, fölemeli a bizonyosságba az igazságba, amelyet senki el nem vehet többé tőle. Hittel várni: ez az Isten felé közelgő lelek erőssége. Ez legyen a tiétek is, testvéreim, mert ez az az erősség, amely meggyorsítja a haladást. A földi ember, aki a maga

múlándó, apró igazságaira támaszkodva akarja megvívni a harcot a lehetetlennel, mankón járó nyomorult koldusa csak annak a végtelen hosszú útnak, amely előtte áll. A hívő ember az érzések, vágyak kocsiján száguld előre, és ostromolja az egeket, hogy nyilatkozzanak meg előtte. Az alázatos lélek nem erőszakoskodik, hanem várja, hogy a mindenütt jelenvaló, mindent tudó isteni hatalom elvegye róla azokat a nehézségeket, azokat a terheket, amelyek ma még a lelkén vannak, s nem tud miattuk fölemelkedni. Ha ebben a bizodalomban, ebben a hitében kitart, akkor Isten kegyelmét magához vonja, és egy szenvedésekkel eltöltött éjszaka után, amelyet Istenben bízva élt át, meglátja a kelő nap első sugaraiban Isten angyalát feléje szállni, aki a kegyelmet hozza számára. Ez az angyal egy nap egy pillanat alatt leoldozza róla a tehetetlenség bilincseit, és aki ma még senki és semmi, azt az isteni kegyelem holnap naggyá, erőssé és hatalmassá teszi. Isten az, aki megszabadít, az ember a maga gyenge erejére támaszkodva nem tehet semmit. Várni Isten kegyelmére: ez legyen a ti szívetekben, - ezt adom néktek a mai nap emlékére.

IDEIGVALÓBÓL AZ ÖRÖKKÉVALÓ FELÉ(*)

A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében üdvözöllek benneteket mindnyájótokat testvéreim, akik az Úr szent nevében ebben az órában egybegyűltetek az ünneplésre, a dicsőségtevésre, hogy a lelketekben kialakult Isten felé vágyódó érzésekkel felemelkedve, keressétek az igazságot. Keressétek Isten világosságát, és így a lelketek mennyei gazdagsággal beteljesedvén, legyen erőtök a földi élet terheinek elviselésére, hogy megküzdhesétek a harcot, amely előttetek áll. Adjon az Úr néktek diadalmat minden felett, ami bűn, ami tévelygés, félrevezetés, félreértés. Találja meg a ti lelketek azt a beteljesedést, azt a kiegyenlítődést, amelyre vágytok, amiért a földre lettetek küldve. Testvéreim! Ez a nap a mi Urunk, Megváltónk mennybemenetele emlékének, elválásá-

nak, búcsúzásának napja. Ez a nap azonban nem minden reménység nélkül való, jóllehet szomorúság nélkül sem. A kétségbeesés azonban ne zavarja ezt, mert hiszen bár az Úr eltávozott testi szeméitek látóhatáráról, s testileg nem is találhatjátok meg Őt sem fűben, sem fában, sem a kőben, sem az emberi alkotásokban. Nem találhatjátok meg sem a csillagokban, sem a Napban, sem a Holdban, sem a föld alatt, sem a tenger mélyén, sem a légkör kékjében. Nem lehet Őt ezután meglátni, megtalálnia testi ember szeméinek, - de a reménységben, a hitben Ő mindenütt jelenvalóvá vált. Ő betölti a világmindenség minden zugát, és nincs az az elrejtett mélység, az az elképzelhetetlen magasság, ahol Ő nincs, s ahová az Ő tekintetének sugara el nem érne. Nincsen az az elhagyatottság, ahová Ő ne találna oda az Ő segítségével, az Ő vigasztalásával, és nincsen a dicsőségnek az a magas polca, ahová az emberi lélek gögijében, elbizakodottságában felemelkedhetnék, hogy az Őelőtte el lenne zárva. Mert Ő mindenütt jelenvalóvá vált, Ő minden látható és láthatatlan helyzetet és állapotot átvett azon a napon, amelyen Ő a testi szemek látóhatárán átlépett. Ezzel, hogy testi szemek számára láthatatlanná lett, a szomorúság, az elválás mély nyomot hagyott azoknak lelkében, akik addig látták, akiknek hite megerősödött a feltámadás világos fényében, és más emberekké váltak. Ezek, akik addig a bizonyosságban éltek, most ott álltak a bizonytalanság ködében, mert addig azt hitték, hogy ez már nem lehet másképpen, minthogy Ő mindvégig velük lesz, velük marad, akik a hitüket mindenekfelett az ő jelenlétében erősítették meg - akik azt hitték, hogy le nem dönti azt senki és semmi. Hiszen élő oszloppá vált, alakult ki bennük ez a hit, de amikor elkövetkezett az idő, és az emberi szem látóhatárából elvonuló Krisztus megszűnt az Ő részükre is bizonyosság lenni, a hitnek ez az oszlopa kezdett meginogni. - Mi lesz ezen túl? - honnan vesszük az erőt - ki fogja a mi hitünket napról napra megerősíteni? - a mi kérdéseinkre ki ad feleletet? - a mi bizonytalanságunkban kire támaszkodunk, ha Ő nincs velünk, és nem láthatjuk Őt? Azonban Isten lelke nem hagyja árván azokat, akik hittek és

hisznek Benne, akiknek lelkében az Isten ígérete valósággá vált a hit által, és akik az ő lelküket abban az irányban kezdik építeni, értékeiket kezdik átmenteni a múlandóságból az örökkévalóságba. Azokat Isten lelke nem hagyja el, hanem újabb és újabb ígérekkel táplálja, mely ígérek a reménységet megszülik, felnevelik, nagygyá és hatalmassá teszik. S ez a reménység, amely nagygyá és hatalmassá válik, kezdi bennük megvalósítani azt az ígéretet, amelyet a földön járt Isten Fia, mint magot, elvetett lelkükben. Ezzel a ténnyel megszűnt az idő, hatalom lenni, és ezzel átlépett a földi ember a múlandó életből az örökkévalóság tengerébe, amelynek határa nincs. - De vajon az örökkévalóság tengerén nem tévedhet-e el a szegény úton járó, aki addig csak szűk síkatorokon és keskeny gyalogösvényeken járhatott csupán? Ahol minden egyforma, ahol nincs nappal és éjszaka, ahol nincs tél és nyár, nem változik a természet sem. Vajon hogyan járjon, miképpen alakítsa életét az a lélek, aki ilyen szűk határok között tudott csak mozogni, és kicsiny dolgokban tudott csupán munkálkodni, érintkezni, - hogyan viselje magát az olyan életben, ami örök? - hiszen ez a végtelenség maga, mert amikor azt mondjuk, hogy örökkévalóság: akkor ebben benne van a végtelenség is! Kedves testvéreim, ugyanezek a momentumok újra és újra ismétlődnek, mind az időben, mind a végtelenségben, az örökkévalóságban is. Képzeljétek bele egy pillanatra magatokat azokba az időkbe, amikor ezek lejátszódtak, de ugyanezek a dolgok nem egy bizonyos időre, nem arra a néhány percre, órára, napra voltak méretezve az Isten alkotó tervében, amikor az Ő egyszülött Fiát az emberiség megmentése céljából elküldötte. Nem! - hanem egyszer, s mindenkorra. Hiszen ez a nagy hatalmas, minden méreteket felülmúló elgondolás betölti nemcsak azt a kis időt, hanem betöltötte annak az időnek előkészítését és betölti az Isten tervének befejezéséig a mindenséget. - Ezek az idők, ezek a napok, órák, ezek az események mindvégig betöltik az örökkévalóságot, *(aenokra - korszakokra oszlanak az örökkévalóságok is. A tavaszpont hátrálása egy állatövi jegy és a napéjegylenlőség eltolódása átlag*

évente 50.2 másodperc. Az állatöv nagy köre 360^0 . tehát egy „Nagy Év” - 25.800 év. A Denderah-i (Egyiptom) állatöv ezen az alapon mintegy 90.000 esztendő leforgásáról tanúskodik. (Az adatok: Paul Brunton: Egyiptom titkai c. könyvből valók)) ugyanis az örökkévalóság is részekre van osztva. Az örökkévalóságban megfér minden, ami volt, ami van, és ami lesz. Isten pedig betölti a kezdetet és a véget, és így Isten tervei is benépesítik a végtelenséget, az örökkévalóságot, mert hisz Isten, Aki volt és Aki lesz, ugyanaz ma és mindörökké - és így az Ő gondolata, elgondolása, tervei nem változnak máról holnapra, mert Őbenne - Istenben - van az örökkévalóság és Ő ura az örökkévalóságnak. A mi Urunk földre jövétele és a földről való eltávozása betölti - mint mondtam - az időt és örökkévalóságot - a nagy egészet és a részleteket. Mert mi az örökkévalóság és mi az idő? Te ember vagy, te örökéletre előhívott lélek vagy. Amennyire te Istenben élsz, amennyire te Istent felfogod, amennyire Isten gondolatait a magad lelkében visszatükrözve meglátod, és megvalósítani törekszel: abban a fokban vagy benne Istenben, az örökkévalóságban. Amennyire te Istent elhagyod, amennyire Isten akaratának, gondolatainak hátat fordítasz, amennyire az örökkévalóságnak csak mindig kisebb és kisebb részét vagy képes magadban hordozni: önmagadat zárod ki az örökkévalóságból, és az örökkévalóságban az Isten tervébe belevett boldogságból. Mert Isten az ő tervébe már a kezdet kezdetén - a teremtés pillanatában - belevette a boldogságot: A legtökéletesebb befejezést, és a legtökéletesebb kiteljesedést tervezte el a te születésedkor, akkor, amikor te az Ő teremtő kezéből kikerültél. Ezen az úton végig haladva - a Teremtő kezéből kikerülve, a beteljesedés teljes megvalósulásáig - hosszú az Út, és te emberi lélek nem tudod, hogy hol, mely pontján élsz fejlődésednek, akkor amikor szenvedsz, akkor, amikor kétségbe esel, amikor a félelmek és rettegetések között töltöd napjaidat és perceidet. Ugyanezt akkor sem tudod, amikor az élet királyának érzed magad, és felemelkedsz érzésben a legmagasabb

csúcsra, ahol te erődnek és hatalmadnak tudatában félig már Istennek képzeled magad. Amikor a lelkedben megvilágosodott ez az isteni sugár, és a végtelen egy részét meglátod a te lelki szemekkel és beletekintesz abba - amihez a világosságodat Isten lelke adta neked - és akkor a te képzelődésedben az önmagad istenítésében ott állsz azon a ponton, hogy magad felett nagyobb, hatalmasabbat, világosabbat nem akarsz, és nem tudsz elképzelni és - megtagadod az alkotó Istent, a teremtő Istent, megtagadod a fenntartó és igazgató Istent: a te Atyádat. De jönnek a megpróbáltatások, jönnek a viharok, amelyeken az emberi lélek nem képes uralkodni, amelyeket nem képes irányítani, minden tudásával, minden világos ismeretével sem, tehát minden tudományával sem képes úrrá lenni felizgatott képzeletén, mert nem tudja megteremteni azokat a lehetőségeket, amelyekkel lecsillapíthatja a felkorbácsolt erőket és a dúló viharokat sem tudja megfékezni: akkor kénytelen menekülni. Kénytelen félelmében egy kicsiny röghöz húzódva, várni a vihar elmúltát. És az elbizakodott gögös lélek még akkor is, még mindig, elvárja és követeli a segítséget, és azt mondja, hogy hiába imádkoztam, hiába kértem Istent, hiába imádkoztam Isten hatalmasságához, nem hallgatta meg, hát nincs Isten. Mert ha volna, az én igazságomat őneki meg kellett volna látnia és segítségemre kellett volna sietnie! Mert az én igazságom nagy, hatalmas, mindent felülmúló igazság, mert nagyot akartam, igazat akartam - és az isteni hatalmasság nem sietett bebizonyítani, hogy Ő van, nem sietett magát igazolni, hogy meghallgatta volna imámat. - Az örökkévalóság tengerén elmerül egy kis csónak és bukik alá a mélybe. A hullámok összecsapnak felette, és nincs tovább. A csillagok fénye reszketve verődik vissza az örökkévalóság tengerén. Minden megy a maga útján tovább, vízcsepp a vízcsepphez tapadva ismét egyet képez, és a teremtő Isten hatalma egybetartja az Őáltala megteremtett Egészet. - Csak egy csónak merült el, csak egy világosság hunyt ki: az elbizakodott emberé, a próbára tett szellemé, aki szembehelyezkedett a Végtelennel, a Naggyal, az Örökkévalóval. Ilyen az ember sorsa, aki

kiválik a nagy Összetartó Egész törvényéből, aki keresi a nagyot, a hatalmasat, keresi a kis kiálló szegleteket, ahová magát felküzdhesse, hogy minél nagyobb próbát teremthessen meg magának az ember. Az egyik percről a másikra, az egyik századról a másikra... Vannak többen, akik ezekre a kiálló csúcsokra törekednek, akik a végtelenségből ki akarnak törni, és a maguk részére egy biztonságos pontot akarnak rögzíteni az önmaguk igazságával, akaratával. Ezek lemerülnek a mélybe, az ő szellemük fénye kialszik, és eltűnik a sötétségben. Későn kerül rájuk a sor, majd amikor ismét a felszínre kerülve megvilágosodhatnak, és az élet királyának képzelhetik magukat. Vannak azonban felülről megvilágosodottak, akik Isten lelkével teljesek, akik Isten igazságával erősek, hatalmasak nagyok és gazdagok, akik gazdagok az áldásokban, amelyet ők felülről hoznak, mert ők Isten lelkétől áthatva lépnek felülről lefelé, és itt hagyják az ő lelkük fényét, világosságát, alkotó igazságát. Itt hagyják életükkel a felülről hozott szeretetet, amelyet odaadnak ajándékképpen, áldozatképpen a sötétségben tévelygő, bukott világnak, és visszamennek, mint igazak, fehéren, alázatosan békességet és boldogságot hagyva maguk után, mert meggazdagították a földet azzal a gazdagsággal, amelyet ők Istentől hoztak. Mindezek között az Istentől küldött választott szellemek között is a legnagyobb, a legigazabb, a legvilágosabb, a legszeretetteljesebb, a legnagyobb áldozatra képe az Isten egyszülött Fia, Aki itt élt, Aki lábaival a föld porát taposta és itt hagyta a föld porában lábainak nyomát. Itt hagyta a föld atmoszférájában az Ő hangjának zengését, itt hagyta az Ő szívének dobogását, itt hagyta az Ő igazságának mindörökké érvényes értékét, mennyei kincsét: az Igét. Itt hagyta az Ő szeretetének hatalmas nagy áldozatát és zálogát, azt a mindenenket felülmúló áldozatot, mellyel összekapcsolta a kegyelemből messze kiesett Földet, az örökkévalósággal, összekapcsolta, és kiegyenlítette a végtelennel, és Ő mindezeket itt hagyta, Ő mindezekben élt, és mindezekben él az a szellem, az az érzés, az a rezgés, az a világosság, amely áthatotta és áthatja ezeket az örökkévalóságban is. Mert

ezek a tények igazak, isteniek és megmásíthatatlanok. Tehát örök érvényűek és örök értékűek. És ezeknek a mennyei kincseknek, gazdagságoknak testvéreim az utolsó órákba ti vagytok a birtokában! Ti éppen úgy részesei vagytok ennek a nagy; drága mennyei áldozattal hozott ajándéknak mint ahogyan azok részesei voltok, akik Vele együtt voltak. Akik annak idején végig kísérték Őt az Ő tanítása idején – végig kísérték elfogatása idején – végig kísérték a Golgotára vezető úton – végig kísérték - akik tanítványai voltak az utolsó vércseppjének elhullásáig. – Végig kísérték Őt feltámadásának az első megjelenésén, és végig kísérték az Ő földön való elválásán is. - Ti éppúgy végigélhetitek, ti éppúgy végig érezhetitek mindezt, mint azok, akik testben végig élték ezt, sőt a ti részetekre nagyobb a bizonyosság, súlyosabb, értékben gazdagabb, amelyet ti a ti földi életetekben kaptatok Istentől ajándékkul, mert ti már az idők végezetében, azoknak az értékeknek tudatában veszitek át azokat a tényeket, amelyek akkor - az időben - történtek meg. A ti lelketekben azonban már az örökkévalóság bizonyos köde fogja át ezeket a megtörtént valóságokat. Ti már érzitek azt, hogy ezek a dolgok, amelyek megtörténtek, ezek nem csak annak az időnek - az abban az időben élő embereknek - hanem mindazoknak adva lettek, akiket az a sugár megkeresett és kiválasztott a láthatatlan világban. Akik felülről rendezték el, hogy ezeknek a mennyei kincseknek a birtokában fogják az életüket leélni, és ezek a kincsek, ezek a mennyei gazdagságok lesznek azok, amellyel az ő megpróbáltatásaikban, mintegy könnyebben várhatják súlyos óráikat, nehéz perceiket, mert hiszen ott élhet lelkükben a reménység, hogy mindez múlandó dolog. Az örökkévalóságban azonban ott van a bizonyosság. A bizonyosság érzetének a ti lelketekben is ott kell lennie, mert hiszen a megpróbáltatások minden helyzetben és minden állapotban mindig a ti lelketek felkészültsége és világossága szerint adódnak, mert hiszen más a világos értelmű ember megpróbáltatása, és más a tudatlanság sötétjében élő ember megpróbáltatása. Másképpen pró-

bálja meg a hitetlenség, a kételkedés az emberi lelket, amikor sokat tud, és másképpen, amikor kevesebbet, vagy semmit sem. Ehhez hasonlíthatnám azt, hogy más a gazdag megpróbáltatása, és más a szegényé. Ti már lélekben meggazdagodtatok, és a ti megpróbáltatásotok más oldalról kell, hogy jöjjön, mint azoknak, akik még az ő lelkükben nem tudják a sötétséget a világosságtól megkülönböztetni, akik még a jót a rossztól nem tudják elválasztani. Így a ti megpróbáltatásotok is mindenképpen más, mint az akkori emberek megpróbáltatása volt. A ti reménységeteknek is másnak kell lennie, kell hogy más legyen, más formában, más bizonyosításban kell titek részletek legyen, hogy a ti lelketek megmentve és megóvva legyen attól az eleséstől, attól az elhullástól, kimerüléstől, mint azoké, akik még nem tudnak semmit. Amikor a Megváltó azokért könyörgött, akik a kereszttel alult gúnyolták és szidalmazták: „*Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek*” bizonyára nem tudták, hogy mit cselekedtek, mert a tudatlanság sűrű sötétsége vette körül a lelküket, és csak a testi szemükkel nézték a testet. Lelküket azonban körülvette a tudatlanság, a gonoszság, amely elfordította az érzéseiket az igazságtól. Nem tudták megérteni és megérezni az igazságot, az igazság hatalmát, és így nem tudtak szégyenkezni sem, mert nem is tudták felfogni az ő bűneiket és tévelygéseiket. De más az, ha már valaki benne született ebben az emlékekben felállított egységben, ebben az igazságban, más azoknak, akik benne nevelkedtek, akik már tudják azt, hogy Isten elküldötte az Ő egyszülött Fiát, Aki magát váltságul adta sokakért és sokak bűnbocsánatáért. Vérért adta, és sokak lelkének megépüléséért adta az Ő testét. És más az, akiknek tudatába már gyermeki életükben behirdették tanítóik, szülőik azt, hogy Isten az abszolút jó, Isten az abszolút hatalom, és a jót mégsem Istentől várják, nem Istent keresik, hanem a saját testi elgondolásaik szerint képzelik el a bűnös jót. Keresik azt az önző igazságot, amely nekik kedvez, és nem törődnek vele, ha másnak nyomorúságába fájalmába és gyötrődésébe kerül is, az ő ellopott boldogságuk. Tehát azt választja, amikor reá kerül a

sor, amikor az eshetőségek és lehetőségek neki kedvezni látszanak, akkor önmagától nem tud semmit megtagadni, az élet terhét nem akarja hordozni. Így ha egy mód van rá, kihúzza magát az élet terhének viselése alól, és rá akarja tenni embertestvére, mert az ő önzése ezt diktálja, holott pedig tudja az ember azt, hogy ez nem az Isten akarata. Tudja az ember azt, hogy ez nem az az igazság, amelyet gyermekéveiben Krisztusról tanult, és mégis ehhez - az ellentét igazságához - ragaszkodik. Ezt erősíti fel magában, és lassan-lassan elhagyja a Krisztus igazságát, és így az ő részére ez az élet nem csupán egy eltévelyedett élet, hanem a szenvedést eredményként hozza a halál, és a halál utáni élet is. Így önmagát is fokról fokra elúzi azoktól a lehetőségektől, hogy újra egy más alkalommal közelebb juthasson azokhoz az igazságokhoz, amelyeket a mennyből kapott az emberiség. A mai keresztény emberek világa tudja azt, hogy mit akar Isten, Krisztus miért jött a földre, miért áldozta fel az életét, és mégis harcot vív ezek ellen az igazságok ellen. Mindenáron igyekszik az ember testi igazságát az Isten szellemi igazságával párhuzamba állítani, összeegyeztetni, és ebből tévhit és tévigazság fejlődik ki, amely igazság csak egy hatalmas aláeséssel, egy hatalmas zuhanással végződik. És az emberi lélek nem jut előbbre a kiteljesedés útján, nem jutott egy lépéssel sem előbbre, mindannak dacára, hogy már gyermekéveiben megismerte Krisztust és az Ő igazságát. Megismerni Krisztust és az Ő igazságát felelősséget jelent. Számon kéri az Igazság Törvénye a mai kortól azt, amiről a mai kor gyermeke és szellemgyermeke tudni nem akar. Azért Isten ebben az utolsó időben olyan eszközöket adott a földi ember életébe, a kiválasztottak részére, hogy ha megismeri ezt az eszközt, és feléje kinyújtja kezét, ezen keresztül valamiféle bizonyosághoz juthat. Amellyel az ő kicsiny, kezdetleges hitét alátámaszthatja, megerősítheti, és így akkor átmehet a lelke azon a válságon, amelyet mi úgy nevezünk, hogy megtérés. Mert meg kell térni, nem elég Krisztust megismerni, nem elég úgymond az Ő egyházához tartozni, nem elég az Ő nevét az embernek ajkára venni, és beszélni

róla, nem elég a formának eleget tenni, nem elég külsőleg Krisztushoz tartozni: mert hiszen a külső mind elmúlik, a külső porrá válik, az időleges életnek minden vívmánya szétesik, semmivé lesz. - Mihez kapaszkodjék a földi ember lelke az Igazság Törvényével szemben, amikor mellette, alatta, minden semmivé válik, mert hiszen minden elmúlik? Mivelhogy Krisztus a földön járt, csodákat cselekedett, az Igét elültette az emberek szívében, meghalt, feltámadott és megjelent azoknak, akik hittek Őbenne és akik szerették Őt, feltámadása után negyven napig a föld légkörében tartózkodott, a földi légkör erőiben dolgozott, munkálkodott, rendezgetett, és akkor alakította át ama rétegeket, amelyeket az emberi lelkek vártak és várnak. Törvényeket alkotott, megalakította a szellemvilágba vezető utat, hogyha az ember az Ő hitével átlép a szellemvilágba, ne álljon egyedül támasz nélkül, mint ahogyan a hajótörött a tengeren - semmi nélkül - ezért mindenütt ott hagyta az Ő keze nyomát, emlékeit segítségül, és teremtett az Ő igazságával olyan valóságokat, amely valóságok a halál után táplálják, vezetnek, erősítik és növekedésre képesítik az emberi lelket: a hívó ember lelkét. Azt ti nem tudjátok, és nem látjátok, hogy mit teremtett Krisztus, - a feltámadott Krisztus - mindazok részére, akik hittek és hisznek az Ő beszédében. Azt ti nem tudjátok, nem látjátok, mert még a földön vagytok, de a ti hitetekkel, ha erősen hozzáragaszkodtok ezekhez az Ő általa itt hagyott ígéretetekhez, ha a ti lelketek erősen hozzátapad azokhoz az igazságokhoz, és ezek az igazságok a ti életetekben valósággá válnak - mert valóságot teremtenek a hazugság világában - akkor meglátjátok minden lépésetekben, minden cselekedetekben, minden mozdulatotokon az Isten áldását, és a Krisztusban való kiteljesedését azoknak az ígéreteknek, amelyeket Ő hagyott itt az Ő követőinek. Higgyetek, bízzatok, vessétek el a látszatot, bárha a földön jártok, bárha lábaitokkal a föld porát tapossátok, de a lelketek emelkedjék fel az örökkévalóságba, kapcsolódjatok össze az isteni lélekkel, kapcsolódjatok össze azokkal az ígéretekkel, azokkal az igazságokkal, amelyeket Ő hagyott itt, és látni fogjátok itt az Isten

dicsőségét az életeteken megnyilatkozni. Látni fogjátok, mint valósulnak meg a ti reménységeitek, mint hallgatja meg Isten a ti könyörgéseketek, valahányszor igaz becsületes és Isten akarata szerint való ügyéit könyörögtök Óhózzá. Látni fogjátok, hogy Isten nem távozott el tőletek, hogy Krisztus itt él közöttetek, és meghallgatja a ti kéréseketek, és a ti szívetek titkos és nyilvános vágyakozását szemmel tartja, és segít titeket mindenféle vállalkozástok, minden igaz törekvésetekben és minden felfelé való vágyakozásokban. És mellettetek áll felemelkedéseitekben, mert amikor hisztek, amikor nem a ti földi szemetekkel láttok meg valamit, és nem azokhoz a látszatos igazságokhoz és látszatos valósághoz tapad a ti lelketek vágya, hanem az örökkévalóságot fenntartó törvénybe léptek át, akkor a ti lelketek átment a halálból az életbe. Átment a múlandóból az örökkévalóságba, mert belehelyezkedtetek Isten világosságába. És Isten is áthatotta a lelketeket, rajtatok, a ti lelketeken, a ti hiteteken keresztül cselekszi meg azokat a cselekedeteiket, amelyeket Ő el akar végezni itt a múlandó világban is. Így szentelődik meg az Ige által, az Igének a ti szívetekbe való kikelése által a mi Urunk Megváltónk élete, életének áldása. Így szentelődik meg a ti életetek, cselekedeteitek, így szentelődik meg a föld, így telik meg igazsággal, szeretettel, hatalommal, akarattal, isteni Lélekkel, és az isteni Lélektől áthatva végzi el a krisztusi megváltó szeretet munkáját. Ne maradjatok kívül a kerítésen, ne maradjatok kívül, hanem lépjete be a láthatatlanba! Isten az Ő szent Fia által idehívott benneteket, ezt akarta minden kicsiny és nagy jelenséggel a ti lelketekben valósággá tenni, Ő magát akarta a ti földi életetekben valósággá tenni, Ő magáról akart bizonyosságot tenni, mindannyiszor, amikor meggyőződésre való jelenségeket kaptatok a láthatatlan világból. Mindezekért a legkisebbért is örüljete és örvendezzete és adjatok hálát Istennek. Örüljete és örvendezzete, hogy a kegyelem nem hagyott magatokra itt a változások világában, hanem befolyik ide a múlandóba a megpróbáltatásokkal terhelt száműzött hazába: a földre. Mert hiszen a föld a megpróbáltatások hazája, azért

vagytok itt, azért vagytok ideküldve, hogy a ti lelketek levizsgázzék itt. Azért vagytok itt, hogy mindazokat a szellemi értékeket megszerezhessétek, amelyekért ott sóvárogatok a szellemvilágban, amelyeket ti már-már magatokénak hittetek. Tehát amikor szembe kell ülnötök a valótlansággal, vigyétek ti diadalra a valóságot a ti életetekben. Segítségül adta Isten nektek a láthatatlanról való bizonyoságtételt, ezt segítségül adta és adja minden időbe: ha kéritek. Legyetek azért szellemek, és cselekedjétek szellemekhez Isten világossága felé törekvő lelkekhez méltó cselekedeteket. Éljetek úgy, beszéljétek úgy, cselekedjétek úgy, mint akik tudják, hogy mind e világ elmúlik, e világ ábrázata semmivé válik. De Isten igazsága - amely kell, hogy visszatükröződjék bennetek a ti cselekedeteitekben, a ti érzéseitekben - az valósággá legyen. Valósággá tegye a ti életeteket és a ti megpróbáltatásaitokból, mint diadalmas győzők vonuljatok be az örökkévalóságba, a végtelenségbe, amely végtelenség a mi Atyánknál van. És ez a végtelenség ez az örökkévalóság nem lesz kietlen, rideg, barátságtalan hely, hanem meleg otthon. Mert ezt az örökkévalóságot a mi Atyánk benépesítette, és benépesíti mindazokkal a boldogító és örömteljes bizonyosságokkal, amely a mi lelkünket is boldogsággal és örömmel tölti el, és a ti lelketeknek is megnyugodott örömteljes otthont nyújt. Higgyetek! Higgyetek az itt hagyott ígéreteken! Higgyetek Krisztusnak, bárha Ő elbúcsúzott, de nem reménység nélkül való ez a búcsúzkodás! És ha hisztek, ti sem estek bele a reménység nélkül való szomorúságba, hanem a ti résztekre is elkövetkezik az a nagy és hatalmas, Istentől küldött ajándék, amely titeket is felvesz az övéi közé. A ti lelketeket is betölti Szentlélekkel, és ezen keresztül Magáénak vall titeket. Ti is az Ő fiai és leányai lesztek. Az Ő népe, az Ő családja, akik megbékelve, minden bűntől megtisztulva elhagyhatják a megpróbáltatások ama nehéz és sivár világát, és boldogan adhatnak hálát, dicséretet és dicsőséget az Atyának, és annak a Krisztusnak, Aki lejött érettetek. Aki végigszenvedte mindazokat a megpróbáltatásokat,

mindazt a nyomorúságot, melyet a bűnbe esett földi ember végigszenvet, és ezzel a ténykedésével megnyitotta az utat a földről a mennybe. Ő előtettek járt és jár, telehintette az utat az Ő Igéjével. Szedjétek fel az élet útjain ezeket az ígéretmagvakat, ápoljátok vele lelketeket, hogy ezen az úton lassan levethessétek az önző földi testet a maga önző igazságával és múlandó jójával. Vegyétek fel az örökkévalóság ruháját, amelyet Isten azzal a táplálékkal, amelyet Ő hagyott részetekre, mint gondos Atya, mint gondos Pásztor, a ti lelketekből növeszt ki, és ezzel az öltözéssel szabad polgáraivá válhattok annak a világnak, amelyet Ő nyitott meg. Amelyre Ő vár titeket mindnyájótokat, akik hallottátok az Igét, és akik megismertétek, és Uratoknak, Megváltótoknak fogadtátok el Őt, és szívetekbe zártátok az Ő egyszülött Fiát, a mi Megváltónkat, az Úr Jézus Krisztust, Akinek legyen mindörökké dicséret és dicsőség. Ámen!

Úgy látom, hogy ti a ti elhatározásokban, az eljövendő Szentlélek ünnepét jelöltétek meg az úrvacsora kiosztás napjául.

Körvezető: Igen, abban a reménységben vagyunk.

Névtelen Szellem: Segítsen a mindenható Isten benneteket abban, hogy elnyerhessétek. Készítse el mindenki az ő lelkét arra, hogy az Úr asztalához járulhasson, és méltó vendége legyen annak a kegyelemnek, amelyet Isten lelke felétek nyújt. Korán gyűljetek egybe, és legyetek csendesek. Legyetek inkább lelkek, mint emberek. Vessétek le a külső embert, az önmaga külső kívánságaival, ítéletével és tökéletlenségeitekben igyekezzetek olyanok lenni, mint akik tudják, hogy az Isten a szívetek vizsgálja. Ha volna valami kérdeznivalótok?

Körvezető: Drága Vezetőnk, a magánülésen említetted, hogy a pünkösdi nagyon szent ünnepséget minden külsőség nélkül tartjuk meg. Virágot se hozzunk?

Névtelen Szellem: Hozhattok, de ne sokat.

Körvezető: Énekelhetünk is?

Névtelen Szellem: Ha nincs semmi akadály, akkor azt is lehet.

Körvezető: Hat új jelöltünk van, akiket tagjaink sorába a világi formák szerint felvettünk a Te szíves utólagos jóváhagyásod reményében, akik majd amikor Te parancsolod, vallomást fognak Előtted tenni.

Névtelen Szellem: Inkább akkor.

Körvezető: Igenis.

Névtelen Szellem: Ismeritek már azt a formát, amely forma szerint én azt kívánom, ami egygé teszi veletek azokat, akik közöttetek vágyódnak.

Körvezető: Igen, megismertettük velük azt a formát és nagy lelki vágyódással és örömmel várják azt a pillanatot, amikor Hozzád közvetlenül szólhatnak.

Névtelen Szellem: Ha akarnak most is szólhatnak.

Körvezető: Igen? Akkor abban a sorrendben fogom őket szólítani, amilyen sorrendben beléptek. Elza, állj fel és mondd el kedves Vezetőnknek ahogyan te érzed, csak a saját szavaiddal, csak röviden, mert az idő kevés.

Vezetőnk válasza: Elza, Te megnyitottad lelkedet az Úr igazságának. Gazdagodjál, erősödjél, csillogjál, ragyogjál azzal az ajándékkal, amelyet Ő neked adott, hogy majd amikor eljön az idő, megtalálják sokan az utat általad őhozzá.

Györgyikének: Légy hű ahhoz, amit fogadtál, amit magadban fogadtál és mondottál. Tarts ki erősen és az Úr megadja neked amit kérsz, mindenkor.

K. Sándorhoz: Ne fáradj el az igazság keresésében sokat találsz, mert Isten veled lesz.

Kathéhez: A vándorúton haladó emberlelkeknek mindegyiknek van egy külön célja. Az egyiknek ez, a másik afelé vágyódik, ami az ő lelkének legjobban hiányzik. Vannak, akik nem érhetik el, és vannak, akik elérik. És akik elérték, azt hiszik, hogy nem volt érdemes erőt pazarolni rá. Akik azonban megtalálják Istent, azoknak Isten új utat mutat, új célokat állít elébük, és ha hűen kitartanak ezen az új úton, nagyobbat érnek el, mint azok, akik a földön elérnek valamit, és nem találják olyan értékesnek, mint

amilyenek hitték. Te is egy olyan leszel, ha hüen kitartasz. Ha nem is éred el, amit óhajtottál - mivel az Isten megmutatta neked a nagyobbat, egy értékesebbet, egy szebbet és tartósabbat, ezt kell lelkedbe fogadni, ezért kell harcolnod.

Dr. G. Lászlóhoz: Te messziről jöttél, hosszú út van mögötted. Sokat tévedtél, sokat csalódtál, míg ennek következményeképpen kerested az igazságot, és amikor megtaláltad: ragaszkodtál hozzá. De ne felettébb igazságoskodjál, hanem légy alázatos, légy megbocsátó, légy elnéző, és légy irgalmas, és a te lelked hasonló törvénnyel találkozik. Az Isten kegyelme elvezet téged oda, arra az enyhületre, amelyre a lelked vágyik, és megtalálod azt, ami a te életeidből és a te életedből hiányzott. Tarts ki, légy hű azokhoz az igazságokhoz, amelyeket magadba fogadtál, és az mindennél nagyobb erősséged lesz az élet hányattatásaiban és a megpróbáltatásokban, amelyek még hátra vannak. *(A háborús viszontagságok után megváltoztak családi és egzisztenciális körülményei, az ötvenes években feleségével együtt - aki szintén a Névtelen Szellem tanítványa - kitelepítésre kerültek Hajdusámsonba. majd hosszas hányattatás után - Eszter segítségével - jutottak szerény saját otthonhoz. A jogász-doktor cipészkedett, majd jelentéktelen kistisztviselő lett, de élete végéig hű maradt a meggyőződéséhez, elutasított mindent, ami az általa vallott igazsággal ellenkezni látszott. Nyolcvanon felül költözött át az igaz hazába.)* Diadalmas leszel - nem te, hanem tebenned az Isten lelke, az Isten igazsága, amely megtart téged ebben az életben, és az örökkévalóságban is

Piroskához: Nézd, akik keresitek Istent, azok meg is találják, mert Isten előbb keresett minket, mint mi Őt. Téged is Ő keresett előbb, és amikor Őt megtalálod, akkor beteljesül Isten akarata terajtd, és ettől a beteljesült akarattól egy új lélek születik, és Isten elhívja az övéi közé. És ebben az elhívásban nagy kiegyenlítő-dés, nagy helyreállítás történik úgy, hogy Isten a te régebbi tévelygéseiteket eltakarva és megbocsátva egy új életet, új világot nyit meg részedre. Abban a világban élj, növekedjél, táplálkozzál

az Isten igéjével és meglátod, Isten kegyelmét terajtdad kiteljesedni még ebben az életben, és boldog lesz a lelked nagyon.

Most pedig testvéreim, látjátok és tudjátok, hogy ti ezekkel a ti magatok felajánlásával ezzel a vallomással egygyé lettetek, egy családot képeztek, Isten felé törekvő csoportot alkottok, akikre Istennek gondja van, akiket Isten külön kegyelmében tart, és külön vezetésben részesít. Legyetek tehát méltó gyermekei ennek a kegyelemnek. Legyetek egyek ebben a szeretetben, amely szeretetre Isten elhívott mindnyájótokat, hogy ti ezt a földi életben gyakoroljátok egymással, minden kételkedés nélkül, higgyetek egymásnak, csak az igazat mutassátok. Soha olyat ne cselekedjete, és ne mutassatok, ami a ti belső érzéseiteknek nem felel meg. Hogyha pedig a ti belső érzéseitek valamiképpen eltérnek ettől az Istennek felajánlott igazságtól, attól az igazságtól, amely ezt az igazi eszményi testvéri szeretetet tűzte ki elétek célul, akkor tehát ténnektek ezt itt a földön kell megvalósítani, ebben nektek példát kell adni a többi ember előtt, hogy hűtlenné ne váljatok sem ahhoz az eszméhez, amelyet magatok elé tűztetek, mint követendő igazságot, sem ahhoz a szeretethez, amely egységet van hivatva alkotni. Ha ti kitartotok, nemcsak egymásnak adtok valamely különös nagy ajándékot, hanem Isten nevének dicsőséget szereztek itt a földön. És magatoknak boldogságot, békességet, megnyugvást teremtetek, olyan otthont teremtetek egymás lelkében, ahol ti megértést és boldogságot találtok. Követendő példát nyújtotok azoknak, akik titeket földi szemmel néznek, és irigyelni fogják azt a szeretetet, azt a megértést, amellyel ti vagytok egymáshoz. Ez a szeretet, amely körülöttetek, mintegy nagy aurát képez, és boldogok lesznek az emberek, de még boldogabbak lesznek azok a láthatatlan szellemek akik titeket környeznek, hogy abba az aurába valamiképpen ők is beletartoznak, hogy ők is azt a kicsi megnyugvást és összetartozást magukénak mondhatják. Ha így jártok el Isten előtt mindenkor őszintén állva, akkor Isten áldását mindenkor tapasztalni fogjátok a ti életetekben, a ti külső és belső

életetekben: Legyetek hát szeretetteljesek egymáshoz, őszinték, becsületesek. Legyetek olyan jó indulattal és jó akarattal egymáshoz, mint amilyen jó indulatot és jó akaratot ti elvártok magatoknak. Tegyétek Isten akaratát abban a testvérei szeretetben, amelyet nem a földi test és vér ad, hanem magasabb rendű összetartozás, az isteni Atyától való származás a szó magasabb rendű értelmében. Testvéreim, akik Isten gyermekeinek érzitek magotokat, ezt Isten gyermekeihez méltó cselekedetekben adjátok egymásnak tudtára, és az Isten világának a láthatatlan világnak is tudtára, hogy amikor Isten tekintete megkeres titeket: meglelégedéssel fogadhattok az Ő áldását. Én pedig imádkozom értetek, hogy a jó Isten a ti szíveteket ürítse ki minden hiábavalóságtól, tisztítsa meg minden büntől tévelygéstől, gonosz kívánságtól, hogy csakugyan ebben a megüresedett szívben bőséges és tágas lakozást találjon az Isten Igéje. Hogy gyarapodjék és meggazdagodjék azokkal a mennyei kincsekkel, amelyeknek ti veszitek hasznát, és gazdag polgáraivá válhattok az örökkévalóságnak, a mennyei világnak, amelyben Isten titeket ezáltal az együvé tartozás által mintegy eljegyzett, mintegy számon tart és elvárja, hogy egytől egyik mindnyájan megérkezzetek. Segítsen titeket a megváltó Urunk, a Jézus Krisztus és a mi örökkévaló kegyelmes Istenünk. Ámen!

MINDENKINEK A SAJÁT LELKÉBEN KELL KIEN- GESZTELNIE A MEGSÉRTETT ISTENI TÖRVÉNYT(*)

Az emberiség ezer panasszal ostromolja az eget, és ezer kérdéssel a szellemvilágot, hogy mi miért van úgy, ahogyan van? Mivel, hogyan lehetne sorsát megváltoztatni, életét jobbra, kellemesebbé, vagy elviselhetőbbé tenni. Hogyan lehetne terhétől megszabadulnia, ami sokszor betegség, szegénység nyomorúság, csapások, testi és lelki szenvedések formájában jut kifejezésre az ember életében. Hiába volt a sok tanítás, intés, hiába volt a sok áldozathozatal azoknak az Istentől küldött magasabb szellemeknek részéről, akik testet öltve emberekké lettek. Itt jártak a földön, emberi

szavakkal beszéltek, de az emberek nem hallgatták meg, és ma sem hallgatják meg őket, mert az ember ellentétes természete nem akarja megérteni az isteni törvény bölcs rendelkezéseit. Küzd, harcol ellene, egészen eddig, amíg testi és lelki erői össze nem roppannak a teher alatt, amelyet tévelygéseivel és bűneivel felhalmozott. Az ember nem akarja elhinni, hogy egész élete ezeknek a behatása után alakul. Ezek szabják meg sokszor életidejét, egészségi állapotát, külső viszonyait, életsorsának jobbra, vagy rosszabbra fordulását. Az emberi sorsok legtöbbször ugyan, de nem mindig, a lélek fokozatából adódó állapotának tükröképei, amelyeken vagy egy lejárodott múlt utolsó árnyékai vonulnak át, vagy az elkövetkező jövődő előhírnökei mutatkoznak meg bennük, hogy időben figyelmeztessék a felületesen gondolkodó embert azokra a hibákra és tévedésekre, amelyekből meg kell térnie. A testi betegségek tüneteinek egész sorozata észrevehetően megmutatja - még a teljesen járatlan emberek előtt is -, hogy a lélek természetellenes állapota hozta azokat létre. Úgyszintén, ha a testet természetellenes életbe kényszerítik bele, a lélek sínyli meg azt. Ezt az ember hogy megérthesse, le kell merülnie a test és lélek kölcsönhatásainak mélyebb tanulmányozásába, mert nagyon fontos volna, hogy az ember ezt is megismerje. Talán kevesebb tévedés és kevesebb bűn kerülne felszínre a cselekvés által, mert az ember természeténél fogva önző, és még önzésből is inkább elkerülné a bűnös cselekedetet, ha tudná azt, hogy az egyetemes törvény nem tesz kivételt senkivel, mert az csak az igazságot ismeri. Ha tudná az ember, hogy egészsége és nyugalma mennyire függ azoktól a felszínre kerülő lelki hullámzásoktól, amelyek mint viszonthatások körülveszik őt, és mint érzések és kívánságok felkeresik a lelki, vagy testi kapcsolat folytán, - jobban vigyázna arra, hogy embertársai lelkéből milyen hatásokat vált ki, vagy eljárásaival milyen következményeket hoz létre mások részére, mert az igazság törvénye mindent visszaküld elindítójához: eredményeivel együtt. A beteg ember nem egész ember. Sem a

nagyon szegény, sem a nyomorult, sem a nyomorék, sem a mélyen leigázott, nem egész ember. Még a tartós büntetés alatt sínylő sem egész ember, mert ezeknek élete csak azt a hibás felületet tünteti fel, amelyen valaha valami olyan hiba ütközött ki, amelyet meg kell ismernie azokból a következményekből, amit a törvényből való kilépéssel magára zúdított. Ezek a hibák először felismerésre, azután kijavításra szorulnak, mert amíg valaki nem tudja a jó vagy rossz cselekedetének az értékét felismerni, addig nem is tud tájékozódni, nemhogy önmagában ki tudná azt javítani. Azért szükségesek azok az állapotok, amelyekben az ember cselekedeteinek eredményeivel találkozhat. Az ilyen életek nem jelentenek egész életet, mert énjét nem engedi kifejezni az a gátló akadály, amelyet saját megfékezésére épített fel a szellem, hogy kénytelen legyen foglalkozni saját magával, sorsával és azokkal a megkötöző akadályokkal, amelyeket nem tud hatályon kívül helyezni. Az emberi „én” bármennyire különválasztja magát önzésével a nagy egésztől, mégis csak minden pillanatban tapasztalnia kell, hogy mindenki és minden, akire, vagy amire reászorul, énjének egy részét képezi abban az általános eggyé tevő nagy törvényben, amelynek neve: élet. Részei vagyunk egymásnak, és a nagy teremtettségnek minden járulékaival egyben. Mert csak úgy nyerhet teljességet az életünk, ha mindennel és mindenkivel szemben kiegészül és kiegyenlítődik az az összekötő törvény, amely az egész egyetemes életet egybekapcsolja, és a fejlődés útján a tökéletesedés felé emeli. Ez az eggyé tevő hatalmas törvény „él” mindenben, és boldogságot, meglegedettséget, vagy boldogtalanságot, szenvedést, rettegést és nyugtalanságot áraszt mindazoknak további útjára, akik ellene szegülnek. Mi volna tehát az embernek fontosabb és sürgősebb kötelessége, minthogy ezt a mindennél égetőbb kérdést rendezze önmagában, önmagával: hogyan, miképpen hozza összhangba életét és cselekedeteit ezzel a mindennel összekötő törvénnyel, hogy fájdalmas visszahatása ne maradjon az ő ténykedésének sem a tulajdon lelkében,

sem pedig az őt környező élők világában. A felületesen gondolkodó anyagi ember azt hiszi, hogy ha embertársa lelkében mély sebet ütött valamely nagy csalódással, vagy méltatlan eljárással, és utólag a földi következmények kényszerítő erejének hatása alatt - ha el tudott jutni a belátásig - igyekszik néminemű anyagi kárpótlást nyújtani megbántott embertársának, azzal már mindent kiegyenlített a lélek világában is. Nem! Még akkor sem, ha a megbántott ember lelkében begyógyult is a seb, ha tagadhatatlanul jólesett is az anyagi helyreigazítás a maga helyén és idején. Ez ugyanis akkor is csak egyoldalú eredmény, mert az embernek nemcsak a látható emberrel (a személlyel) kell kötelességét teljesítenie, hanem legelsősorban önmagával szemben. Mert ha én megsértem az egyetemes élet egy kifejezőjét, akkor magamat sértettem meg elsősorban, mégpedig ott, azt a fokozatot, amelyen az a megbántott személy tevékenykedik. Tehát ebből az következik, hogy ha a másik - a megbántott egyén - magasabb szellemi síkon mozog, és én az alacsonyabbon élek, akkor a magam lelkének - a még ki nem bontakozott - fejletlen része ezzel már meg van terhelve, és az a feladat vár rám, hogy a megismerés által az korrigálva legyen. Tehát ezek szerint - mintegy lelki feltartóztató akadályok szerint - képződik ki az asztrál test, és azután az éterikus test. Hiába szeretne és akarna a lélek más megjelenési formát alkotni magának: ez nem lehetséges, mert megterhelte a formaképző erők törvényét, a maga természetével. Ha alacsonyabb szellemi síkon ténykedő valaki ellen vétett az ember, akkor ez hamarabb tiltakozik a zavaró beavatkozás ellen, a saját természete szerinti másféle zavarással. Ez belenyúlik a lélek és a test harmonikus együtt való kifejezésébe, ott képez akadályt, és igyekszik magát a kölcsönhatás folytán a szellemmel észrevéttetni. Ezt érzi az egész emberiség azokban a háborúságokban, félreértésekben, békétlenségekben, a sokféle betegségben, lelki és testi nyomorúságokban, amelyek oly nehézzé teszik az életet. Minden nyomorúságnak a tévelygés és a bűn az oka! Aki ezektől meg akar sza-

badulni, az minél hamarabb térjen meg, mert amikor a következmények utolérték, akkor már nem lehet - mint törvényt - felállítani azt, hogy ha valaki akkor megtér, és javulást fogad, vagy ígér, akkor a nagy csoda rögtön megtörténik. - Ilyen felületesen nem szabad gondolkodni! Hogy a lélekben mennyire halványodott el az a bizonyos bűn, vagy tévedés, amely fájdalmas következményt hozott létre, azt emberileg nem ítélni meg senki. Nem bizonyos az, hogy a szellem kifejtett-e, vagy ki tud-e fejteni olyan erőket, amelyekkel semlegesíteni képes a bűn erejét annyira, hogy a meg-lévő, nem kívánatos eredményeket ezzel feloldhatja. Ilyenkor türelmetlenül ostromolja a szenvedő ember a mennyei hatalmakat azért, hogy a fájdalmas következményeket szüntessék meg, és ezt a legtöbb ember anélkül a komoly elhatározás nélkül teszi, hogy önmagában keresné szenvedése okát. Nem gondolkodik, csak éli a felszínes életet, és nagyon méltatlankodik, ha ebben valami betegség, vagy lelki fájdalom megzavarja. Pedig sokszor egy kis alázatossággal, megragadhatná az ember az alkalmat, és megtalálhatná azokat a lehetőségeket, amelyekkel megszabadulhatna kínzó betegségeitől, de erre nem hajlik. Sokszor egy-két barátságos szóval, egy kis jelentéktelen szívességgel, nagy csalódásoktól és károsodásoktól menthetné meg magát a gögös hidegszívű ember. Távollévő, nagy dolgoktól sokan teszik függővé boldogságukat, és a közelben elmulasztják kötelességeiket. Így mindig megszzeb-
szebb esnek vágyaik megvalósulásától. Az Isten Szeretet törvénye nagyon hathatós, oldó- és bontószere mindazoknak a homályban meghúzódó félelmetes rémeknek, amelyekkel megtérés nélkül hiába próbál harcolni a földi ember, mert ezek ellene állnak minden tudásnak, ismeretnek, hatalomnak és erőnek. Titokzatosak és hozzáférhetetlenek maradnak egész életen keresztül a hitetlen lélek részére. Úgyszintén a tudálékosak és mindenben „bölcsék” részére. De ezek az erők, mintegy önmaguktól szolgálják az alázatosokat, akik Istentől várják megvilágosításukat. Akik hisznek Isten gondviselő szeretetében, és hisznek abban, hogy nekik Isten mindent javukra ad. Ezek sok bajtól megszabadulnak,

sok betegségből meggyógyulnak, sok szerencsétlenségtől megóvatnak, még akkor is, ha az ok-okozati törvény szerinti következmény terheli is őket. Mert a kegyelem oly utakat-módokat mutat számukra, amelyeket ha az alázatos lélek felismer, szeretetből, Isten iránti engedelmességből, magasabb rendű munkára válik alkalmassá. - Ezt elvégezve feloldja, és kiengeszteli a megbántott egygétévő törvényt. Azért nem lehet az embernek könnyelmű ítéletet alkotni embertársai és azok sorsa felől, sőt még a tulajdon maga élete és sorsa felől sem juthat tévedésmentes megállapításra, - mert a földi élet csak látszata a valóságos életnek. A földi állapotok csak vetített tükörképei azoknak a szellemi állapotoknak, amelyek minden lelki fokozaton velejáráó kísérői az erényeknek, vagy bűnöknek, aszerint, hogy harmóniában csendülnek-e össze az egygétévő isteni törvényekkel, vagy diszharmóniát, zavart és rombolást okoznak a szeretet boldogító eredményeket létrehozó áramában. A földön minden csak átmeneti, és időleges célt szolgál, így nem mutatja meg semmi a teljes és csalhatatlan valóságot, mert minden csak látszat. Sem a testi állapotról, sem a külső megjelenésről, sem kedvező, vagy kedvezőtlen sorsról nem következtethet senki arra, hogy érdeme szerint, avagy érdemtelenül kapja-e az örömeiket, vagy a szenvedéseket, mert mindent kegyelemből kap a földi ember, hogy a nagy célt megközelíthesse az igaz isteni jóval való egybeolvadással. A testöltések törvénye többet ad, mint azt megérdemelné az ember! A kegyelem bőségesen elárasztja ajándékaival a testet öltő szellemet, mert számít arra, hogy az ember nem érzékeli ezeket az ajándékokat, és elpazarolja az élet valódi nagy értékeit, és az elpazarolt értékek helyett felveszi az ellentét által adott, vagy kínált értéktelen utánzatokat. De amikor ezekben megcsalódik, akkor elkeseredetten panaszkodik és zúgolódik. Pedig nincs igaza senkinek, mert az egytetemes élet megbántott természetében mindenki benne él, benne ténykedik. Ma nekem, holnap neked, adj a enyhülést nyújtó kis ajándékot, hogy pihenhessen; vagy a feldolgozandó munkát, amelyet el kell végeznie mindenkinek, mert azt senki nem végezheti el

más helyett. Éppen ezért mindenkinek a saját lelkében kell kiengeztelnie a megsértett törvényt, mert ami a lélek benső világán kívül esik, az már csak visszatükröződése a belsőnek. A jövő titokzatosnak látszó alakulásai az ember lelkében formálódnak ki aszerint a feldolgozó és minősítő törvény szerint, amelyet mindenki magában hordoz. Az a fontos, hogy mi az, amit fel kell dolgoznia, és minősítenie! Amilyen érzéseket, vágyakat, cselekedeteket hordoz az emlékezés bűvös tengerszeme a lélek mélységeiben, azt tükrözi vissza a valóság, az élet. Ha csak a múlandó földi életet tükrözi vissza, ezeket fájdalmak és szenvedések alakjában, akkor már múltóban van a nagyobb baj, akkor már gyógyul a lélek. Ha ezek a fájdalmak Istenhez közelebb vezetnek, nagyobb megismeréshez juttatják az embert, akkor valóságos áldássá válik a szenvedés a lélek részére, mert a szenvedéssel sok törvénytelen-ségre és bűnre csábító erők salakja ég le az emberi lélekről, és így szabadabbá válik a magasabb öntudat. Addig nem szabadulhat senki az elvégzendő munkától, amíg a megsértett szent törvényt ki nem engeszteli a saját lelkében. Aki pedig már többé-kevésbé szabad, és nincs ütközése a törvénnyel, az a hátramaradt gyengéknek és elesetteknek segít, és felvett szenvedéseivel is mindig felette marad az átlagnak, mert az már irányít, kiegyenlít bizonyos erőket, és új állomásokat épít a fejlődés vonalán. Aki az igazakat háborgatja, az nem a személyt, hanem azt az igazságot bántja meg, amit ezek képviselnek. Így az ő érzéseiből fakadó szavaiknak súlya van a Természettörvényben.

1944. ADVENTJÉRE EMLÉKEZVE(*)

Vitovszk István: Adventi ének

A ránk, magyarokra olyan katasztrófális következményekkel járó második világháborúból 1944. decemberében szinte csupán néhány hét volt hátra, hiszen Budapestet 1945. február 11-én már kezükben tartották a szovjet csapatok. Az Égi Világosság 1944. decemberi számában jelent volna meg az Egyesület széplelkű

költőjének, Vitovszky Istvánnak Adventi éneke. - Ennek a könyörgésnek máig érvényes látomásos gondolatai minden Krisztust keresők szívéből szólnak:

E véres világvajúdasban
 A bűnök roppant éjjelén
 Midőn az élet borús arcán
 Réműletté torzult a fény:
 Mi hívők, akik Benned bízunk,
 Hozzád esdeklünk Istenünk:
 Adj szabadulását a világnak,
 Adj békességet minекünk!

Óh, nézd a szívünk és a lelkünk
 Csupa forró vágy, epedés,
 Várjuk az egek megnyílását,
 Várjuk Fiad jövetelét.
 Óh, küldd el Őt, hadd legyen Ő
 A vak éjben szövétnekünk,
 Aki a szörnyű pusztulásból
 Feléd utat mutat nekünk!

Mi tékozló, bús gyermekeid,
 Vétkeztünk ellened sokat;
 De lásd, sok súlyos vétkeinkért
 Súlyos is lett az áldozat:
 Az egész föld egy véres kánpad
 S mi ráfeszítve szenvedünk...
 Vérző szívvel kiáltunk Hozzád
 Adj szabadulást minекünk!

Reánk szabadult minden démon,
 Itt tombol az egész pokol,
 S tüzeben milliónyi élet

Foszlánnyá tépve haldokol.
 Amerre nézünk: szemünk nem lát
 Mást, csak vért, gyászt és pusztulást...
 Ne hagyj kétségbeesni Isten!
 Óh, adj nekünk szabadulást!

Ha nem segítesz: jaj minékünk;
 Nagy végromlás szakad reánk;
 Szent képmásodból kivetkőzve
 Elvesztjük minden kultúránk
 És hitmécsesünk végsőt lobban
 S zord élet-telünk megfagyaszt ...
 Óh, könyörülő kegyes Isten,
 Küldd el mihozzánk Fiadat!

Rajtunk egyedül Ő segíthet,
 A megváltó szent Szeretet;
 A földi elmék nyomorékok
 S a bölcsek: bénák, betegek;
 Tovább nyomukba lépni félünk,
 Mert elemészt a lelki lép,
 Hová vezetnek ... küldd el nekünk
 Atyánk és égi Messiást!

Ha eljön Ő a világ üszkén
 Egy szebb, egy jobb élet fakad
 És bűneinkből megtisztulva
 Feléd bontunk szárnyakat
 És repülünk, míg el nem érünk
 Egyetlen célunk, Istenünk
 Hogy minden üdvünk, boldogságunk
 Mindörökre Te légy nekünk.

AKIK NEM JÓL HISZNEK - A SPIRITISZTÁK LELKI NYAVALYÁI(*)

Nagyon sokat lehet tanulni a megcsalódott reményekből. De nem is az a fontos a jelenben élő emberek részére, hogy mi volt, hanem az a fontos, hogy mi van. Egy emberöltő fiai és leányai nem nagyon sietnek a múltakból okulni, csak a jelent minél jobbra, kellemebbé tenni, és ha ez némi sikerrel jár, akkor sietnek azt a saját érdemeiknek betudni. Ilyen az ember. A maga kicsiny életével a maga kis örömeivel nagyon megelégszik, ha ahhoz valamennyire az ő okoskodásaival hozzájárult.

Eszter: Kedves Vezetőnk, én sohasem éreztem és gondolkodtam így, mégis az életnek csak a mostoha oldalát ismerhettem meg.

Vezetőnk: Gyermequem, ne vegyed ezt olyan szigorúan, mert te a valóságot kell, hogy megismerjed, az életnek és az életeknek minden tanulsága most nyer befejezést a részedre. Nem lehet a virágos oldaláról megismerni az életet, mert a virágbokrok között mérgekigýók lappanganak még ott is, ahol a lélek bizalommal nyúl a szeretet nyújtotta igaznak látszó örömök után. Kellett, hogy megismerjed az életnek minden megmozdulásának azokat az eltorzulásait, amelyek a tisztátalan emberlelkek hozzányúlása nyomán keletkeznek. Meg kell ismerni a lélek sebeit, nyavalyáit, ha segíteni akarunk rajta. Nem lehet üres szóval és olyan vigasztalásokkal meggyógyítani a bűn betegeit, amelyre azok még nem értek meg, hogy azt megértsék. A földön pedig minden az üres szólamokra van építve: azért lett a hit, a vallás üres forma a lélek részére, mert a lényegét, az igazságot kihagyták belőle. Ha pedig csak az igazságot vették elő, a beteg lelkek betakaróztak, bezárkóztak, és más, kellemesebb és tetszetősebb igazságot kerestek maguknak, hogy a lélek is, meg a test is megelégedhessék. Közben nagy bűnöket követtek el, abban a kényelmes tudatban, hogy az Isten úgyis megbocsátja a bűnöket. Az emberi lelkek nem szeretnek arról tudni, hogy a bűnök bennük élnek - mint gonosz ter-

mészet - amelyet dédelgetnek, védelmeznek, még a gyanú árnyékát sem engedik magukhoz férni, mert az nekik „fáj”. Tehát megmaradnak a saját bűneikben, és nagyon rosszul esik nekik, ha hasonló bűnöktől kénytelenek szenvedni, sőt, még azt is nehezen értik meg, ha az ő bűneiket meglátja más, és helyteleníti azokat. Tehát ezek mind betegek, a bűn betegek, és nagyon nehezen lehet hozzáférni a sebes részekhez, hogy azt az elromlott lélekrészt meg lehessen gyógyítani. Pedig amíg meg nem gyógyul a lélek az ő hibás természetéből, addig szükséges az, hogy sok fájdalmak és csalódások érvéjék. - Hol érhetnék el ezek, ha nem a földön, ahol a bűnbe nagyon is erősen beleékelődnek az emberlelkek, azokkal a kicsinynek és jelentéktelennek látszó hibáikkal, amelyeket ők nem is vesznek észre. Ezeket én azokra mondom, akiket most - a földön élve - már haladottabb lelkeknek tart a szellemvilág is. Akik hisznek és hitük szerint már igyekeznek a jobb és tisztább életre. Nagyon kirívó bűnöket nem követnek el, de apróbb-nagyobb tévedéseiknek szeretnek érvényt szerezni, és ezzel sok sebesülést okoznak egymásnak és önmaguknak. Ezek a gyógyulóban lévők, akik már hisznek - de nem jól hisznek - járják a maguk jónak és egyenesnek tartott útját, de tévelyegnek és elbódulnak az önmaguk által kialakított téves igazságok útvesztőjében. Ezek a nehezebben kezelhető betegek a bűnnek és a félreértett igazságnak. Ezek közé tartoznak azok a spiritiszták is, akik még alig tudnak valamit, de már tanítanak, és gyakran a magukhoz hasonló szellemi befolyások alá esnek, - nem tudatosan, hanem a nagy akarásuk, és a minden áron hatni vágyásuk folytán. Az emberi lélek cselekvési ösztöne a mindenek fölé emelkedni akarása az átlagból való kiemelkedés, öntudatlan is utat keres magának, és ha valamennyire sikerül ez, akkor határtalan elbizakodottság lesz úrrá az ember lelkén, mert úgy érzi, hogy ő többet tud a többi embernél, és nagy hivatása van a földön. Ezek a tévelygések sokszor nagy szenvedéseket okoznak mind a földön, mind a szellemi életben, amelyekből nagyon nehéz meggyógyulni, mert a tudatban csak későn alakul ki az a gondolat és érzés, hogy talán nem a

helyes úton haladtam a jóban. A tévedésekben vakon hívők alázatosság hiányában nehezen gyógyulnak meg ebből. Ezeknek szenvedéseik érthetetlenek és megfújhatatlanok, mert jót akartak. Ezt a jót akarást - ezt a bonyolult lelki állapotot - csak az tudja meggyógyítani, aki ezektől szenvedett, aki ezeknek a komplikált lelki szerkezetében járatosságot szerzett. Az okozatokból felismeri azokat az okokat, amelyek az olyanféle eredményeket kitermelik. Ez munka, és minden ilyen munkához meg kell szerezni az ismeretet, hogy gyógyító munkát végezhesen az ember. A lélek apró rétegeiben meghúzódó bűnre való hajlandóság nagyon mélyen el van rejtve, sokszor nagyon szép és sok jóra való hajlandóság takarja be ezeket a nehezen felismerhető hajlamokat. Csak nagy körültekintéssel és hozzáértéssel lehet ezeket a kellő időben és adott alkalommal megközelíteni és felfedni, hogy a hibázó lélek ne bírja elrejtetni azokat. Ezek a munkák várnak az igazság követőire, amíg ők maguk is igazsággá válnak teljesen és tökéletesen. Az igazság ugyanis nem bot, nem büntetés, nem szenvedés és nyugtalanító félelmetes érzéseket keltő valami, mint azt a földi emberek elképzelik. Az igazság maga a boldogító béke, a zavartalan nyugalom, a felséges szépség és boldogító valóság. Boldog az a lélek, akit az igazság sugárzása átvilágít, és nem látható a lélekben semmi, ami ezt a sugárzást megtörné. Erre készülni kell, ezért dolgozni és munkálkodni kell, hogy minden lelken keresztül sugározhasék az igazság mennyei fénye. Én azt mondom boldog az, aki már itt a földi életében felismerte és teljes mértékben magáévá tudta tenni ezt a törekvést, dolgozni tudott benne nagy alázatossággal, Istennek átadott lélekkel. Ne vedd úgy, hogy részedre ez büntetés, mert akkor a gyermeknek is büntetés volna, ha magasabb osztályba kerül.

ÉPÍTSETEK AZ IGAZSÁG SZIKLAVÁRÁRA(*)

Az Úr Jézus nevében üdvözlünk mindnyájan titeket, testvéreim, akik az Úr dicsőítésére összegyűltetek. A mi Urunk, a Jézus Krisztus nevében szólunk hozzátok, embertestvéreim. Annak a Jézus Krisztusnak a nevében, Aki végigszenvedte a földi élet küzdelmét, gyötrődését, megcsúfoltatását, gyaláztatását és a kínos kereszthalált. Hogy azután az Atya feltámassza és megdicsőítse Őt minden teremtet lélekért, akik hisznek és hittek az igaznak végérvényes diadalában, akik nem tudnak megalkudni és nem tudnak belenyugodni lelkükben az ellentét hatalmának kiteljesedésébe. Nem tudják elhinni lelkük mélyén azt az igazságot, melyet nekik a múlandó világ minden formájában, minden megmozdulásában eléjük tár. Akik nem tudják elhinni, hogy a tékozló fiaknak mindörökké csak moslék járjon táplálékul. Nem tudják elhinni, hogy a lélek, amelyik megelégelte és megundorodott a bűnek eredményeitől, hogy az mindörökké abban a piszokban és szennyben fetrengjenek, amelyet az ő tudatlanságával, tökéletlenségével és ferde hitével magának megszerzett és megteremtett. Mert a hit, ha eltéved - mert az is eltéved, sőt sokszor téved, tehát hogy ha a hit téved, akkor nagyon nagy a tévedése. Mert ha az ember lelkében kialakult hit nem a jót és igazat hiszi, nem azt fogadja el, hanem elfogadja a sátán időleges győzelmét örökkévalónak, és ezt hitéből kifolyólag igazságnak tekinti, azt a maga részére kívánatosnak tartja, - avagy pedig ha a kétségbeesésében ettől menekülni akar, és ez a menekülés az első nekilendülésével nem látszik eredményre vezetőnek, akkor elkeseredik, lemond. Mert végeredményként azt véli, hogy képtelen többé újra felemelkedni abból a mélyből ahová lezuhant. Igaz nagyon igaza van annak a léleknek, aki kétségbeesésében lemond arról, hogy ő valaha is megszabaduljon attól a nyomástól, és azoktól a gyötrelmekről, amelyek őt keserűséggel és szenvedéssel veszik körül. Nagyon igaza van, mert sohasem tudna felemelkedni mivel az ellentét igazsága: átkozott igazság. Az Isten kiátkozta őt az életből, bezárta előtte az ajtókat, oda be nem mehet semmi, ami az ellentétől

fertőzve van. Át nem lépheti azt a küszöböt, amely az örökkévalóság, tisztaság, boldogság és megelégedés világába vezet, mert ezeket az ajtókat az igazság törvénye és fegyveres őre tartja őrizet alatt, ez pedig nem más, mint: a halál. Valaki át akarja lépni azokat a küszöböket, feszegetni, nyitogatni akarja az ajtókat, annak meg kell halnia. És ha meghalt, akkor nem lépheti át, mert az Isten nem a halottak, hanem az élők Istene. Élők pedig csak azok, akik az örök jó, az örök igazság forrását keresik saját életükben, és találják meg az Istenben és az Őáltala adott törvényekben, az Igében, azokban az igazságokban, amelyeket Isten az Ő szájából adott. Mert ez a fogvatartott emberlelkek szabadulására van, akik minden igyekezetükkel és munkájukkal, szenvedéseikkel újra és újra meg akarták és meg akarják hódítani a boldogság világát. De az ő lelkük természetében, az ő lelkük haláltörvényében ott áll, mint örök gátló akadály, hogy ők ezeknek a világoknak a zárját meg nem nyithatják, oda soha fel nem emelkedhetnek, hogy ha a világ szerint a legnagyobb tudománnyal rendelkeznek is. Ha az anyagi világban bármilyen nagy hatóerőt fedeznek is fel a tudományukkal, vagy ha lelkük óriási áldozatával testüket a máglyán égetik is meg, mindez nem használ semmit. Ők ott maradnak a külső világban, minden bölcsességükkel, tudományukkal, erejükkel egyben, ameddig a kegyelemnek Istene új utakat, módokat nem mutat nekik. És új formákat, új lehetőségeket nem nyit részükre, hogy ezekbe beledolgozva magukat, új lelki természetet öltözhessenek magukra, és a régi lelki természetet elhagyhassák maguk mögött. Amazt levehessék magukról, mint a régi ruhát, hogy az új ruhába beleöltözködve, Isten kegyelmébe felöltözve átmehessenek a halálból az életbe. Tulajdonképpen ez a kegyelemnek a célja, hogy mindazokat a földön élő emberlelkeket felemelje, megtartsa és megigazítsa azáltal a törvény által, amelynek ismeretében van az erő, és a kegyelem, amely az alsó lelki természetet feloldja, megsemmisíti, hogy felöltöztethesse a mennyei természetbe. Tehát testvéreim, ezért vagytok a földön. Ezért vannak az emberek milliói itt, ezen a földön, ezért küldenek, ezért

szenvednek, az ő kicsinyes, apró, vagy nagy szenvedés teljes megpróbáltatásaikban. Ezért adja az Isten az Ő kegyelmének megnyilatkozását azokban a kedvező és kedvezőtlen alkalmakban, hogy megtanítsa az emberi lelkeket arra az egyszerű igazságra, hogy van Isten, van annak igazságos törvénye. Van kegyelem, amely ha a megtörténtet meg nem törtéنتé nem is teheti, de a megtörténtet - amennyiben az nem felel meg ítélete szerint az Isten törvényének - az ő lelki természetébe bevésődött minden hajlamaival, minden kívánságával, minden akarásával együtt, levetkőzheti. És felöltözheti az isteni törvényt, amelyet a kegyelem által ismer meg, és dolgozhat a saját részére, és ebben a felöltözött isteni kegyelemben immár nem a régi többé, hanem új emberré vált, azaz újjá született. Erre az újjászületésre vár a világ. Mert ha az ember újjászületik, vele együtt újjászületik az őt kísérő természeti törvény is, és felszabadul minden a bűn átka alól, a halál alól, a szenvedés, a gyötrellem alól. A világ szenved, mert vajúdik, hogy megszülhessen azt az új gondolatot, azt az új eszmét, amely az emberi lelkeken keresztül sok mindenféle formában próbálkozik érvényesülni. Próbálkozik, de mindannyiszor szörnyszülött jön ki, mert szörnyszülöttet hoz ki a világi elmélet, mert a sátánnal való paráználkodás a sátánnal való közösség ezt eredményezi. Ez a szörnyszülött ráfekszik a világra, és szenvedteti az emberi lelkek csoportjait. Szenvedteti, mert szükséges, hogy szenvedések jöjjenek ki azokból a korcs eszmékből, azokból a torz gondolatokból, azokból az ellentétes törekvésekből, amelyek minden egyes alkalommal jót akarnak, és mégis - mivel az isteni jót és igazságot messze elveti magától az emberi lélek - torz jön ki belőle, és torzzá alakul még az isteni gondolat és eszme is. Az ilyen szellemeknek az elgondolásai, amikor már tovább adják a mélyseges sötétséget, az életet hordozó, az életet sugárzó elgondolás és isteni eszme helyett, már a halált, gyalázatot, szenvedést és gyötrelmet hoznak az emberiségnek. Aki már megszabadult ezek-től az ellentétes torz eszméknek a szemlélésétől, megfeszített erő-

vel igyekeznek azon dolgozni, hogy a szegény, szerencsétlen, tökéletlen, vergődő emberi lelkeket ezektől a hiábavaló próbálkozásoktól, nekifeszülésektől megkímélje, kiszabadítsa. Van, amikor könyörögve, vagy dorgálva, szinte bizonyos haraggal igyekeznek visszatartani az emberiséget, hogy ne hallgasson a sátáni gondolatokra, hanem térjen meg az egyetlen, a tiszta, az igazi isteni gondolathoz és akaráshoz, és hajtsa meg a fejét az előtt az isteni törvény előtt, amelyet Isten a Sínai hegyen adott az emberiségnek. Az emberek térjenek meg lelkükben a gonosz gondolatoktól és érzésektől, a gonosznak akarásától. Térjenek meg az Isten igaz útjára, ahhoz a szeretethez, amellyel Isten szereti a világot. Úgy szeressék az emberek egymást, legyenek egymásnak nem ellenségei, hanem jóakarói, mint ahogyan Ő, amit magának nem kíván, hogy vele cselekedjenek, úgy ő se cselekedje azt másokkal. **Ez az egyszerű igazság nem tud helyet találni az emberi lelkekben, mert az emberi lelkek tele vannak önzéssel, hamissággal, a helyett, hogy az igazat szólná - hazudik.** Bár meg vagy győződve arról, hogy nem az az igazság, amit beszél. Azonban mégis sokszor oktalanul és céltalanul hazudik, sokszor oktalanul és céltalanul emelkedik ki a maga valósága világából, és a hazugság párákódéban épít magában légvárat, nem létező boldogságot és nem létező dicsőséget. Álmodik arról, hogy maga körül megtestesítse vágyait, amely lelkét újra és újra nekilendíti, hogy keresen, kutasson egy jobb megoldás után. Hazudnak az emberek önmaguknak, hazudnak másoknak, hazudnak az egész világnak csak azért, hogy egy rövid időre való dicsőséget élvezhessenek. És ezért a kicsiny dicsőségért, ezért a kicsiny győzelemért sokat szenvednek, sokat gyötrődnek, mert nem lehet másként. Akkor, amikor ott van a szenvedés, és amikor nem használ semmi, amikor nincs szabadulás sem erre, sem arra, akkor eszükbe jut, hogy kérjék az Istentől szenvedésük enyhülését. De amikor a gyötrellem nem enyhül, a szabadulás nem jelentkezik, akkor megint újra és újra megerősödik abban a tudatban, hogy: „nincs Isten, mert

nem hallgatta meg a könyörgésemet”. Azonban amikor a megpróbáltatás ott van, amikor a jót cselekedhetne, amikor az igazat csak egy kézmozdulattal is érvényesíthetné, akkor nem jut eszébe, hogy az Isten akaratát kérje. Pedig azok akkor közelebb vannak az Istenhez, amikor jól megy dolguk, mert akkor az Isten ajándékában fürödnek, és az Isten kegyelmébe öltözködhetnek, de azoknak akkor nem jut eszükbe, hogy az Istent akarják, az Istenhez kapaszkodva az ő segítségét, az Ő világosságát kérik. **A tagadó világnak újra és újra bele kell süppednie tagadásának eredményeibe, hogy megismerje, mi az, amit eldobott magától és hogy mi az, amit meg kellett volna erősen szorítania, amelyet még a kezei között tartott.** A jóllakott embernek, a tévedező embernek meg kell kóstolnia a nélkülözést, meg kell kóstolnia azokat a nehéz pillanatokot, nehéz órákat, napokat, hogy mit is jelent az, amikor ő okozott másoknak ilyen szenvedéseket, és nem gondolt arra, hogy ezekkel a könnyelműen elintézett gondolataival mennyi rosszat cselekszik, ami magának csak egy kicsiny szórakozást, az énjének talán egy rövid pihenést jelenten. Tanulnia kell a világnak, és csak szenvedve tudja azokat a bűnöket megismerni és következményeivel egymás mellé rakni, amelyből az isteni akaratot és gondolatot meg tudja érteni. Akinek a lelkében nem tud visszhangot kelteni az Isten Igéje, az Isten atyai intése, tanítása, nevelése, annak meg kell kóstolnia az Istentől távollévőknek a sorsát, itt a múlandó világban, hogy abból következtetve levonja a tanulságot, hogy mi lehet ott, ahol nem ilyen gyors a változás kereke: az örökkévalóságban. Mert hiszen az örökkévalóságba való megtérés az csak elméleti, mert hogy ha a szellemvilágban, az időtlen örökkévalóságban megtér a lélek, az csak annyit jelent, hogy belátta tévedését, belátta azt, hogy máshogyan kellett volna, hiszen előtte állanak azok az igazságok, amelyeknek mind csak kívánni valója van ötöle. Éhesen tátonganak előtte azok a hézagok, amelyeket az ő cselekedeteivel, gondolataival, érzéseivel be kellett volna töltenie földi életében. Kétségbeesve könyörög a lélek: bárha visszamehetnék a múltba, bár a napokat,

éveket, amelyeket felületesen hiábavalósággal töltöttem ki, bárha azokból visszahozhatnék csak valamennyit is, hogy valóságokkal és igazságos törvény szerinti cselekedetekkel tölthetném be, hogy volna békességem, hogy volna megnyugvásom, hogy volna valami előmenetelem, hogy meg tudnék mozdulni nagy tehetetlenségemben! Igen, testvéreim, így van! Mert hiszen körülöttetek és bennetek az Isten törvényének ezer és ezer betöltetlen hézaga van, amelyik betöltésétől elvont titeket az ellentét törvénye, az ellentét gondolata, érzése, vágya és akarata. Mást diktált a ti lelketek, mint amit ti a földi életetekben betölthettek volna azokkal a kötelezettségekkel, amelyekkel ti Isten törvényével szemben tartotok. Csak amikor minden be van töltve, csak amikor minden sima és egyenletes, akkor nem kell visszatérnetek, akkor nem kell gondolkoznotok, vajon mehetnek-e én? Mert ha e nélkül akarok előremenni, akkor minden pillanatban visszahúznak - mintha valami rugóval volnának ellátva, olyan rugalmassággal rendelkeznek fellettetek azok a mulasztások, amelyeket nem akartatok ismerni, és amelyeket nem akartatok betölteni. Nem tudom, megértitek-e ezeket, amiket mondok néktek? Emberi szavakba öltöztetve mindenestre igyekszem azon, hogy a ti képzeletetek elé úgy fessek az igazságot, hogy azt ti meg is érthessétek, és lelketekben fel is dolgozhassátok a magatok részére. Tulajdonképpen az ember az élet törvényébe boldogságra van előhíva. Nem szenvedésre, nem gyötrelmre, nem lemondásra, hanem boldogságra. De mivel a boldogság virágai csak akkor nyílhatnak ki, ha annak megvan minden törvényes részecskéje - a maga helyén és idején - ápolva, táplálva és betöltve minden sejtje, csak akkor nyújthat az emberi léleknek boldogságot. Mivel itt, ezen a földön, csupa ilyen többé-kevésbé több hézagokkal betöltetlenül álló emberi lelkek vannak összecsoportosítva, tehát itt szó sem lehet arról a boldogságról, amiről az ember álmodik. Nincs tökéletes boldogság. Ha egy-egy pillanatra tán meg is nyugszik bizonyos gondolatban az emberi lélek, és betöltöttnek hiszi az ő lelkét ezzel az érzéssel, ami egy kis időre elfoglalja, azonban ismét jönnek a homályos idők, az

ismeretlen zavarok, amelyekben új életalakulatok állanak elő, amelyekben ismét csak ki kell ismernie magát az emberi léleknek. De az, aki már az alacsonyabbrendű életben betöltötte az ő fejlődésének törvénye szerint azokat a hézagokat, amelyeket nyitva hagyott, azok bátran és nyugodtan lépnek előre, mert a lélekben bizonyos tudás, bizonyos bölcsesség alakult ki, és ez a tudás és bölcsesség mint egy világító lámpás, előrevilágít, és könnyebben ismeri ki magát és könnyebben tájékozódik abban az ismeretlenben, amely előtte áll. Ez a világosság rávilágít azokra a megoldatlan kérdésekre, amelyek előtte állnak, és könnyűszerrel megoldja akkor is - tudás híján is -, hogy ha még nem ismeri ki magát olyan jól azokkal a törvényekkel, amelyeknek világosságába lépett. Mi volna ez más, mint a lélek fejlődése, a lélek fejlettségének a foka. Ha valaki olyan világba lép át, olyan hatalomba, amelyeket bár nem ismer, de mégis, mivel a lélek messze kinyújtja kezét a segítségért, elfogad és hív, igyekszik is feldolgozni - de benne még elintézetlen és tökéletlen hézagok maradnak, akkor nem tudja az előtte valót felfogni, úgy hogy azokat betölteni képes lenne, hanem még azt sem, amelyben még az ő természet törvénye van benne. Tehát ezek az emberi lelkek legyenek bár magasabb értelemmel felruházva, akkor sem tudják azokat a feladatokat betölteni, ahová felkapaszkodtak, mert a dicsőségvágy emelte fel őket, és erőszakos módon ragaszkodtak meg a hatalomban. Tehát vissza kell nekik esni, újra és újra próbálkozniuk kell, de csak úgy juthatnak előre, ha azokat a hézagokat, amik az ő természetüknek megfelelnek, már betöltötték. És amikor betöltötték ezeket, akkor egy bizonyos fokú bölcsesség alakul ki a lélekben, és csak ezzel tudják a maguk környezetében az életet valamennyire is előbbre vinni, hogy azáltal az ő maguk életét is mind könnyebbé, jobbá és valódibbá rögzíthessék. A földi élet a megpróbáltatások, tapasztalatszerzések helye és alkalma. Itt mindenki olyan kérdések elé lesz állítva, amelyet elméletileg már elfogadott, magáévá tett, de gyakorlatilag még semmiféle tapasztalatot nem szerzett, tehát amikor az ember ilyen kérdések elé lett állítva, tudatlanul áll, és

nem tudja, mit hoz részére a jövő. A jövő pedig majdnem minden ember lelkében benne van. Azok az emberek, akik hisznek Istenben és az Ő törvényében, és igyekeznek mindazokat betölteni igazsággal, amelyeket az Isten rájuk bízott, azok minden fordulatban könnyebben feltalálják magukat, és mindenhol megtalálja őket az Isten kegyelme, mert az igazság, a szorgalom, a béke, a munka szeretete mindenütt érvényessé teheti az életüket, és mindenütt használhatókká válnak. Mindenütt megrögzítik a maguk értékét ezen a földön is, és megrögzítik az örökkévalóban is. Azok pedig, akik csak a könnyen felemelkedés, a könnyen való érvényesüléstől elcsábítatva felemelkednek, és - mint a tiszavirág -, egy napot sütkéreznek a napsugárban, hogy a múlandósággal ismét aláhulljanak a megsemmisülésbe, azoknak az élete egy pillanatra úgy tűnik, hogy irigylésre méltó. Valamiképpen úgy tűnik fel az ember előtt, mintha a sors, a végzet igazságtalan volna. Mert lám, azokat, akik értéktelenek és haszontalanok, a rosszal, a hiábavalósággal vannak megtöltve, azok hát lám élnek. Csillognak és eredményeket érnek el a földi életben, s egy bizonyos irigységet támasztanak megjelenésükkel. Ámde én azt mondom: megpróbálja ez a látszat az emberi lelkek érzéseit.

Ne irigykedjék senki a pillanatokra megcsillanó sütkérezésekre, mert ki tudja, nem egy utolsó fellobbanása-e az ő gyertyájuknak a próbálkozások világában, hogy azután aláhulljanak hosszú időre a szenvedésekbe és gyötrődésekbe. De az igaz ember, aki hitből él, aki hisz az Isten törvényének örökkévalóságában, és magában hordja ennek minden kellékét, annak nem kell félnie. Bárha egy pillanatra beborul is felette az ég, tán el is sötétül a látóhatár, és semmiféle reménység sincs arra, hogy az életének sorsa kedvezően megoldódik; - ne esetek kétségbe és ne szomorkodjatok! Újra és újra emelkedjétek fel Istenhez, bízzatok, higgyetek. Az igazságnak Lelke veletek és bennetek van! Ha hisztek benne, és vele együtt munkálkodtok, vele együtt éltek, cselekesztek, ez az igazságnak Lelke - lehet, hogy nagyon hamar - ismét felemel. Tán magasabbra, tán nagyobb hatókörrel felruházva titeket, és akkor

elérkezik a ti megjutalmazásotok a ti hitetekért, a ti Istenben való kitartásotokért. Mert ne feledjétek el, maga a sátán törvénye az, amely kipróbálja az emberi lelkeknek kitartását, próbára teszi azt. Nem azért, mintha ő abból valami előnyt akarna a ti lelketek részére kicsikarni. Nem. - Hanem a ti erőteket akarja elforgácsolni, a ti hitetek eredményét akarja ellopni előletek, mert lehet, hogy a ti hitetek jutalma éppen előttetek van már, csak ki kellene nyújtani érte a kezeteiket. De a jelen homálya elfödi még, és nem láthatjátok azt a holnapot, amely holnap hozza már részetekre a jutalmat, a megoldást, a megkönnyebbülést, a megbékélést és megnyugvást. Ez az az igazság, amelyre építenetek kell, és amelyre építenetek lehet. Mert ez változatlan, ez nincs alávetve annak a csillogó káprázatnak, amely időről időre hol az egyik, hol a másik oldalról emelkedik fel az ismeretlenből. Ez áll és marad, mert ez az örökkévalóból nőtt ki, az örökkévalóra van építve, az örökkévaló törvénye viszi teljes sebességgel tovább és tovább, előre mind a világ sorsát, mind a ti sorsotokat. Mert ha a világ sorsa csak azokra a felcsillanó tisztavirág életekre volna építve, és azok vinnék előre a fejlődést: régen romba dőlt volna a jónak és igaznak minden intézménye. Azonban láthatjátok, hogy sok sok évezredek és millió évek óta állnak a világok, naprendszerek, és ez a törvény az, amely őket mindennél szilárdabban pályájukon megtartja. És mind a nagyban, mind a kicsiben rendületlenül és megmásíthatatlanul, törvény szerint alakítja át azokat az anyagokat, félanyagokat és a szellemi fejlődést is, amely törvény megalakuvást, és megmásítást nem ismer. És ti ennek a törvénynek a birtokában vagytok! Mert kell, hogy ez a törvény a ti szívetekben, lelketekben, mint erősség, úgy álljon, bevehetetlenül a sátáni elv számára, a sátáni igazság számára, amely csak pillanatokra van beosztva. Csak annyi az élete a múlandóban is, mint ahogyan a sebesen folyó víz cseppjei egyszer-egyszer a felszínre kerülve visszatükrözhetik a napot, s a következő pillanatban már ismét a mélybe sodorja alá azt a vízcseppet a forgás mozdulata. Így van-

nak emberi lelkek, események, amelyek a lélek mélyéből emelkednek a felszínre és válnak láthatóvá a maguk eredményével együtt. - A lélekből törnek elő mindazok, amelyek a fejlődésre mind nagyobb és nagyobb lehetőségeket és eshetőségeket nyitnak és mutatnak meg az emberiségnek. A jónak és a rossznak harca ez, amely itt a múlandóban küzd azért, hogy érvényesülhessen. Minden elmúlik, de az, ami a lélek igazságához kapcsolódott, amely az örök törvényből jött elő bármilyen formában mutatja is meg magát, mindaz ami örök és igaz: az megmarad. Újabb és újabb formába öltözködik, és mégis érvényesíti a saját hatalmát a múlandóban éppúgy, mint az örökkévalóban. Isten Igéje ez, Isten törvénye, amelyet veletek, földi emberekkel közöl mindazokon a jelenségeken, mindazokon a lehetőségeken keresztül, amelyek ezt az örökkévalót tinétek, földi embereknek érthetővé és felismerhetővé teszik a ti lelketek számára. Mindezek az Isten és a szellemi törvények által áthatott fizikai erők, amelyeket már felszívott az igazság törvénye, ez áll rendelkezésére, ezen keresztül cselekszik az Isten akarata. Ha pedig ti, a ti fizikai életetekben az Isten akaratát cselekszitek, az Isten törvényét keresitek, hogy megismerjétek, és mind jobban és jobban valósággá tegyétek a magatok földi életében, akkor a magatok testi erői, testi megjelenése ettől a törvénytől átítatva szintén valósággá válik. Nem múlik el, nem semmisül meg, hanem úgy, mint a ti szellemetek, felfelé emelkedik. Úgyszintén ezek az erők is veletek együtt felfelé emelkednek, hogy hovatovább szolgálatára lehessenek az Isten akaratának, annak továbbításában és érvényesítésében. Mert a ti testi, fizikai erőtök mind megannyi szolgálatra kész hüvelyek sorakoznak fel abban a nagy tárházban, amikor ti már levetkeztétek a földi testeteket. Ezek ott maradnak azzal a gondolattal telítve, mely őket éltette, amit és ahogyan a ti emberi életetek formájában beszéltetek. Mindazok rajta maradnak, amiképpen ti gondolkoztatok, éreztetek. A ti kezetek nyoma, a ti testetek kívánsága, ami megérintett, amihez közel voltatok, a ti érzéseitek, gondolataitok,

bizonyos emlékei hatnak vissza ezekre a hüvelyekre. És mindezek tiáltalatok megigazulnak, felemelkednek, jobbá lesznek, szolgálatára lehetnek a hasonló gondolatok és érzések érvényesülésének a földön. Tehát nem hiába éltek, nem hiába szenvedtek megpróbáltatásokat, vereségeket, vagy nyomorúságokat a földi életben, ha azt Istennel szenveditek, Istennel imádkozva élitek végig a ti életeteket, az Isten által megigazulhat és megszentelődhet ebben a világban is. **Tehát mindent Istennel, Istenért, az Ő törvényéért. Ez legyen a ti jelszavatok, testvéreim! A megszabadulás legelőször is tibennetek van, azután pedig a világban és az egész világe pedig az emberek lelkében van.** - Amikor az emberi lelkek betelnek a tévelygés eredményével, és igyekeznek tévelygéseikből meggyógyulni, már el van vetve a jobbnak, az igazabbnak magva, amelyet az idő megérlel és kikel, hogy meghozza a gyümölcsöt. Azokat, amelyek a szenvedések nyomán fakadnak, amely gyümölcsöt az emberi lélek kihoz önmagából, mint vágyakat, akarásokat. Tehát imádkozzatok, hogy ezek minél hamarabb meglegyenek, mert amikor megelégszik és betelik a világ a gonosznak csábításaival, amikor a világ látja, hogy nem hozott az ő elgondolása semmi jót, hanem csak szenvedést és gyötrelmet, akkor betelik vele. És más utat keres a tömeglélek, a csoportlélek, más erőket hoznak létre, más gondolatformákat, más eszméket formálnak ki magukból, amelyek már fogékonyabbak lesznek az istenhit elfogadására, az Istenben való bizakodásra, az Isten törvényének érvényesítésére. Imádkozzatok, hogy ez minél hamarabb megérlelődjék! Ti pedig egymás között legyetek nagy megértésben, szeretetben, mert nagy erő van az együttes összehozódó Isten szerint való cselekvésében. Imádkozzatok együtt, egymásért és önmagatokért, hogy az az erő és hatalom, mintegy felemelhesen és felemeljen titeket is a csoportszellemek által létrehozott terhes erőtömegek fölé, és ti meg lesztek szabadítva. Jöj-jön bármiféle zivatar, ti, akik együvé tartoztok az eszmében, ebben az eszmekörben, ebben az erőegységben védelmet és enyhületet találtok minden ellen. Mert nem ti magatok, hanem az abban

a felfelé emelkedő érzéstömeg, amely a Krisztussal való kapcsolatban megsokasodik és hatalmassá válik, lesz urává azoknak az alantasabb erőknek, amelyek összekapcsolva végzik az ő életüket, kiélik magukat, kitombolják magukat, de ebben a tombolásban tinéktek semmi részetek nem lehet. Ti csak a sebesülteket gyógyítsátok, az elkeseredett szívűeket vigasztaljátok, az elfáradtakat, reményteleneket, a csüggedőket reménységgel lássátok el. De tinéktek sem támadni, sem szenvedést, elkeseredést okozni nem lehet és nem szabad, mert aki ilyent cselekszik, az máris kiesik ebből a felemelő enyhületet és védelmet nyújtó erőtömegeből. Tehát tartsatok össze! A ti összetartozandóságotok szent és igaz legyen, ezt a szent és igaz összetartozást ne bontsa meg egy sem közületek! Legyen mindenki a másikkal szemben olyan érzéssel, mint akik Krisztusban egyek, mint akiket a Szentlélek hozott és kapcsolt egybe. Mert Neki céljai vannak, minden eggyessel külön-külön. Mindegyiket a maga képessége szerint, az ő maga fejlettsége és ereje szerint használhatja fel, aszerint az adottság szerint, amellyel ő e földi életre el lett küldve. De mindegyiket használhatja az Úr Szentlelke a maga céljaira. Tehát egyik a másikban ne keresse azt, hogy mi a hiba, hanem lássa azt, hogy az Úr kapcsolta össze a lelkét azzal a másikkal. Ne legyen egyiknek a másik előtt homályos gondolata: vajon mi lehet e mögött? - hanem az, hogy mit tehetek az én jó érzésemmel ezért vagy azért. Mert vegyétek figyelembe, hogy aki nem szolgál, az az összességnek nyújtott nyereségből nem is részesülhet, tehát mindegyiknek kell valamit szolgálni a saját maga képessége szerint, abban az érzésben, gondolatban, és szent törekvésben, amely céllal együtt vagytok. Ti pedig azért vagytok együvé állítva, hogy a mennyek országának igazságát keressétek, hogy ebbe az igazságba felöltözködhessetek, és ezáltal a földi életben eredményeket érhessetek el. De ezekért az eredményekért dolgozni kell mindegyiknek, mert csak abban a fokban - egyenként és személy szerint - tudja az eredményt elérni, amilyen fokban dolgozott érte, amilyen részben hozzájárult annak az egységnek az előbbre jutásához, megtisztításához,

felemeléséhez, igazzá tevéséhez. Ehhez pedig szükséges, hogy egy nagy, igaz és megértő szeretet fejlődjék ki közöttetek. Annál is inkább, mert amikor a vihar elmúlik felettetek, tirátok nagy feladat vár ezen a téren is, mert ne feledjétek el: ti, egytől-egyig mint egy vezető eszmének a képviselői vagytok ide állítva itt ebben a fizikai világban. Valaki az ő életével, cselekedeteivel, gondolkodásával, beszédével, az Isten törvényével ellenkezően jár el, az megcsúfolja azt az eszmét, amelyben ő összeköttetésbe lett hozva a többivel. Megcsúfolja azt az egységet, amelyhez tartozik, végeredményben megcsúfolja azt a kegyelmi ajándékot, amelyet az egész egység az Istentől nyert, mint megbízatást a földi életben. Tehát igaznak, becsületesnek, jónak, hívőnek, reménykedőnek és a jónak cselekvőjének kell lenni minden egyesnek. Legyetek egymáshoz bizalommal, és szeretettel, segítségére készen, hogy a világ megkívánja a ti lelki javaitokat, és a világ kívánjon hozzátok kapcsolódni. Ti azonban nagyon válogassátok meg azt, hogy kikkel kapcsolódtok össze. Próbáljátok meg a lelkét, és csak úgy és csak az előírt feltételekkel kapcsolódjatok egybe, hogy ha azok mindenben, ebben az előrehaladott egységben meg bírnak maradni.

A Névtelen Szellem ezután a jövődőre nézve utasításokat mondott:

Így hangzik: Különben azt mondom nektek, hogy ebben a hónapban még nem, de a következő hónapokban megpróbálhatjátok a rendszeres üléseket, de csak minden második héten. Egyébként pedig tarthattok összejövetelt, felolvasásokat és megbeszéléseket olyanok számára, akik csak érdeklődnek, akik hallottak, akik olvastak, vagy eszmecserét folytatni óhajtának. Ezeket a napokat tartsátok fenn az ilyenek számára.

Körvezető: Tehát új tagokat nem vehetünk fel?

Vezetőnk: Nem. Majd ha túl lesztek a viharon, akkor egészen másként alakul ki a dolgotok. Vezető szerep vár reátok. Addigra majd másképpen lesz intézve sok minden. Egyébként, mindenki tanulja meg az ő nyelvét fegyelmezni, és tanulja meg, hogy csak akkor beszéljen, ha szükséges. Aki pedig ezt az önfegyelmet nem

bírja gyakorolni, az nem lehet az egységben. De még ha akar is valami jót, akkor is legyen bölcs és hallgasson, mert aki beszél az is lemarad és kimarad. - Mert az erők most nagy vajúadásban vannak, és minden eszmében nagy átalakulások történnek, úgyszintén ebben az eszmében is, és mindazok, akik nem bizonyulnak eléggé erőseknek, hogy azt a reá várakozó feladatot majd elvégezhesse, azokat úgyis lesodorja a vihar, amely következik. Tehát azért beszélek, hogy legyetek erősek, bölcssek, és feleljetek meg annak a feladatnak, amely reátok vár. Mert az isteni akarat és törvény csak azokat tartja meg, akik megállják a helyüket, és akik használhatók lesznek abban a munkában, ami előttetek áll. Jegyezzétek meg, jól, rövid, pár szóval mondtam, de sokat mondtam. Minél kevesebbet beszélni a világban. A világnak nincs szüksége arra, hogy ti beszéljétek. A világnak keresnie kell a megoldást, és ti pedig csak azt beszéljétek, ami feltétlenül szükséges. A világ kérdez, ti feleljetek de nem a magatok igazsága szerint, hanem aszerint az igazság szerint, amelyet ti idáig elnyertetek, mert most ti is próbára vagytok és lesztek is téve. Mindenkinek meg kell mutatnia azt, hogy ő kicsoda tulajdonképpen, és ahogyan a gyümölcséről ismerik meg a fát, úgy mindenki a maga cselekedetéről, beszédjéről és magaviselkedéséről, a benne kialakult igazságról ismerhető meg. És eszerint lesz elkönnyelve. Nem aszerint, hogy valaki jót akar, vagy kevésbé jót akar, vagy rosszat akar. Tinéktek meg kell tudni ítélni, hogy mi az az Isten szerint való jó, amelyet nektek cselekednetek kell, hogy használhassatok. Mert nem mindenki, aki azt mondja: „Uram, Uram! éri el a mennyeknek országát és az Istennek a kegyelmét, hanem aki cselekszi és gyakorolja az Isten akaratát az ő életében. - És amikor valamit cselekedtek, ne hiúságból, ne dicsőségvágyból, ne a jutalomnak elnyeréséért, hanem azért tegyétek, mert az igazság törvénye diktálja így, és azt így vagytok kötelesek cselekedni. Ha az igazság tibennetek ki van alakulva, ez az igazság gyönyörűséggel árasztja el lelketeket és ez nagy belső megnyugvást és boldogságot szerez,

mint ahogyan a jól elvégzett munka megelégedése is megnyugtató érzést okoz a léleknek. Eképpen a ti lelketekben is - ha az igazságot cselekszitek - benső megelégedés, megizmosodás és benső nyugalom, boldogság alakul ki. - Eppen ezzel a benső nyugalommal és bölcsességgel sok olyan lehetőséget vonzotok magatok köré, amely tinektek hasznos, jó és örömteljes helyzeteket teremtenek meg. Ellenben, ha az elvégzendő kötelességet csak amúgy végzitek, hogy éppen csak hogy el legyen végezve, mert hogy muszáj - azokat a lehetőségeket nem tudjátok magatokhoz vonzani, és elsiklik elöttetek, nem érhetitek el azokat amelyek a ti részetekre meghoznák azt a benső békességet, nyugalmat és kiegyenlítődést. A földiek is sokszor ezekhez a lelki jelenségekhez alkalmazkodnak, mert az úgynevezett okozati törvény előtt nem állja útját semmi, és így azokat magatokhoz vonzzátok. Most pedig testvéreim, az Isten legyen veletek! Gondolkozzatok azokon, amiket én tinektek mondtam, és én érzem és látom, hogy most jobban szeretitek egymást, mint az azelőtti időkben. Ez a szeretet, hogyha a ti belső életeteket élitek megnövekedik, hatalmassá lesz és ezen az összetartozandóságon nem vehet diadalt semmiféle hatalom.

ÚT ISTEN ORSZÁGÁNAK KAPUJÁHOZ

Áldott legyen a mi Urunk, Istenünk és Atyánk, Aki felettem és felettetek él, és igazgatja a világot. Igazgatja a világokat, de a nagy és sok világ töletek és tőlünk távolabb esnek érzésben, gondolatban, törekvésben, úgyannyira, hogy akik ott vannak, ide nem jöhetnek, és akik itt vannak oda nem mehetnek. Mások az ő gondolataik, törekvéseik és vágyaik és mások a cselekedeteik. Ti azonban - mivel úgysem érthetitek meg azokat és ők titeket, mert más az ő törvényük, és más a ti törvényetek, így tehát csak erre a világra szorítkozva: ezt fogadjátok be értelmetekbe. Mint ahogyan mi is ebből a világból emelkedtünk ki, mi is ebből a világból emelkedtünk felfelé az egy örök Isten parancsszavára, amelyet a

szeretet képvisel. Az a szeretet, amely megindította a legmagasabb szellemvilág szívét, lelkét, hogy segítsen azokon, akik lent maradnak, és lent maradtak a mai napig. Segítsen azokon, akik még jönnek tiutánatok, amikor ti már nem lesztek. Amikor ti is fentről, magasabbról, vagy kevésbé magasról szemlélitek mindazokat a dolgokat, amelyeket itt hagytatok. Szemlélitek a ti hiteitekkel elért eredményeket, és szemlélitek mindazt, ami mögöttetek maradt, amihez még csak vissza sem akartok gondolni. Mert úgy fogjátok látni és hinni, hogy: hála neked Atyám, hogy megszabadítottál azoktól a tévelygésektől, azoktól a ferde gondolatoktól, amelyeket magunk mögött hagytunk, amelyek elmúltak, és kívánatos, hogy örökre elmúljanak. Mert nem jó azokra visszagondolni - azokra az időkre - amikor még mi is tévelyegtünk mindazokkal együtt, akiket itt hagytunk, akik lent maradtak. Akik még mindig a tévelygés útját járják, és azok eredményeit és gyümölcseit kénytelenek elszenvetni, amelyet mi már elhagytunk, amelyek mögöttünk állnak. Ezekkel a gondolatokkal foglalkozva, ezeket a gondolatokat idézve akarom veletek ezt az órát megemlékezésül eltölteni. Emlékezzetek: nagyobb részben már itt vannak mindazok, akik annak idején elhatározták, hogy útnak indulnak keresni valamit, ami szebb, jobb, ami boldogítóbb, ami több örömet, több szeretetet és több hálaért való indíttatást hoz a szívükbe. Mert hiszen ha nem is mondták ki, de azt érezték, hogy ez az, ami hiányzik, ez az amit el kell érni, és én ebben a pillanatban is azt mondom néktek, hogy ez az, amit meg kell ragadni, és el kell érni. Meg kell ragadni, ha egyszer már azt hiszitek a ti értelmekkel és érzéseitekkel, a ti szent törekvéseitekkel, hogy el is érték, csak meg kell ragadni ezeket, és magatokhoz szorítani, úgy hogy az a ti ölelő karjaitokból ki ne bírjon csúszni. Az ellentét semmiféle hamissággal, félrevezetéssel el nem tudja azt töletek rabolni, mert jaj tinatek, ha az ellentét megfoszt azoktól az eredményektől, amelyeket az Isten ajándékba adott a ti életetekbe. Mert ajándék Istennek mindaz a világosság, szent és igaz érzés, mindaz a szent törekvés, ami titeket sarkall, ami titeket keresésre,

kutatásra indít, ami a ti lelketekben, mint visszhang él, és kerestek annak a visszhangnak az eredetét, hogy vajon honnan, miképpen, hogyan jutott az a ti fületekbe, honnan indult el, és ki az, Aki ezeket a világba belekiáltotta. Ezt az örökkévaló Isten kiáltotta bele a ti lelketekbe, hogy az életre felsekentsen titeket, hogy a ti szívetek megteljenek azzal a vágygal, ami keresésre, kutatásra indít. Hogy a süllyedő föld le ne húzzon titeket a testen keresztül oda, abba a süppedő és nem kívánatos lápba, amely egyre és mind jobban-jobban fölfelé tör, hogy elnyelje a világot, minden vívmányával, minden nagynak tartott elért sikereivel és kutatásaival. A láp folyton lejjebb és lejjebb húzza az ember lelkét, amíg az ember - a büszke, a gőgös lelkű ember - nagy rivalgással hirdeti: íme az életet jobbra, igazabbá, tisztábbá tettük! Óriási eredmények birtokosaivá tesszük azokat, akik behódolnak, a mi ismereteinknek, a mi elért sikereinknek, a mi dicsőséges eredményeinknek! Én azonban azt mondom, emlékezzetek! Emlékezzetek vissza, hogy nem azoknak adja az Isten az Ő kegyelmét, akik gőgösen hirdetik a maguk dicsőségét és eredményeit, hanem azoknak az alázatos és megtört szíveknek, lelkeknek, akik nem tudnak, és nem is akarnak világi sikereket elérni. Akik mélyen meghajolva várják az Isten kegyelmét, amely az ígéret szerint önmagukban és őáltaluk teljesebbé válik ki az ígéretnek abban a megvalósulásában, amelyet elejétől fogva az Isten mindazoknak tett, akik keresik Őt. Mert azok meg is találják. Tehát keressétek az Isten Országát, keressétek az Isten kijelentéseit, keressétek mindazokat az igazságokat, amelyekkel meggazdagodtok, és a lelketek megtelnek örömmel, boldogsággal, és mindazokkal az eredményekkel, amelyeket csak akkor láttok meg - mert csak akkor valósulnak meg a ti lelki szemetek előtt - amikor ti a földi test levetésére készültök. Készültök hogy levetkőzzetek a földi testből, a földi testben szerzett eredményekből, és átlépjétek a földi test hatalmának körzetét. Akkor nyílik meg előttetek a mennynek az a része, amely titeket befogad, hogy ott kipihenhessétek fáradalmaitokat, és elnyerjétek minden gondolataitoknak, vágyaitoknak törekvéseiteknek azt a

megvalósulását, amelyet Isten tinektek ajándékképpen ad és adott, hogy elnyerjétek az örökéletet, és az örökéletnek minden nagy és szép boldogító ajándékait - kegyelemből. Mert kegyelemből értek el mindent, ami szent, ami igaz, akit és amit a földön csak azok a lelkek érhetnek meg, és azok kérik, azok könyörögnek érte, akiknek a lelkében mintegy csillag jelenik meg a vágy ezek után. Akik csak a földön maradnak, a földi formában - a testben és a testnek minden dicsőségében, - azok nem nyerhetik el, mert azokat lefoglalja a föld. Lefoglalja a visszfény, ami a „valaminek” a tükörcsképe csupán, nem valóság. Mert bármennyire valóságnak hiszi is az ember minden eredményét és dicsőségének minden ragyogását, az az ő részére megszűnik abban az ítéletben, hogy *„porból lettél és porrá válsz”*. - Mert a testnek minden dicsősége elvész a porban, a hamuban. De ti, akik idejében felébredtetek a por és hamu álmából, tirátok nézve ez a törvény immár megszűnt, megsemmisült, mert ti már a földi életetekben ki tudtok emelkedni a porból, a hamuból, amely minden földi létben a jelent, a jelen káprázatát képviseli, - minden földre született ember részére. Mert azt látja, azt hiszi el, arra vágyik, mert a testen keresztül azt élvezheti, annak csillogása vakítja el, mert azt a földi szemein keresztül láthatja. De zárva van minden, ami a poron és hamun túl vár rá - mindazokra - akik a földi életben éltek. Azonban, akik már földi életükben felfelé emelkedtek a porból, hamuból, azoknak a részére a földi csillogás annyi, mint egy visszhang. Nem valódi, csak visszatükröződött valahonnan. Valahonnan elindult a hang, de mire ideért, már csak visszhang lett belőle. Tehát valami, ami úgy látszik, mintha lenne, azonban nincs. Akik Istent megtalálták, akik lelkükben hordozzák azt az eleven vágyat, hogy csakugyan a valóságát ismerjék meg mindennek, ami bennük van, ami rájuk vár, amire vágnak, ami után törekszenek, ezek az emberlelkek idejében felébrednek. Felébrednek mielőtt még az éjszaka eljön. Titeket mindnyájatokat is ilyen idejében felébredt emberlelkeknek látlak, akik keressétek az örökkévaló Igazságokat. Ezért mindnyájatokat szeretettel üdvözöllek azon a napon, amely

napon az Úr erre a küldetésre engem kijelölt, engem választott, hogy a földön élők részére megnyissa a láthatatlan világ ajtaját. Hogy betekintést nyerhessenek abba a világba, amelyet nem ismernek, csak az Írások után és a fennmaradt emlékek alapján kutatásra érdemesnek tartanak. Mint az örök élet keresésére elindult utasokat, úgy üdvözöllek titeket testvéreim ebben az órában! A mindenható Isten elindított egy kis hajót, elindított egy gyenge csónakot a nagy tengeren. Ebben a gyenge csónakban - amire azt mondják, hogy lélekvesztő - ebben egy lélek indult útnak keresni a célt a másik partot. És az Úr engem küldött ki, hogy előtte járjak, kormányozzam azt a kis hajót - azt a kis lélekvesztőt, hogy elérkezzünk a partra, ahová az Úrral való rendeltetés küldött mindegyikünket. És ezen az úton már-már látszik a kikötő, már látszik az élet, a mozgás, a munka és a munkának az eredménye. De még egy kis erőlködés, még egy kis fáradság, meg hát a kis hajó már-már elkopott, már hibák vannak, amit minduntalan be kell foltozni, minduntalan javítani kell, hogy célhoz érjen. És azért mégis ezt a kis hajót újra és újra megtöltjük emberlelkekkel, hogy azok is velünk együtt célhoz érjenek, és újabb és újabb kis hajók induljanak meg a nagy óceán, az élet óceán tengerén keresni azt a kikötőt. Azt a partot, ahol az Isten kegyelmével: a Szeretettel összetalálkozik a lélek, amit egész földi életében - sőt sok földi életében - hiába keresett. Amiért küzdött, fáradott, evezett, és mégsem érte el a partot, hogy ott kössön ki, ahová vágyai vezérelték. Mert a viharok, a megpróbáltatások, a szenvedések előttük állottak, és mivel nem volt a részükre annyi erő, és nem találták meg a lehetőségeket, a kis hajó idő előtt elmerült. És akik utaztak ezen, azok vele együtt nem érkezhettek be oda, ahová reménykedtek, és amit vágyaikkal már-már megközelíteni véltek. És talán az utolsó pillanatokban kerestek, és elmerültek újra csak abba a mélybe, ahonnan a hullámok visszahajtják oda, ahonnan elindultak: a földi életbe, a megpróbáltatások, a nehéz küzdelmek helyére. Én azonban azt mondom tinéktek: jól fogózzatok meg a kis hajóban, mert a kis hajó kincseket visz. A kis hajó kincseket

hordoz egyik kikötőből a másikba, és akinek vannak kincsei, azok könnyen elérhetik vágyaikat ahová indultak, ahol boldogságot reméltek. Ott ezeken a kincseken megvásárolhatják azt, amit a próbákon, a szenvedéseken keresztül a keblükhöz szorítottak, és nem engedték, hogy valamiképpen a világ hízelgő csalfasága kiszedje a kezükből, amit már-már a magukénak hittek. Mert hiszen rengeteg emberlélek van, akik a földi testben hisznek. Hisznek, de nem cselekszenek. Talán egy evezőcsapást sem tudnak véghezvinni, hogy előbbre jussanak. Hisznek, mert úgy vannak nevelve, mert úgy vannak szoktatva. Imádkoznak, de nem hittel imádkoznak, hanem csak szokásból, és azt várják, hogy el is érhessék azt, miért imádkoznak. - Ilyen csalfa hiteket ne tartogassatok a ti lelketekben, mert ezek csak csalóka, fel-felbukkanó csillagok, amelyek a magas égből a víz tükrében megmutatkoznak. Ezek nem valóságok, ezek csak csalfa képzetek, és nem megvalósítható hitek, tehát balhitek. Az ilyenek csak arra valók, hogy az emberek megtagadják azokat az igazságokat, amelyeket a próféták és az Isten egyszülött Fia itt hagyott a földön. **Hinni, bízni és várni az Isten kegyelmét: ez a valóság. Kitartani a megpróbáltatásokban, az igazság mellett, kitartani hűséggel, munkával és bizakodással mindabban, amit a hiten keresztül az ember a maga részére - mint kincset hordoz élete kis hajóján.** Hűnek maradni azokhoz az igazságokhoz, amelyeket a mi Urunk, Jézus Krisztus az emberi világnak tudomására adott, hogy ne csak szavakból álljon a hit, hanem érzésekből. És az érzéseken keresztül cselekedettké váljon, azaz megvalósítsa azokat az emberi lélek. Mert hiába a hit, ha nem tudja, vagy nem akarja azt az ember megvalósítani. Mert csak egy kicsiny áldozatot kell hozni, csak egy kicsiny valamiről kell lemondani, ami kedves volna az embernek a múlandó csillogásban úszó földi életben, és az ember nem bír lemondani. Eközben amíg a hamis csillogású kívánatos dolgokhoz hozzányúl, kiejti kezéből a valóságot. Azonban a valóság az, ami csakugyan érték, a hamis csillogás pedig egyenesen csalódás. -

Emberek! Emberek! Mindazokkal, amit az ember magában hordoz, építitek a magatok eljövendő boldogságát, mind itt a földön, mind az utána következő földön túli életben. Mert minden, ami fénylőnek, csillogónak látszik, mindazok az igazságok az isteni bölcsesség nélkül hamis csillogások. Ne higgyetek neki! Álljatok erősen a hitben, mert az Isten világában valósággá válik minden a maga értéke szerint, mert értékről - nagy értékről - van itt szó! Az Isten megvalósítja azokat, amelyeket ígért mindazok részére, akik valóban hittek benne, valóban Hozzá tartozónak tartották magukat, tehát valósággá válik az ő részükre az, ami igaz. Ami igaz! Azok, amelyek csak ígéretnek, amelyek csak látszatok, azok soha meg nem valósulnak. Amit a föld ígér, amit a föld valóságának mutat, az csak annyit jelent, hogy az első szellő szétszórja azokat az érzéseket, gondolatokat és lehetőségeket, amelyekből azt az ember a maga részére felépíteni gondolja és hiszi, hogy azt meg is valósíthatja. Csalfa látszatok ezek, amelyeken nem lehet és nem szabad elindulni azoknak, akiknek egyszer a lelkében helyet talált az Úr beszéde, az Úr igazsága. Akik azonban nem adnak helyt ezeknek a csalfa igazságoknak, és nem hagyják magukat félrevezetni, azoknak ugyan sötétnek és járhatatlannak látszik az az út, amelyen elindultak, de az Isten világosságát nyújt az ő útjukra. És az a csillag, amely megjelent azoknak, akik az Isten titkait keresték és kutatták a maguk életében, azok felfedezik a csillagot, ami őket odavezeti, ahol megvalósulnak mindazok az igazságok, amelyeket az Isten ígért az Őt keresőknek. A betlehemi csillag megjelenik azoknak, akik az életüket annak a nagy tudománynak szentelték, hogy megkeressék az élet titkát, azt, ami minden más ember előtt el van rejtve. Akik a csillagokban keresik meg mindazokat az igazságokat, amelyeket ők is csak megsejtettek, hogy lenniük kell, és vannak is, azoknak részére megjelenik a csillag, felfedezik a csillagot, amely őket a valósághoz, az igazsághoz vezet el. Így minden lélek részére meg van az ő maga csillaga jelölve, ami elvezeti őt arra helyre, és oda, abba az állapotba, amely az ő részére megmutatja, hogy hogyan, merre kell

keresnie azt, ami őt nem a bűnökön és tévedéseken keresztül, hanem az igazságon keresztül vezet el a maga pályájára. Mert mindenkinek meg van a saját maga pályája jelölve már, születése előtt. Nem akkor, amikor születik, hanem már születése előtt. Az egész élete előre van rajzolva, hol, miképpen, hogyan és mivel kell megküzdenie, hogy elérje azt, amire neki legelső sorban szüksége van. Hogy legelső sorban mit kell neki megfognia a kezével, mit kell neki megtanulnia az eszével, mit kell neki megéreznie a szívével. Hová, merre vezet őt az érzése. Hol tapad meg, hol kell kikötnie. Milyen bűvös szót kell neki megtanulnia, hogy megnyíljék az ő részére a titkok titka, ahol az ő sorsát - nemcsak a földi sorsát hanem az ő lelki sorsának a bevezető útját elérheti. Azok, akik keresik és kutatják ezeket az igazságokat, azok máris meg vannak hintve az Isten lelkétől, azok máris keresik, mert felébredtek az isteni hangra, amely hang a szívükben megszólalt. Ez a hang az érzés, a megérezés. Kinek merre kell mennie, kinek hol kell kikötnie, mely gondolatokkal, mely érzésekkel, mi viszi őt előre a boldogság útján, ami nem földi boldogságot jelent. Mert talán a földi út tele van göröngyökkel, tele van nagy akadályokkal, amelyeket előbb le kell győznie. De csak az igazságos úton haladók, az igazság gondolatával, az igazság szeretésével, és a szeretet lágyságával tudja talán megoldani, felolvasztani azokat, - amit ki tudja mikor, - régen a tévedéseivel ő maga csomózott össze. Saját félrefejlettségével hordott össze, talán kis dombocskákká - sokaknak nehezen megmászható hegyé, - amelyen előbb keresztül kell mennie azzal a hittel, hogy keresztül segíti őt Isten azokon az akadályokon, amelyekkel a földi életben találkozhat. Ezek az akadályok minden egyes földön tetet öltött lélek részére megvannak. Mert akiknek már csak egészen kicsi akadályai vannak, óh, azokról gondoskodik az ellentétes hatalom, hogy mások téves gondolatából, rosszindulatából megnagyobbított, nehezen áthaladható hegyeket alkosson, hogy az ellentét maradjon az úr azokkal szemben, akiknek le kell győznie ezeket az ellentétes hatalmakat. Senki sem mondhatja el magáról, hogy ő jó, hogy

bennem nincsenek bűnökre való hajlandóságok, az én szívem, lelkem tiszta mindezeketől, tehát énnekem nem járnak ezek a szenvedések. Semmi közöm sincs hozzájuk, más okozta, más csinálta az útban, tehát az a más az majd elhordja ezt. Nem testvéreim! Akiknek nagyobb világossága van, az kell hogy segítsen annak, akinek kevesebb van. A kevesebb világosságú lélek olyan akadályokat hordhat össze, csak abban az életében is, amely utat meg kell neki tennie, hogy nagyon nehéz azon áthatolnia. De akik az Istennel járnak, és akiket az Isten lelke vezérel, azok mindig megtudják érezni, hogy hogyan lehet azt az utat megtenni. Talán minél kevesebb fáradsággal, ámde sokszor csak nagy erőfeszítéssel lehet előre jutni, és mindamellet az ember hiszi, hogy hiába küzdött, szenvedett, a jót, az igazat nem tudta megértetni azokkal, akik tévelyegnek. Ezek szerint nem érdemes küzdeni, nem érdemes jónak, igaznak lenni, nem érdemes, hogy lássák azt, hogy én bizonyosságot teszek az emberek előtt az én becsületes igaz életemmel. Ennek nincs foganatja, nincs hatalma a jónak, hogy a rosszat legyőzhesse, tehát nem érdemes jónak és becsületesnek lenni! Én pedig azt mondom: igenis érdemes jónak, becsületesnek lenni, érdemes az igazsághoz ragaszkodni, mert ez mind lélek és élet! De a jó és igaz - bár küzdenie kell azoknak, akik az Isten útján akarnak járni, nem hiába küzdött és fáradott, mert ha nem is látszik az abban a pillanatban, hogy diadalt aratott a tévelygésen és gonoszságon, azonban abban a láthatatlan világban, amit az ember a földi testben ritkán láthat meg, ott megépítette a maga útját. Sőt! Még annak az útját is, aki neki ellentéteket rakott elébe, hogy életútján elbukjon. Még annak is egyengette az útját előre. Mert az Isten akarata az, hogy minden ami jó és igaz, ami az Isten gondolatával, az Isten előre elvégzett szándékával nem ellentétes, az az életútján ha diadalt aratott, először a szellemi igazságokkal teljes életben, másodsor, az anyagban: tiszta utat, elsöpört utat hagyjon maga után. Amelyen talán a tévelygők is könnyebben elérik a célt, és meglátják azt, hogy mégis jobban érdemes az egyenes

úton járniuk, mintha az ember telerakja útját mindenféle hamissággal, céltudatos gonosszággal csak azért, hogy neki egy pillanatra könnyebb legyen az élete. Ennek eredményét a földi ember nem láthatja. Az eredményt a lélek akkor látja meg, amikor megtér a szellemvilágba. Akkor látja meg annak a munkának, tűrésnek és szenvedésnek valódi értékét, amelyet neki bevált az a mennyei – mondjuk – váltópénztár, az Igazság Szelleme, - amely mindenért igaz értéket fizet neki. Tehát nincs elveszve semmi még ezen a világon sem, mert példát mutat, utat vág a rengetegben, és ez az út a tévelygőket is kényszeríti a rendes úton járni, mert másképpen eltévednek. A szellemi világ, amely látja és nézi ezeket a küzdelmeket, nem szívesen enged utat, hogy azok eltévedjenek, akik még alig ismerték meg az igazság útját. Így tehát nem nagy örömmel tekinti a jobb, az igazabbról meggyőződött szellemegyeniségek csoportja azt, hogy az emberi lelkekkel összevegyüljenek, egyik a másikra talán hathasson. Mert azzal az alig tisztult lélekkel is úgy van, mint amikor az ember belenyújtja a kezét valamilyen sűrű folyadékba, s annak a színe és minemősége hozzáragad a kezéhez, vagy valamely testrészehez, akkor igyekszik megtisztítani azt, mielőtt megint újra visszatér a maga cselekedni valójához. Kezeit, lábait megtisztítja, nehogy bevigye a tisztátalant a tiszták közé. - Tehát az alig meggyógyult, megtisztult szellemek nem alkalmasak arra, hogy a földi emberekkel tartós kapcsolatot vehessenek fel. Vagyis nem kívánatos az hogy az alig meggyógyultak, akik még érzik a bűn betegségének gyengeségét, összekapcsolódjanak a bűn betegekkel, tudniillik a földi emberekkel. És így nagy ritkán - külön ellenőrzés mellett - jöhetnek csak olyan dolgok létre, hogy a látás, a hallás és az érintkezés minden más ilyen észrevevő képességet igénylő útján nyerhessenek kapcsolódást a szellemekkel. Hiszen még azok sem igen gyógyultak meg eléggé, azokból a hibákból, a hibáknak és félrefogásoknak a természetéből, még azok is szenvednek. Tehát nem helyes az a spiritizmus, amely jobb híján ugyanolyan hasonlókat vonz, mint amilyen tévelygésben élnek a

föld lakói. Akik megutálták, és minden erejükkel igyekeznek elhagyni a földi világi tévelygésekkel és bűnökkel terhelt vágyakat, törekvéseket, azoknak van egy külön osztálya, amelyik fel lesz szólítva, hogy vállaljon munkát azokért, akik itt maradtak. Azoknak több a szeretetük, erősebb a hitük, magasabb rendű a gondolkodásuk, a vágyaik. Őket az Úr felszólítja tehát, hogy vegyenek részt, vezessék, mutassák az utat a földi embereknek, és akik még alig gyógyultak, és még nem vetközték le teljesen a földi erőkhöz való vonzódásukat, azokat felhasználják arra, hogy fizikai jelenségeket tudjanak létrehozni. Ezáltal az emberek meggyőződhesenek a maguk módján, hogy higgyék azt, hogy van egy másik élet, vagy egy másik világ, ahonnan értelmes teremtmények adhatnak magukról életjelt. Ezt nevezik általában spiritizmusnak. Nagyon erősnek kell lenni annak a szellemi lénynek, aki munkát vállal, és nem is tarthatja sokáig magát, mert elfárad, és a kölcsönös vonzás szerint megpróbáltatásokat is szenved. Számukra, ami földi, ami tetszetős, ami kívánatos még a földi embernek, azokkal Isten más úton-módon utáltatja meg mindezeket. És ha vállalkoznak, hogy összekapcsolódást nyerhessenek, és a másik világról való meggyőződéshez hozzájuthassanak: kisebb veszélyt jelentenek a magasabb, tisztultabb szellemek részére, ezáltal meggyőződések, megtisztulásokat, megigazulásokat nyerhetnek. Ha tehát kellőképpen felöltözve mindazt az alázatosságot, mindazt a szeretetre való készséget és a megbocsátásra való minden előkészületet ki tudják magukban fejleszteni: az ilyen szellemek nagy munkát végeznek a szellemvilág részére, mert hiszen önmagukat teszik próbára. Önmagukkal számolniuk kell, hogy ezeken a megpróbáltatásokon sikeresen tudjanak túl lenni, és az embereket meggyőződéshez tudják juttatni. Ez az, amit úgy mondunk, és úgy nevezünk, hogy: spiritizmus. Nem tudom, hogy helyesen és érthetően fejeztem-e ki ezt a gondolatot, mert hiszen a gondolat és a szavakba való öltöztetése az már annak az eszköznek a képességein keresztül történhetik meg. Ha valamit nem érettetek,

kérdezzétek. Ezt a nehéz utat választottam én az Úr megbízásából, és ezt az utat járja az, amikor egyszer majd el kell hagynia annak, aki úgyszólván már-már bele van dolgozva a két különböző egyéniségnek egy érzésben, egy gondolatban, egy törekvésben való munkájába. Nem mondom, hogy a szavakba foglaltak mindig tökéletesen jönnek ki, de mégis tekintésétek azt nyereségnek, mert ha hibásan jön is ki, akkor is bizonyosság. Mert erre a bizonyosságra a földi embernek szüksége van, hogy erőt nyerjen, bízhasson, a hite megnövekedhessék abban, hogy van egy világ, ahol a földi élet után megpihenhet, megjavulhat, megtisztulhat, és boldogabbá válik az élet részére itt a földön is. Mert mindent a maga értékében lát maga körül felsorakozni, amit legyőzött, amit magáévá tett, és amire őt istenhite képesítette, azt meg is valósíthatta. Nem adott hitelt a csábító sátán gondolatának, amely minden földi embert nagy részben befolyásol a testen keresztül. Mert hiszen mi az, ami távol van, mi az, ami ígéret? - Az a valóság, amit meg tud fogni, amit magáéna nevezhet a földi életben, amit könnyen elérhet, egyiket az eszével, másikat a munkájával. - És itt van a megpróbáltatás. Az eszével ott a választás lehetősége: a hiba nélküli igazság és a hamissággal kifejezetten megfertőzött igazság között. A kettő között pedig máris óriást hézag nyílt, bár azok áthidalása a megvalósíthatásban a földön ideig-óráig talán elképzelhető, de a hézagok olyan nagyok, hogy idő közben szét-esik, mert az igazság valósága nem támogatja. A földi ember nem láthatja, hogy mikor miben hibázik, mikor éri utol az a ferde lépés, amellyel a saját földi életet kellemetessé, kívánatosá alakíthatná, ha azt meg tudja tenni. Ugyanakkor azonban elvesztette a pozitív valóságot a kezéből mind a földi életben, mind a jövőben is, mivel az út szétnyílik részére, és nem tudja a lélek, hogy melyik útra lépjen, még azután sem, amikor a földi élet már mögötte van. A megpróbáltatás még azon túl is létezik részére, és azon túl is fizeti érte a járandóságot. A hamisságért hamisság jár, a szeretetlenség szeretetlenséget, a boldogság keresése és meg nem találása odaát a szellemvilágban természetes. Mindezeket

nektek földi embereknek tudomására kell adni, hogy ne reméljétek olyant, ami nincs. Csak az van, ami igaz, és az lesz a tietek, amit igazzá tettetek a földi életben. Ha a jót tettétek igazzá, az igazságot segítettétek érvényre, akkor az igazság megfizeti nektek dúsan mindazt, amit cselekedtetek. - Ha pedig a hamisságot választottátok, akkor a hamisság fizeti meg hamissággal, mert ti azt segítettétek előre és győzelemre juttattátok. Tehát az a ti földi életetekben elnyert kicsiny jó nem éri meg, hogy az utána következő életben is elveszítsétek azt, ami után ti tulajdonképpen vágytok. És újra csak szenvedés és megpróbáltatás várjon reátok mind a szellemi világban, mind az utána elkövetkezendő földi életben. Ezért vagyunk küldve, hogy mi ezt a ti részetekre felfoghatóvá, megérthetővé tegyük, és megmutassuk nektek azt is, hogy mi az a jó, ami reátok vár, ha a Krisztus igazságához szabjátok a ti életeteket. Mert bár itt a földön a gonosz hatalma és ereje győzedelmesnek látszik lenni egy ideig, - de csak egy ideig! Mert a földön is ki kell teljesednie az igazságnak. Ha egyik életben nem, akkor a másik életben. Az áldás valamiképpen késhet, mert valami útjában áll. A legkisebb kis akadály is útjába állhat az ember sorsában, ha nem helyesen értette meg, és nem helyesen tette valóvá, amiről tud, amit ismer, és mégsem cselekedett azon a módon, így külön bocsánatra vár. Ez a bocsánat abban áll, hogy haladékot kap a lélek. A haladék pedig annyit jelent, hogy van fizetni-, törleszteni valója. Áll még előtte a próbák sorozata, amit talán a kegyelem segítségével majd le tud győzni, de mindent tisztán - makulátlan tisztán - kell átadni, amit az Úr az emberre rábízott. Mert az idő múlik. Az idő múlásával az igazság malmai örölnek, éjjel-nappal dolgoznak, munkálkodnak az igazság és a hamisság szétválasztó vizével. Az igazság, ha valódi igazság az, amit cselekedtetek, amit beszeltetek, az kiállja a próbát. Bármilyen csillogó, bármilyen örömet okozó legyen is a hamisság, a csillogás lekopik arról, és ott marad a nyers semmi: a hazugság, azzal a súllyal, ami arra vár, hogy felolvasszátok, megsemmisítsétek. Ez tehát új próbákat jelent akár a földi életben, akár a szellemi életben, mert az

igazságnak tisztának és csillogónak kell lennie, mert az igazság - az igaz érték - az csillog: mint az arany. A hazugság azonban először rozsdává válik, azután megsemmisül. Tehát bármilyen igaznak látsszék is a hazugság, a valóság az, hogy a hazugság semmivé válik. És a lélek, amit szorongatott tulajdonképpen a kezében: - azt hiszi, vagyont gyűjtött, azonban egyszer csak azt érzi, hogy hiába minden törekvése, nem mehet be az igazak világába, mert nincs, amivel megfizesse az árat, amivel kinyitják előtte az igazság világát. Az igazság malmai éjjel-nappal örölnek, zúgnak, dolgoznak, felőrlik mindazt, amit az ember cselekedett, amit az ember beszélt, hitt, amelyen elindult az ő boldogságát keresni. Ki mit vetett el az ő életének földjébe; tiszta búzát, azt kapja az élettől. Erősítő, és a lelket jó erőben tartó táplálékot: a tiszta búzának a lisztjét. Ami felesleges volt, az korpává válik, de az is hasznos, még azoknak a részére, akiknek az lehullik a földre. A sorsot osztó törvény kezében még az is jelent éréket. Akik konkollyal vegyes búzát vittek az igazság malmára, ott már kesernyés a liszt. Nem ízes a táplálék, amivel a lélek táplálkozhat. És meglátszik, kiütközik a konkoly még a legigazabb mellett is, és azt kell elfogyasztania annak, aki azt kitermelte, aki nem igazat beszélt, nem igazat cselekedett, hanem félrevezette azokat, akik hittek neki, és számítottak rá. Megőrli az igazság - az idők malma - mindazt, amit az ember lelke tudni vél. Minden megtermi a maga hatását, mind az emberi, mind a szellemi életben, tehát semmi sem vész el, semmi sem semmisül meg, semmi, amit az ember érzett, gondolt, cselekedett. Az igaz érzések Istentől valók, Isten törvényében felszámítódnak, és beváltja az Igazság Törvénye aranyért, drágakövekért, akkor is, ha az az emberi lélek nem is volt nagy tudású, nem is volt nagy értelmű, de igaz őszinteséggel cselekedte meg azt a kis munkát, amit az Úr rábízott a földi életében. Amikor megérkezik a szellemi világba, aranyakkal fizet meg neki a Beváltó. Valódi értékekkel: boldogsággal. Mert hiszen igazat vitt oda, amit tisztán fizettek ki. Ám ha valaki kételkedik, nem hisz, nem tartja érdemesnek, hogy hittel járja az életet, hanem csak úgy

fele ilyen, fele olyan módra; - és lám nem tetszik nektek, ha kukacos a gyümölcs, nem tetszik nektek, ha rothadt valami termény, ha savanyú a szőlő, mert nem érik meg - azt mondjátok: hibás, nem tökéletes nincs értéke. A Természet Törvény az igazság törvénye, ezzel fizeti meg a ti cselekedeteiteket, hiteteket, beszédeiteket, eljárásaitokat, mert ezek a valóságok. Ti azzá lesztek, amik tulajdonképpen vagytok. Amit érvényre juttattatok a magatok életében, a magatok természetével, mert hiszen senki sem tehet másképp, mint ahogy ahogyan az ő testi, lelki valójában kialakult az önmaga által teremtett sors. Önmaga által, mert hiszen nem az igazat, az Istentől kapott jót gyümölcsöztettétek, hanem megvegyítettétek a sátáni gonosszal, a sátáni hamissággal, a semmivel, az értéktelennel, tehát mindenki csak azt arathatja, amit vetett földi életében. Azt hiszem ezzel világosan megmondtam, hogy az ember itt a földi életében készíti el a tulajdon jövőjét, sőt nemcsak a szellemi jövőjét, hanem az újabb megpróbáltatásokat, az újabb életnek az értékét, ami előtte érték lesz. Tehát nincs semmi eltitkolnivaló, semmi olyan, ami nem létezik, ami nem juthat soha érvényre, aminek nem lesz soha értéke. Csak az Isten által az embereknek felfogható módon megmutatott igaz jóval építheti meg minden lélek a maga útját felfelé, az igazság, a szeretet világába, a boldogság világába. Amit elvetsz az életedben: az a valóság, minden ember és minden lélek részére. Én a magam részéről mindezekkel tartoztam nektek, hogy ezeket tudomásotokra hozzam, semmit el ne hallgassak. És valakik abban munkálkodnak, hogy az ő földi életükben az igaz jót, az isteni igazságot érvényre juttassák, és önmagukat ebben mintegy kiképezzék, az igazságot, a szeretet igazságát, az isteni igazságot nem szabad csak úgy félredobni, hogy majd erre jövök még, és aztán felszedem és újra az enyém lesz... Nem! -Mert szükséges, hogy az ember el legyen hátrózva arra, hogy jöjjön bármi - talán jelenleg egy megpróbáltatás. - Mert addig felszedi a sátán és érvénytelenné teszi a te részedre! Az isteni igazság az az Istené, és aki eldobja, az megfosztotta önmagát attól, hogy az ő részére érték legyen az, mert a sátán

felszedte. De az nem semmisült meg, hanem él és van, és törvényt tart azok felett, akik eldobták. Tán szigorúnak látszik ez a nagy megbocsátás idejében, de az isteni Szeretet utat és módon nyit arra, hogy aki tévedett, az visszatérhessen, de a visszatéréssel újabb megpróbáltatás jár. A megpróbáltatás minden lépésnél ott van, de az Úr azt akarja, hogy az ember ezeket az újra és újra próbálkozásokat ne szerezzé meg magának. Hanem egyenesen, amint hallja az igazságot, azon módon tegye meg, amint azt az igazság törvénye, a Krisztus szeretete megmondotta a földi embernek, hogy miképp cselekedjék. - És ha valaki nem tudja, és eltévedett, annak ad az isteni kegyelem új módot és alkalmat, hogy a lelkében lévő igaz és jó kiteljesedhessék, gyökeret verhessen, és eredményeket érjen el a földi életben. Ez tulajdonképpen a hívő emberlelkeknek a nagy útbaigazítója, a boldogság elnyeréséhez való nagy - mondjuk - szerencsejáték, mert akinek van, adatik annak, akinek pedig nincs, még azt is elveszíti, amivel bírni vél. Tehát akik ma hallják az ígét, azok próbáljanak meg úgy cselekedni, ahogyan előttük áll, hogy azt így, meg így kell cselekedni. Akik ma hallják, azok az egyenes utat választhatják, hogy ne kelljen nekik még egyszer a megpróbáltatások hosszú útját végigcsinálni, végigszenvetni, amíg elérkeznek az Isten Országának kapujához, és ott a kapu kinyílik előttük, hogy bejuthassanak. - Akik pedig a hamisság útját, a megalkuvás útját választották, azok hiába zörgetnek a kapun, azoknak nem nyílik meg. **Ezt adja tinektek a szellemvilágról való meggyőződés sorozata: ezt adja, hogy ne tévelyegjete a különböző útvesztőkben, a különböző megalkuvó, vélt igazság útjain.** Járjatok az egyenes úton, mert az Isten - ha csak fele útjáig juthasson is el az emberi lélek annak, ami még előtte van - az isteni kegyelem eléje siet, hogy segítse őt, hogy a könnyebb úton már mihamarabb elérhesse az ígét megvalósulását. Mert az Isten kegyelmes, az Isten irgalmas: kegyelmes a megtérőkhöz, és nem kívánja a bűnösnek halálát, és várja azt, hogy a földi ember megtérjen és éljen, hogy elérkezhessek a boldogság világába. De az ember nem akar megtérni,

mert retteg és fél, hogy elveszíti a „boldogságot”. Tehát, hogyha nem ez az „igazi”, akkor kell lennie valahol. - Valamiben meg kell valósulnia, valahol el kell azt érnie, és ha az Isten az a mindenek feletti nagy Hatalom így tette az ígéretet, azt Ő be is váltja. Ő minden lelket külön szemlél, és minden lélekre rányomja az Ő pecsétjét. És ha valamit az ember önmagából oda tud adni, fel tud áldozni: az áldozat nagy oldója, bontója, a tévedésből származó bűnöknek, a tévedésnek, hogy többé ne vétkezzék, mert az Isten ezzel elvágja a tévedések útját, hogy a ne tudjanak érvényre jutni. Az ember nem tudja, hogy az isteni kegyelem hogyan működik. Az emberi lélek fertőzött lélek: a valóságtól van megfertőzve, mert kijátszaná és eladná még azt is a tévelygés szellemének, aminek pedig nem szabad megtörténnie - **Azért azt mondom tinéktek: titeket mindnyájatokat papokká, vezetőkké, útbaigazítókká hívott az Úr, hogy mind a cselekedeteitekkel, mind a beszédeitekkel ott is utat vágjatok, ahol még nem járt senki.** Nem egyszerre, hanem lépésről lépésre kell megdolgozni mindazt a területet, amit megpróbáltatásokra az Úr tielétek szabott, hogy azt be kell népesíteni a jónak és igaznak termékeivel. Ezt hagyom tinéktek annak az emlékére, hogy ti ünnepet szenteltetek annak a pillanatnak, amikor az Úr közéték küldött engemet. Szeretettel, kegyelemmel és az Isten akaratának hirdetésével munkálkodtam, és munkálkodom közöttetek, ameddig az Úr ezt a „gépezetet”, akit kijelölt a részemre épen tartja, és használhatóvá teszi. Mint ahogyan én imádkozom, hogy azt az Úr áldja meg és szentelje meg az Ő kegyelmével, úgy ti is imádkozzatok, hogy majdan mindnyájan együtt lehessetek, és együtt dicsérhessük az Úr kegyelmét, amely kegyelem lehajolt a földön élőkhöz, hogy fel-emelje őket az árnyékból, amiben járniuk kell a földi életben. Isten veletek! Az Úr veletek van, velünk vannak az együtt való munkálkodásnak az eredményei, ezek mint áldás szállnak vissza reátok, mert tinéktek nagy szükségetek van és lesz erre. Imádkozzatok ezért a „szerkezetért”, mert azt mondom, hogy „szerkezet”, hogy ez megmaradjon a maga épségében, hogy ez a múlandó

földi test lehetővé tegye még egy-két feltámadás érzését. Mert „feltámadás” az, hogy ha valaki ráeszmél, és megtér tévelygéseiből. Köszönöm, hogy emlékezetekben tartjátok azt a pillanatot, amikor az Úr kiadta az Ő küldetését az én szívembe. Köszönöm azt az Úrnak, hogy engem jelölt ki erre, mert sok eredmény, sok nyereség elszámolásával fogunk mindnyájan megtérni az Úr elé. Ezt a nyereséget szórjuk majd széjjel a világban, hogy vegyenek rajta maguknak kegyelmet, hogy megismétlődjék nemcsak ennél az egynél, hanem sok léleknél ugyanaz a kegyelem, amelyet az Úr ezen a napon széjjelszórt. Hogy az emberek megtérhessenek, hogy egy is el ne vesszen azok közül, akik még ma hallják az Úrnak szavát, mert aki az igazságot mondja, beszél, mert az az igazságot érzi és hirdeti, az az Úrnak gyűjt. Az összegyűjti az Úrnak azokat az elhullott kalászokat, akik elmaradtak, hogy mielőtt még a nagy este elkövetkezik, mielőtt még a kapuk bezárulnak azok is bejuthassanak a Mennyek Országába. Mert eljön az idő, és nem messze van, amikor hiába zörgetnek, hiába kiabálnak, az ajtó meg nem nyílik, mert idő van adva a megtérésre, idő van adva a kegyelem felhasználására, és akik ezeket nem használják fel, akik ezt visszautasítják, azok kívül maradnak. És akik kívül maradnak azok veszendőbe mennek, vagyis hosszú évezredek elmúlnak, amikor megint újra lehetőség adatik, hogy akik visszautasították az isteni kegyelmet, újra életbe lesznek szólítva. Hosszú évezredek múlnak el, tehát érdemes sietni, érdemes munkálkodni az igazságért, mert valakik emberlelkeket tudnak az igazság útjára téríteni, ők is megkapják a kegyelmet nagyobb mértékben, mint ahogyan azt az emberek gondolják. - Mert minden lélek értéket jelent. Minden felgyújtott szív, ahol az Istenhez való vágy gyullad ki, az igazság szeretete után való törekvés, azok mind megmérhetetlen hatalmas értéket jelentenek az örökkévalóság világában. Ember lelkeket megmenteni, a sátán kezéből kiragadni, ez mind Isten előtt kedves cselekedet, de ez mind áldozattal jár. Áldozat nélkül nem lehet egyetlen lelket, egyetlen órát sem meg-

menteni, vagy jobbá, tisztábbá, igazabbá, boldogabbá tenni, hanem csak áldozattal Mert minden tisztább érzést, magasabb rendű vágyat - ami az ember lelkében keletkezik - azt a gonosz támadja, azt le akarja gyúrni. Ellene támad a világ, ellene támadnak még azok is, akiket a legjobban szeret. Csalódnia kell azokban is, akikről a legjobbat várta, mert meg van írva, hogy akik Krisztus útjára léptek, annak ellensége lesz az ő házanépe, azok nem fogadják be, utálják, gyűlölik azokat is, akik őket befogadják, de nem ők - az ellenségeskedők -, hanem a bennük lévő sátán, az gyűlöl és utálkozik. Nehéz megmenteni azokat, akik már a sátán kezében vannak. Azonban minden szóval, cselekedettel kedvessé lehet tenni az igazságot, simává lehet tenni a szeretetet, és akiket a szeretettel az Isten trónja elé lehet vinni, azok különösképpen nagy kegyelemben részesülnek az Istennél. De semmit sem lehet erőszakkal cselekedni, mert az erőszak megöli a szeretetet. Csak a szeretetből való mind nagyobb tűréssel, a mind nagyobb áldozattal: csak ezzel lehet a gonosz erejét megsemmisíteni. Mindezeket mondtam a mai napon. Véssétek emlékezetetekbe!

A TEREMTÉS TITKAIBÓL(*)

Dicsőség legyen a mi Urunk. Istenünknek, Aki kegyelmével átfogja a világmindenséget, és önmagából az élet hatalmas fényét, bölcsesség világosságát, szeretetének melegségét sugározza szét az Általa teremtett világunkra. Legyetek üdvözölve a Krisztus nevében, testvéreim! A földi élet világában ismét egy forduló állt be, a múlandóságnak egy felosztott kicsiny részét ünneplitek embertestvéreim, akik az Úr imáadására és dicsőítésére összejöttetek. Álljatok meg egy percre, egy rövid pillanatra, mert hiszen mindez csak annyi, mint egy futó perc és rövid pillanat az örökkévalóságban. Az örökkévalóságban az egyik perc a másik után, az egyik nap a másik után, az évek egymás után hullanak le, és kerülnek ismét fölül az örök élet kiszámíthatatlan nagy tengerében, amit a mi teremő Istenünk megteremtett, benépesített, és az ő szeretet-

ének, kegyelmének minden áldásával elárasztott. Hogy az Ő teremtményei boldogságban, szeretetben - a bölcsesség felé haladva mind nagyobb és nagyobb világosságban – éljenek. Alkoszanak, boldogan, megelégedetten, örömmel, és dicsőséget hozhassanak létre, valamint hálát, szeretetet azért, hogy az Isten megteremtette, s a létbe helyezte őket. **Tehát az idő nem múlik el, mint azt ti hiszitek és gondoljátok, hanem az idő megszűnik.** Az idő a maga pontjából kilép és az örökkévalóság tengerébe lép át, amelynek sem kezdete, sem vége nincsen, hanem egyformán halad előre az őt megteremtő istenség körül, aki szemléli és boldogan nézi át mindazokat az eredményeket, amelyeket ezekben a teremtett lelkekben pillanatról pillanatra újra és újra, mintegy új boldogságot megnyilatkozni lát. Míg ezekből az új, eddig még nem létezett boldogságokból mindig újabb és újabb teremtési eredmények állnak elő. De a rövid élethez szabott emberi gondolkodás és érzés ezt nem képes magában sem megérteni, sem átélni, mert fogalmai benne vannak abban a tudatban, hogy amit ma érez át, amit lát, tud, amit megszerzett, azt a holnap úgyis elveszi tőle. És ismeretlen állapotba sodorja őt az élet, és ez az ismeretlen állapot, amelyet még ember el nem tudott képzelni, ez: a halál. Mert az ő földi szemeivel csak azt látja, hogy az élet megszűnt, és: nincs tovább. Hová lett az élet? - az eredmény? - hová lett az értelem ragyogása, a gondolat? - hová lett a szeretet életet nyújtó melege, amelyből annyi öröm, annyi boldogság származott? Erre az a titokzatos valami - a halál - nem szól semmit, mert nem szólhat. Az emberi gondolat, az emberi érzés nincs még odáig fejlődve, hogy át tudjon látni azokon a sötét dolgokon, amelyek mintegy megálljt parancsolnak az emberi képzeletnek. Megálljt és visszatekintést parancsolnak: tekints vissza a te elhagyott utadra, és lásd meg mindazokat, amelyeket magad mögött hagytál. Hogy vajon azok az eredmények, amelyeket a te életedben, cselekvőképességében teremtettél, mert megteremtettél - azok ugyanis előbb nem léteztek! - Azokat tehát te magad teremtetted, vajon azokkal, mint hatásokkal meg lennél-e elégedve, ha vissza

kellene térned, és azt az utat teneked kellene megtenned és megjárnod, amit te építettél?! Tekints vissza ember! - mit cselekedtél, ameddig az úton jártál?! Adtál-e dicsőséget először is Annak, aki téged megteremtett, a létbe hívott, hogy a létben a jót, az igazat, a boldogítót megismerhetted?! Megismerted a további létezésnek az örömét, a további lépéseknek azokat az ígéretekkel gazdag világát, amely a ma emberét a holnap várakozásával tölti el. És ez mind valami titokzatos, valami mélységes gondolkodás és érzés világába sodorja bele az ember lelkét. Akar, vagy nem: gondolkodnia kell neki azok felett: mi lenne, hogyha azokat amelyeket gondolt, cselekedett önéki kellene átélnie, hogy neki mindezekből részt kellene vennie, mert azt ő alkotta, azt ő maga gondolta ki helyesen: jól - avagy helytelenül... Vajon boldog lenne-e, ha önéki kellene végigélni és végigszenvedni mindazt, és vajon boldog lenne-e, ha azokat az örömeket - amelyeket ő szeretett volna elérni - de bárhogyan igyekezett is, nem érhetett el, mivel azok először úgy látszottak ugyan, mintha egészen közel volnának, de amikor kinyújtotta értük a kezét: azok messze vagy előtte, vagy mellette haladtak el - és nem bírta elérni őket... Az ember a múlandó világban, a múlandó életben a legkritikább esetben gondol arra, hogy visszatekintsen az elhagyott útra. Mondjuk, tán egy nap, vagy később, talán egy hét elteltével, azután egy egész év elteltével az ígéreteknek és várakozásoknak azokra az idejére, amelyet az ő vágyaival, törekvéseivel szeretett volna megtölteni, akkor: mielőtt még rálépett volna arra az útra, amely őt előre vezette a haladásban. Az embernek vissza kell gondolnia, vissza kell tekintenie a tegnapi, a tegnapelőttre, az egész életére, mert akár vissza akarna térni, akár nem, azok ott állnak, mint az ő teremtsései. Úgy állnak ott, mint az ő akaratának megnyilvánulásai és feldolgozásra várnak. Mi az, amit helyesen és jól cselekedett? - hogy azokat még jobba, még helyesebbé alakítsa át. Amit pedig rosszul visszavonhatatlanul, megjavíthatatlanul cselekedett: rá tudja-e ébreszteni ez a visszatekintés annak a tudatára, hogy azokat nem olyanná kell tennie, mint amilyenné tette, mert visszatekintve már

sokkal tisztábban és világosabban látja, azokat a cselekedeteket és azoknak megoldásait, mint ahogyan azt a földi életben - nagy és mohó ténykedései közepette - megvalósította és érvényre juttatta. Mert hiszen az ember tulajdonképpen minden gondolatával, érzésével, vágyakozásával teremt valamit, vagyis valamit szeretne teremteni, mert életprogramjában benne van. Valahol el van rejtve az, hogy neki cselekednie kell, neki előbbre kell valahogyan vinnie azt a célt, amit úgy érez, hogy a lelkében benne van. Csak mindenki az időt, a lehetőséget, az alkalmat várja, vagy készíti elő folyton folyvást önmagában, hogy azt megcselekedhesse, elérhesse. Minden emberlélek szeretne boldog lenni, minden emberléleknek vannak vágyai, törekvései, amelyeket megvalósítani óhajtana és akarna, ha módja lenne rá. Alig van ember, aki megelégedéssel tud visszatekinteni arra a tegnapi, amelyet még csak éppen most hagyott itt. Az idő eltelt, a lehetőség kisebb és szűkebb lett, és vissza már nem nyúlhat oda, amit elhagyott. - A tegnapot nem hozhatja vissza. Nagy dolog ez testvéreim! - hogy az ember semmit nem hozhat vissza abból, amit elgondolt, amit cselekedett. Semmit meg nem változtathat, és ez, mint egy kiküszöbölhetetlen titok ott áll az ő lelkivilágának ajtajában, és nem engedi tovább, míg önmagában és önmagával számot nem vetett: hogy vajon jól, rosszul, helyesen, vagy helytelenül cselekedtem. - beszélt-e. Vajon cselekedtem-e olyant, ami jó volna, ami az én magam életének sorsát előbbre viheti? Tudtam-e olyat kigondolni, aminek az előrenyújtott világában vélte az én lelkem, hogy meg tudom azt találni, és ha megtaláltam, vajon azzal tudok-e majd boldogabb lenni. Avagy pedig van nekem valami olyan érzésem, ami nem nyugszik bele abba, amit és ahogyan cselekedtem, ahogyan gondoltam, és azt mondja: ez helytelen volt, ez nem volt jó, ez nem úgy volt kigondolva, elrendezve, ahogyan kellett volna. És az ember mégis megvalósította, mégis valóvá tette azt, amit nem kellett volna! Ez az emberi léleknek a nagy számadása önmagával, amikor az időnek egy-egy megálljt parancsoló pontjához elérkezik. Jó, hogy ha az ember így számot vet magában az

elmúlt idők - nem mondom eredményeivel -, mert hiszen az eredmények nem mindig ott mutatkoznak meg, azon a síkon, amelyen az emberi lélek eljutott egy bizonyos állomásig, ott azért nem mutatják meg magukat, mert még nem forrtak ki. Mint ahogyan a búzát, vagy bármiféle más magot, ha elvetik a földre, az abban a pillanatban nem mutatja meg, hogy vajon életre kel-e, vagy sem. És ha már az első kis csírázás megmutatkozik is, még az sem bizonyos, hogy lesz-e abból valami eredmény: vagyis búza, vagy egyéb féle olyan növény, és az vajon életképes lesz-e, és meghozza-e annak a várakozásnak az eredményét, amit az ember elvárna és kapni szeretne? - Nem tudja az ember azokban az egészen közeleső, alig elmúlt időkben meglátni, megérteni, hogy vajon jól vagy rosszul cselekedett-e? Ezt csak akkor láthatja, ha azzal a rosszal, avagy azzal a jóval találkozik, amely addigra már kiforrott, és ha nem is tökéletes, de mégis az első kis életjelt mutatja, amelyet mint eredményt, már valahogyan láthat, és azoknak következményeit is el tudja gondolni. **Nem csak a halál gondolatában, percében, hanem az előtte való időkben is szükséges, hogy az ember beletekintsen önmagába, és beletekintsen azokba a lefolyt időkbe, amelyeken keresztülment, hogy vajon az isteni törvény szerint helyesen, vagy kevésbé helyesen cselekedtem-e?** Vajon, ha énnekem ugyanazokon a hatásokon kell keresztülmennem, amit én magamban kialakítottam gondolataimban, érzéseimben, másokkal végig éltem és végig cselekedtem, hogy azok nekem vajon meghozzák-e azt az örömet, amire vágyom, ha azokat a hatásokat nekem kellene keresztülélnem? *Azért nagyon jó, ha az ember nem várja a halált, hanem időközönként körültekintve, önmagába beletekint és megszemléli maga körül azokat az eredményeket, és azoknak már valószínűsíthető valamelyes hatását, amelyet saját elgondolásával létrehozott. Ha nem is cselekedte, de elgondolta, és ez latens módon befolyásolta, mert aszerint élt, aszerint fonta tovább a lelkében lévő érzéseket, terveket, törekvéseket, amelyeket a tegnapi, vagy éppen a mai napon létrehozott: vagyis megteremtett. Az ember ugyanis minden*

gondolatával, minden érzésével és vágyával, törekvésével: terem. Teremt, megnépesíti a körülötte lévő „semmit”, mert hiszen ameddig bele nem lépett valaki abba a földbe, amelybe vetni akar valamit, addig még nem tudja, hogy mi történik a vetéssel. Lesz-e eredménye és lesz-e neki öröme, hogy valójában meggyökerezedik-e, és életképesé válik-e az, amit ő belehintett, beleültetett? Az ember az életével ugyanis benépesíti a körülötte lévő világot: mind a látható, mind a láthatatlan világot. Az ember ugyanis nem egyedül él, mert egyedül nem tudna megélni, és az Isten nem egyedül álló, hanem egymással harmonizáló lelkeket teremtett, tehát az „egy-ben” való kifejezését annak a harmóniának - ami őket Teremtőjükhöz valahogyan közelebb viszi, - valahogyan minden teremtmény érzi, vagy gondolja, vagy akár tudja, hogy: valakivel van neki összeköttetése: azaz magával az étellel. *Az élet az egy hatalmas folyó, olyan, amit az ember mindig önmagából és önmagával nagyobbá, teljesebbé tesz, és ezek, az így megszülető eredmények azok, amelyek meghozzák a boldogságot, vagy a boldogtalanságot, a szenvedéseket, a gyötrelmeket - de az örömet is.* Tehát ember, amit beletetsz az életedbe, az lesz az eredményed a te boldogságod, vagy boldogtalanságod. Ez nem a halállal válik el, hanem már sokszor az első pillanatokban, amikor kimondtad, amikor megcselekedted: már ott van az eredmény, amivel találkozol. Ezeket az eredményeket már te hoztad létre, ezeket már te ültetted el a létben. Mert a lét csak arra vár, hogy benépesedjék: jóval, vagy rosszal, az ebből a szempontból közömbös, de maga az élet, a cselekvési, gondolkodási képesség, az egy világ, amely benned él, általad él, ami a tiéd, amit az Isten adott neked. Azért adta, hogy boldog légy, és boldogságodban eszedbe jusson. Az Aki téged teremtett, és hálát adj érte, hogy a létben részt adott neked: a nagyban, az utolérhetetlenben, a sokszor elérhetetlenben. Mert hiszen az ember lám képzelődik, akar, vágyik cselekedni, szeretne megváltoztatni azt ami van, és ahogyan van, mert a lélek - az életre hívott lélek - önmagában kialakított egy gondo-

latot, egy érzést, vágyat: valahogyan jobbá, igazabbá, szebbé, boldogítóbbá tenni az életet. Örömmel teljesítené be mindazt, ami körülveszi ezt a létet, s mint egy gyönyörű gondolatot, úgy színezi ki az emberi szív és gondolkodó képesség az élet vágyát. Hiszen az élet tulajdonképpen a szépség, a jóság, az igazság, a boldogság, a megelégedés. Ez az, ami a létben cselekvésre - az élet továbbfejlesztésére - ösztönzi az egész emberiséget. *Az emberiségnek pedig mindnyájan egy-egy szemecskéi azok az egyedek, akik benne vannak. Ezek egy cél felé vannak irányítva, és ez a cél az Istentől való nagy élethullámozás, az, hogy az „ember” - az embernek a lelke - hasonlóképpen cselekedjék, mint ahogyan Ő, hasonlóképpen alkotson, mint Ő. És ez az alkotás hasonló legyen Hozzá, és ahhoz, amit Ő alkotott a nagy, a dicsőséges Teremtő, Aki az életet adta a legkisebbnek és a legnagyobbaknak, a Hozzá hasonlóknak, az Ő lelkéből, vagyis szelleméből való szellemnek: az embernek.* Mert az ember hatalmas nagy és dicsőséges valaki, aki az Istentől teremtett, Őhöz hasonló gyermeke, származéka, mert az Isten kezéből, az Ő gondolatából született, akit születése pillanatában az életnek - az örök életnek - ragyogásával ajándékozott meg. Ezt a ragyogást kell, hogy saját alkotásaival népesítse be, és ez a benépesítés hozza meg neki a boldogságot, az örömet, a nagyságot. Ezeknek a fogalmaknak mélységét egy teremtmény sem tudja felfogni a maga valóságában, mert hiszen ő nem Isten, de az isteni ajándékokkal felruházott emberszellelem. Azonban miután ennek az emberszellelemnek a valóságról alkotott fogalma egyik tévedést a másik után cselekszi meg, ennek következtében egyik hamis gondolat a másik után nem felfelé a világosság, a boldogság, az öröm felé van kiküldve. Vagyis nem az a cél, nem az az ő vágyainak megvalósítása, hanem sajnos az ő tévelygései és tévedései megvalósítása. És amikor az valósággá válik, akkor az eredmény nem az, hogy mind a létrehozó, mind az avval összekötött másik lélek, vagy a teremtésnek egy másik alkotása boldog legyen, örüljön, hanem hogy szenvedjen tőle. Ez az emberi lét, ez a emberi élet, és ez az

élet folyik le minden percben, minden pillanatban, mint annak a vízesésnek a vize, amelynek a forrását, hogy honnan jön, hová megy, nem ismeri az a vízcsepp, amely zuhogva hullik alá. De továbbmegy az útján, mert ismeretlen utak állnak előtte, ahol ezek az ismeretlen utak ismét valahová beállítják, és ezek ellen az a vízcsepp nem tehet semmit. Mert ez az ő sorsa, meg nem állíthatja, át nem formálhatja, ő így lett teremtve, így lett alkotva, és neki ezt így kell cselekednie, nem tehet másként. Az idő, amely körülveszi ezeket a vízcseppeket, vezeti őket a felé a cél felé, amelyet a vízcsepp nem ismer. Mert ő nem rendelkezhet vele, tehát nem ismeri, nem lehet neki a felett uralkodnia, és mégis: az a vízcsepp oly elbizakodott, mintha ő uralkodhatna - akár csak egy pillanatra is - önmaga felett. De ő nem uralkodhat, mert az ő természete, amelybe be lett állítva, úzi, hajtja őt, hogy elérhesse azt a célt, amelyet az ő lelki világában az a hatalmas, a nagy Isten belé alkotott. És mintegy örökséget, úgy adta neki, amelynek sem vége, sem kezdete nem lehet anélkül az irányítás nélkül, amit kezdettől fogva kapott a teremtés pillanatában, amellyel felruházta őt a hatalmas, a nagy Teremtő. És az ember, a kicsiny vízcsepp mégis úgy el van bizakodva, olyan nagynak képzei és hiszi magát, hogy annak a nagyságnak az elképzelése szinte megsemmisít mindent körülötte, mert ő azt képzei magáról, hogy ő az a valaki, aki rendelkezhet minden felett. Pedig semmi felett sem rendelkezhet, mert minden, ami van, őérette van, ezt kapta az ember a teremtés pillanatában, mintegy örökkévaló ajándékot Istentől, hogy tökéletesedjék és legyen naggyá, hatalmassá. De ez a naggyá levés és hatalmassá levés ne az ő Teremtőjével háttal fordulva történjék meg, hanem folyton folyvást tekintsen fel arra a Hatalomra, Akit őt a létbe hívta. És annak az utasítása szerint, annak az elgondolása szerint, igyekezzék a maga kis világát, a maga kis istenségét megfelelő cselekedetekkel, gondolatokkal benépesíteni, hogy elérhesse azt, ami célul van elébe tűzve. Azt, hogy egygyé és hatalmassá legyen Ővele, a Naggyal, Aki őt alkotta. Ez a naggyá levés ott áll a kicsiny emberfióka természetében is. Mert

hiszen már a gyermek is, az, aki még nem tud semmit, mert az értelme még nincs ahhoz kifejlődve, hogy bármit is - akár a legkisebbet is - tudhassa, de ez a naggyá levés, mint az ősbukás, már ott van a lelkében, és az ő játékaival máris naggyá akar lenni, parancsolni, uralkodni akar. A gyermek a maga kis tudatlanságával máris cselekedhet jót is, rosszat is. És a szülők el vannak ragadtatva, hogy az ő gyermekük milyen okos, milyen nagyszerű, milyen jó, milyen egészen különös, amilyen még talán nem volt soha a világon. Ez is tévedés, mert az ember mindig téved, amikor önmagát, vagy mindazokat, akiket szeret, nagyobbnak, jobbnak, bölcsőbbnek látja, mint bárki mást, és így akarva nem akarva kialakul benne a gőg, és önmagáról nagyot képzél, gondolataival megalkot egy másik világot: ami egészen szembe állítja a valósággal. Olyan, mint egy tehetetlen kis tükör, amely a nagy mindenséget szeretné visszatükrözni, de csak egy kicsi részét tudja magában felfogni, csak egy kicsiny részén tud láttatni, csak ami ott, előtte van: csak azt tudja visszatükrözni. Nem tudom helyesen kifejezni az én elgondolásomat, azért talán valami hiányt érezhettek - mert ez is csak egy gép, amely nem képes mindent, mint egy tükörképet magából visszaadni. De a tükörkép mégiscsak hasonlít valahogyan az elgondoláshoz, bár nem egészen helyes, mert nincs meg mindenre a kellő szó és a kellő kifejezés sem. Azért mégis - ha nem is egészen helyes az, ahogyan ki tudom fejezni, de valami képet csak ki lehet vele formálni, amelyre azután a ti elgondolásotok is támaszkodhat.

Ti is másképpen fogjátok azt megalkotni magatokban, de mégis hasonló lesz valahogyan ehhez a gondolathoz, ha nem is egészen tiszta, de valami képet mégis létrehoz. Formához köti a mondatokat, mindenkinek a maga elképzelésének a formájához. Tehát az idő fogalma nem egy meghatározott dolog, mert hisz idő a legkisebb pillanat is, és az idő az is amikor egy emberi élet fejeződik be. Idő az is, amikor élet formálódik és valósággá lesz; és idő az is, amikor befejeződik. És amikor befejeződik a láthatóban, a sze-

mek előtt: azt halálnak nevezitek. - Amikor pedig születik, azt hiszitek, hogy egy új alkotás született, egy új lélek született a világra. Nem! Annak az elköltözött - ti azt mondjátok: elköltözött - testből kiszabadult léleknek az újra való megjelenéséről van szó a földi formákban, azért hogy cselekedjék, gondolkodjék mindazok szerint, amiket magában már feldolgozott, amit ő magában jónak és igaznak hitt, hogy azt megcselekedje, és aszerint éljen, aszerint rendezze be az ő saját és az ő környezetének életét. Mert mindenki önmagából ad, mindenki azt adja, ami benne van, ami benne kialakul és valósággá lesz. Tehát, amikor azt mondom, hogy mindenki önmagából ad a világnak valamit, az annyit jelent, hogy teremt. Önmagából életre hív lehetőségeket, érzéseket, gondolatokat, a munkájával eredményeket ér el, és ez újra és újra más formát mutat a világnak. Egyszóval alkot, formál, újjáteremt, és ez az időben megy véghez, amely időt az isteni kegyelem ajándékoz mindazoknak a teremtetteknek, akik önmagukban, önmagukból egy új valakit alakítanak ki. Átformálódnak azok szerint a gondolatok, érzések és cselekedetek szerint, amelyeket az elmúlt és lejárt időkben ők maguk alakítottak ki saját magukban. Ezeket az átformált és újjáteremtett emberi formákat, vagyis lélekformákat kell nekik akkor átélniük, és jaj, hogyha rosszul éltek át, jaj, ha nem felelnek meg annak a követelménynek, amelyet maguk elé vettek, mint lélek, mint szellem. Mert más a lélek, és más az, aki a léleknek a gondolatait megvalósítja. Mert az ember önmaga szerint mindig a legjobbat akarja, és mivel az eszközei hiányosak hozzá, tehát nem jót, hanem rosszat cselekszik, ami ismét csak rosszat szül, azaz teremt a tulajdon elgondolása szerint. Azt hiszi, hogy jót teremtett. És ezzel az ő saját teremtésével kell neki megbirkóznia, ezt kell neki átszenvednie: mert nem jót cselekedett. Avagy öröme formájában boldogságot érez, és hálát ad azért a boldogságért az Istennek, mert jót gondolt, helyesen cselekedte azt, amit jónak lenni gondolt, és akkor szép termést arathat le, amikor itt van az ideje. De ha úgy gondolta, hogy helyesen cselekedett, és nem hozta meg azt az eredményt az értékelő világban,

hanem az értékmérő helytelent mutat, és újra át kell néznie, újra át kell gondolnia mindazokat a gondolatokat, a megvalósításokat, a helyes, vagy helytelen formálódásokat, s mindezt át kell neki cselekednie, akkor dupla munkát végzett. És méghozzá, amikor úgy gondolta, hogy helyesen fogom megoldani, akkor úgy tapasztalja, hogy azok között, ahová került, akiknél a formálódást akarta véghezvinni, azok nem értik meg őt. Nem tudják megérteni, mert nem tudják, hogy az jó akarna lenni, mert hisz ők is arra törekszenek, hogy az legyen a jó, ahogyan ők akarják és gondolják. Ezért nem értik meg a másik lelkének elgondolásait, hanem a saját maguk helytelen formái szerint bírálják meg, és nem veszik figyelembe a jót, az igazat, mert ők azt hiszik, és azt gondolják, hogy ők jobbat tudnak elérni az ő elgondolásaikkal és akaratukkal. Ők már megkezdték magukban azt a formát kialakítani, és az nekik sokkal jobb lesz, mint ahogyan azt az a másik ember elgondolta. Ebből vannak azután azok a félreértések, meg nem értékek és helytelen eredmények, ami miatt az egész világ, az egész föld szenved. Mert hiszen az egyik ember a másiknak, ahelyett hogy testvére lenne - mivel nem értik meg egymást - szembenállnak, ugyanis más forrásból táplálkozik az egyik és másikból a másik lélek. Az egymás meg nem értéséből zűrzavar keletkezik, és ebben nagyon nehéz előre lépni. Az embernek sokszor a legjobb, legszebb, legigazabb gondolatai vesznek el a megsemmisülésben, azért mert nem érti meg az a másik ember, nem mérlegeli azokat az eredményeket, azokat félretolja, mivel nem úgy lesz, ahogyan ő akarta, hát nem törődik vele. - És a másik ember akarhatja a legjobbat és az eredmény mégis rossz, mivel őt sem értik meg. A „megnemértés” hozza létre a zavarokat, ezek a szenvedéseket, a szenvedések pedig a meghasonlásokat. Az ember kénytelen ezekkel küzdeni -, mintegy csupa ellenséggel, úgy jár-kezel végig a földi életében, és nem talál egy pontot, ahol a lelke megértené azt a másikat, ahol kipihenhetné magát és boldognak érezhetné magát csak egy rövid kis időre is. Ide, ezek közé a teljesen szétkuszált emberlelkek közé született meg az Isten Fia, a mi Urunk az Úr

Jézus Krisztus. - Ebben a zűrzavarban hogyan lehetett volna boldog, hogyan lehetett volna megelégedett, mert hiszen ezek meg sem értették Őt, és ha megértették is, látták ugyan, hogy jót akar adni, azonban az ő szemeikben az a jó nem volt jó, nem volt célravezető, mert az ő elgondolásuk - szerintük - célravezetőbb volt, jobbnak látszott, helyesebb megoldást kínált ahhoz, hogy a boldogságot elérhesse az emberiség. És mit látunk - mit láttok ti, a mai kor gyermekei? Vajon előbbre lépett-e az emberiség? - Vajon a tiszta mennyei eszméket nem keverték-e meg az emberi félreértésekkel, meg nem értésekkel? És azokat a tévedéseket is bele-vonták az ő igazságaik közé, amelyeket nagynak, célravezetőnek hittek az emberek. Aszerint formálták át az egyházakat, és minél díszesebb, minél nagyobb és minél szebbnek látszó dolgokat műveltek, annál kevésbé lett értékes az az Igazság, amit a külső formáknak védeni kellett volna. Azért kell vigyáznia az embernek, s mint drága kincset, mennyei lehullott fénycsillagot - minden igazságot külön-külön - úgy kellene a léleknek megragadnia, és magába zárnia, mert minden egyes gondolatfoszlány, amit ő a világban szétszórt, ha az csupán önmagában van is meg, valahol egy lélekben, egy szívben az boldogságot, örömet és igazságot hirdet. Ha valakinek a lelkében minél több van ezekből a csillogó mennyei fényparányokból, az annál nagyobb és értékesebb életet élhet, és ezek az értékesebb életek hatásokat gyakorolnak, és ezek a hatások, amelyek lélekről lélekre átformáló erővel bírnak, ezek nem hálnak meg, ezek nem semmisülnek meg. Tudniillik ha a jó-nak csak egy kicsi parányával találkozik is a tévelygő ember, azt megőrzi, mint örömet, mint kincset, mint olyan hatást, ami felett nem tud úrrá lenni, nem tudja semlegesíteni, vagy éppen megsemmisíteni azért: mert jólesik neki. Ezért szükséges tehát, hogy az ember találkozzék szenvedtető, meg nem értő emberi lelkekkel, hogy ezek számára önmagából, az önmaga lelki termékeiből adódó, - bárha csak egy pillantást vetett is rá az a szenvedő, - de gyógyító hatást nyújthasson az ilyeneknek, mert már akkor is jót cselekedett. Ha csak egy kicsit is segített azon, aki terhet hordoz,

az akkor is jót cselekedett. Mert abban a lélekben jó érzést keltett fel, és ez a jó érzés megmarad még akkor is, ha az a gonosz érzéseknek a rengetegébe hull alá, ha nem is tudja értékelni abban a pillanatban. De eljön az idő, amikor értékelni fogja, mert eszébe jut az a jócselekedet, és az a jó áthatja a lelkét. Bár csak egy kicsi pont legyen is az, de mégis úrrá lett felette a Jó, és valaki felett a jó úrrá lett, akkor arra visszaemlékezik, és ezek az emlékek kitörölhetetlen hatalommá válnak az emberek lelkében. A jót nem lehet és nem szabad megsemmisíteni, és ezek a kicsiny, elhullatott jó magvacskák azok, amelyek az új világot megteremtik. - Ezek azok, amelyek - mondjuk a halál után bekövetkező életben - táplálékot nyújtanak. Ezek azok, amelyek örömmel veszik körül a lelket, és az ő téves és hibás eredményeivel küszködve, szenvedve, eszébe jut, hogy milyen jó volna, ha megint találkozhatnék ilyen jósággal, irgalmassággal. Mert a jót, az igazat megölni nem lehet. Az él, az vezérel, az cselekszik, újjáteremt, alkot, színesít, boldogít. Ezek az apró kis magvacskái a jónak, a kezetekben vannak embertestvéreim, hogy szétszórjátok a világban! Elsősorban ti magatok körül, hiszen ezek tovább élnek az embernél, ezek fennmaradnak, és ezek újakat hoznak, új eredményeket hoznak abban a másik lélekben. Vannak, akik abban a pillanatban elfelejtik ugyan, nem emlékeznek rája, mert nem tudják, hogy ez tulajdonképpen érték. Ez az a jó, amit meg kell fogni, hogy valamilyen módon el ne gördüljön előle, és el ne vesszen a nagy mindenségben. Így eszébe jut, akár az örökkévalóságban is, és vágy alakjában jelenik meg előtte az a kicsi jó, amit - ember, te cselekedtéll azzal, aki tévedett és nem értett meg téged. Akkor nem értett meg, de azt a kicsi jót vágyja vissza: bárha találkozhatna ilyenfélével, mint amivel már találkozott! A jó, az igaz, nem hal meg, az nem semmisül meg, az él, alkot tovább. - Nem te: hanem az a jó, az alkot tovább, amit te a te lelkedből beleszórtál, mint ahogyan víz-esés lehulló, kicsiny paránya, ha hozzáér az eltikkadt növényhez, új életre ébreszti fel. És az a jó, az a helyes - az Istentől való Jó - az elfogyatkozó léleknek talán egy megmentő pillanatot hoz létre,

és akkor te is teremtettél és: jót teremtettél! Ezért a jó cselekedetekből nem szabad kifogyni még akkor sem, ha hálátlansággal találkozunk az ember. Ez a hálátlanság annak a léleknek a fogyatékosága, aki nem tudja értékelni a jót, aki még nem érti meg, mert még nincs, amivel elfogadja, amivel értékelni tudja. Tehát ezért jön majd reá egy olyan élet, egy olyan gondolkodni, vágyakozni készítő hatalom, amely azt mondja: emlékezzél, emlékezzél! - és akkor akár akar, akár nem, mindig gondolkodni kénytelen, és előjön az, hogy a jóra, az igazra vágyik, azt kívánja, azt óhajtja, és így vele együtt az is gazdagodik, aki ezt valaha, valamikor elhintette abban a lélekben. Azért ne szűnjetek meg a jó cselekedetekkel, a jó szóval, a helyes, jóra és igazra intéssel. Nem úgy, hogy az ember fellépjen tanítónak, mert hiszen sokszor hiába tanít, mert ha nincs elfogadás, akkor elveszett a szó, de a cselekedet az, mindig megmarad! És sokszor hallhattátok, vagy valakivel megtörtént valami, és késő öregségében is megőrizte emlékeztében azt, akitől valami jót kapott életében. Legyetek mindnyájan ilyen jót cselekedő senkik, mert nem ti, hanem az Isten Lelke cselekszik veletek. Az Isten Lelke hordozásában ne fáradjatok el a jóban és igazban! Meghozza az tinektek azt a termést, amit magatokkal visztek abba a másik világba, ahol már mindenki a maga jó termésével érkezik meg. Új világot alkotott részükre az Isten kegyelme, és ebben az új világban több örömmel, több boldoggal vegyített az élet, és nem kívánnak a földre visszajönni. Félnek a meg nem értéstől, félnek a nehéz megpróbáltatásoktól. De hát mindegy - amit az Úr egy-egy lélek elé szabott, azt a munkát megcselekszi jószívvel, Istentől várva azokat az eredményeket, amelyeket majd az hoz, mert hiszen a jó nem vész el, a jó cselekedet sem hullik le hiába, még akkor sem, ha nincs, aki megértse, mert elszórja, ellöki magától, de a jó cselekedet megmarad. Az egyik eldobja, de mivel a jó cselekedet él, mert az a jó istenből való, egy másikon pedig, aki már egy kicsit jobban érti az értékelést, annál megragad és épít, teremt, új érzéseket, új gondolatokat abban, aki már elfogadó ezeknek a jóknak a részére. A jó, az igaz nem vész

el tehát soha. Most egy új életrészt, egy új évet kezdetek meg. Ez legyen tőlem a ti útravalótok. Cselekedjétek jót és igazat. Ne sajnáljátok ha segíteni kell: a segítséget. Ha fáradni kell, ne sajnáljátok a fáradságot, mert mindaz, ami a jóban, az igazban történik nem hal meg, hanem új világot alkot, és ebben az új világban, új eredményeket hoz minden egyes lélek részére. Ha érdemtelenül valaki megbánt, tegyétek ezt is oda, ahol majd az isteni bölcsesség megtisztítja azt az igazságot, amit olyan minden kellemetlennel, minden rosszal bevonva, dobott oda felétek érdemtelenül az a másik lélek. Tegyétek félre, ne gondolkodjatok arról, hogy az érdemtelenül ért benneteket, és hogy az miért van? - Azért van, mert az a másik lélek még fejletlen, még nem érti, nem tudja, hogy mit cselekedett, de eljön az idő, hogy megérti, és akkor szembe találkozik velem, és akkor emlékezik, hogy azt ő vetette el azt a bántót, azt a kegyetlenséget. Őrizkedjétek az ilyenfélétől, hogy ti ilyent cselekedjétek. Inkább ti legyetek azok, akik elszenveditek türelemmel Istenben bízva Az így elszenvedett élet nem azért van, mert talán azt valamikor még te cselekedted, nem, nem így kell magyarázni, mint ahogyan azt az emberi képzeletben kialakították, hanem úgy, hogy ez még éretlen, még nem érti meg, de eljön az idő, hogy majd megérti és így nem veszett el semmi. Isten látja lelkedben, hogy jóakarattól és igaz jóra törekvésből cselekedtél, vagy mondtál, azért szükséges az ember mielőtt cselekszik, gondolja meg, nem okoz-e azzal valakinek fájdalmat. Legyetek tökéletesek, és ez is egy lépés a tökéletesedés útjából! Az Isten megadja minden igazért, minden jóért a maga áldását, a szerint a jó szerint, ahogyan ti azt megcselekedtétek. Ha Isten próbára tesz is titeket, tekintsétek úgy, hogy ti magatokban viselitek az Istennek jóra és igazra való intését, és ezek a megpróbáltatások, amelyeket így neveztek - és így nevezünk - ezek a földi élettel együtt járó iskolai feladványok. Ezeket a földi embernek kell a szerint a jó szerint megoldania, amely jót az isteni kegyelem az ő részére a megértenivaló szerint adott. Mert ha valaki nem érti meg a jót, azért nem érthette még meg, mert még nem fejlődött oda, hogy

megérthesse. - A két éves nem értheti meg azt, amit a tíz éves megérthet. Tehát, aki nem ért meg benneteket, azt az ő fejletlensége okozza, tehát nem szükséges, hogy azt újra és újra felszólítsátok, mert hiszen úgyszem ért meg. - Majd eljön az idő, hogy megért, és akkor majd ő jelentkezik. Nem szükséges, hogy bántsa egyik ember a másikat, mert azzal soha jót nem érhet el, mert hiszen még akkor is bántónak jön elő a másik részére, ha jót akar azzal, amivel tudtára akarta adni neki, hogy tévedett. Legyetek bölcsék és igazak, mint ahogyan az Úr meghagyta mindnyájatoknak azt a módszert, ahogyan a kis gyenge magból, majd hatalmas fát lehet növelni, amely alatt sok szegény, fáradt vándorlélek megpihenhet. Megpihenteti az ő lelkét, és látja azt, aki azt az egy magot akár elvesztette, akár szándékosan juttatta a földre, és az nagy fává növekedett. Sokszor egy kicsiny igazság, egy kicsiny szeretet sokkal több eredményt hoz, mint a nagy bölcsesség, amely olyan helyen hangzott el, ahol még süket fülekre és begyepesedett szívekre akar hatni. Egy kicsiny szeretettel, egy kicsiny elnézéssel és türelemmel sokkal többre lehet menni, és sokkal több és értékeőbb eredményt tudtok magatoknak szerezni a földi életben, mintha nagy, kemény csákányozással nekiálltok, és meg akarjátok emelni a gránitsziklát abból a benőtt talajból ahová begörgette az ítélet nehéz ereje. Ezt adom nektek erre az évre. Az Úr segítsen mindnyájótokat, hogy nyitott szívvel, szerető lélekkel kezdjétek és végezzétek el mind ezt az évet, mind egész életeteket. *Ma nem nagyon jól használható az én közvetítőm, mert félelmei vannak, tehát amit nem egészen szabatosan tudtam kifejezni, nézzétek el, találjátok meg ebben az okát.* Az Úr áldása legyen rajtatok, érzéseiteken, gondolataitokon, törekvéseiteken és vezéreljen titeket az ő útján.

A PARADICSOMBA VISSZAVEZETŐ ÚT

A mi Urunk, Jézus Krisztus nevében, Akit elküldött az Atya az aláhullott lelkek birodalmába a földre, ahonnan a lélek saját elgondolása szerint nincs többé visszatérés, nincs megvilágosodás, megigazulás és teljes megtisztulás. Ahonnan a lélek a saját elgondolása szerint nem tud elszabadulni, bárhogyan akar, bármennyit tud, bármit megértsen is. Valójában azonban nem tudott, és nem is tud eljutni az emberi lélek az önmaga akarata, az önmaga értelmezése útján a szabadulásra, hanem csak az alázatosság útján. Csak azon az úton, ahol a lélek felismeri önmagában mindazokat a hiábavaló tudományokat, törekvéseket, és a reménytelenségnek fájdalmas nyomorúságában feleszmél arra, hogy senki és semmi meg nem tudja szerezni az ő életét és haladását, egyedül csak az alázatosság. Tehát arra van szüksége az emberi léleknek, hogy az Isten képétől, szeretetétől, az isteni bölcsességtől áthatva, felébredjen arra a tudatra, hogy sem lent, sem fent, sem az egyik, sem a másik oldalon nem keresheti a tulajdon lelkének felemelkedését. Erejét, tudományát, világosságát összegezve tudhat bármit és bármennyit, semmiképpen sem mozdulhat meg anélkül az isteni kegyelem nélkül, Aki önmaga hajolt le az Emberért. - Aki önmaga adta oda önmagát, hogy amit az ember a saját lelkében elrontott és értelmetlenné tett, ezáltal mélyen aláhullott, így semmivé lett szellemi és lelki hatalmakká vált „valamiket”, vagy „valakiket” – megmentse, és ismét felemelje. Felemelje oda, ahol a világosság, a szeretet, ahol az erő, a hatalom - a végtelenbe emelkedő Hatalom - lakozik, amely Hatalom benne van az őáltala teremtett gyermekeiben is. Ámde hiába. Mert hiába van benne ez a hatalom, ha használni nem tudja, mert elvesztette a tudást, az ismeretet arról a lehetőségről, amelyet valaha ő maga is, mint uralkodó kezdeményezett, vagyis teremtett meg, munkálkodott vele, és cselekedett benne. De mivel aláhullott mindazokból a tökéletességekből, amelyeknek ura és hatalmas igazgatója volt, elvesztette ezt az uralkodási lehetőséget. Így minden bezárult előtte, ami addig az övé volt, ami őt naggyá, mindenekfelettvalóvá tette. És

most? - Úgyszólván koldus. A koldusok útján járva keresi meg a mindennapi kenyerét, csak azért, mert nem tudta értékelni mindazt a jót, mindazt a tökéletes valóságot, amelyet neki az isteni szeretet és kegyelem adott, hogy használja és legyen boldog. Mind, akik az Ő lelkéből, az Ő akaratából, az Ő nagy szeretetével azért lettek teremtve, hogy maga körül boldogokat lásson, és a teremtettek az Ő szeretete melegével mind jobban és erősebben képesek legyenek felemelkedni a teremtés birodalmában. Arra a hatalomra - amely az isteni szeretet gondolatában és érzésében megjelenik, hogy cselekedetté tegye azt, ami a teremtettek lelkében már úgy sejtett fel, mint egy nagy folyó - bár megérteni még nem tudták. A teremtetteknek halvány elgondolásai már voltak róla, érezték azt, hogy nagy hatalom van a kezükre bízva. Azonban mivel a lélek egy szempillantás alatt elvesztette lényének legnagyobb értékét, legnagyobb hatalmát, amellyel mind magasabbra emelkedhetett volna, ezért az Isten kiküldte őt abból a világból, amely világot neki teremtett. Kiküldte ezeket, és az ő saját elgondolásuk szerinti világba üzte el, hogy megismerjék azt, hogy hogyan lehet teremteni, és amit teremt hogyan tudja fenntartani. Amikor a teremtett lélek tudomásul vette, hogy valamit még érez az erőből és a hatalomból is, és talán helyre tudja majd állítani mindazokat a nagy és erős lehetőségeket, amelyeknek segítségével ismét hatalmassá lesz, akkor a hatalom tudata, a hatalomnak a lélekben való nagy és erős elgondolása újabb reményt, újabb gondolatot, újabb akarást lobbantott lángra a bukottaknak a lelkében. Még mindig úgy tudták és érezték, hogy ők hatalmon vannak és pedig nagy hatalmon, mert hiszen teremthetnek. Tudhatnak előre menni, új világokat teremthetnek. Ez a lélekcsoport tehát mindinkább erősödött, nagyobbodott, és lelkében ez a tudat mindig nagyobbá, erősebbé lett, és teremtettek. Létre hívtak világokat. Azonban úgy látszott nekik, hogy ezek a világok valahogy nem azonosak azzal a világgal, amelyet teremtő Atyjuk az ő részükre alkotott, és adott át. Ezekből valami hiányzott. Valami ed-

dig ismeretlen fájó érzés töltötte be lelküket: vajon hogyan és miképpen tudnak olyan valamit teremteni, létrehozni, ami éppen ugyanolyan lesz - vagy talán még jobb -, mint amit ők elhagytak. Amazt ugyanis el kellett hagyniuk, mert ha nem hagyják el, akkor büntetést fognak kapni, ezt a büntetést saját maguknak kell felismerni. *És hogy ezt a büntetésben lévő szorult helyzetet valamilyen módon meg tudják menteni a saját részükre, ezt a felismerést önmagukban hordozva a mai napig is megtartották, és mindig arra töreksenek, hogy jobbá, szebbé, igazabbá tegyék azt a világot, amelyen ők élhetnek és - uralkodhatnak. De kin uralkodhatnak?! Csak önmagukon kellett volna, uralkodniuk. Azonban ők ehelyett egymáson akarnak uralkodni, esetleg olyan valakiken, akik nem hozzájuk valók, s akiken majd külön fognak valamit mutatni, tehát mégis hoznak valamit a világra és az életbe. Vagyis: ők is tudtak „olyant” teremteni ahhoz hasonlókat. És ez a tudat teljesen megzavarta gondolataikat, érzéseiket. Ez a megzavart érzés és gondolatvilág pedig egy másik világot hozott létre, amely már az ő gondolatukban, erejükben és elgondolásukban képződött ki, és az ő elgondolásuk szerint tudott megjelenni. Ezzel azonban mindig elégedetlenebbek voltak. Ez a második teremtés: amit a hibázók teremtettek. Ennek az eredménye már sokkal alacsonyabb rendű valakiket hívott a létbe, mert az ő lelkük már nem a tiszta fehér és ragyogó világból jött ki, hanem abból az alacsonyabb világból, ami már meg volt fertőzve azokkal a gondolatokkal, az érzésekkel, azokkal tudniillik, amiket és ahogyan azt ők gondoltak el. Tehát ez egy második leesés volt, amit nem tudtak hová helyezni, hiszen nem úgy sikerült, mint ahogyan azt ők akarták és elgondolták. Ez volt immár a második lehullás az igazi magasságból az Isten közeléből. Így tehát alacsonyabbrendű valakik származtak belőlük, és ez az alacsonyabb származás sokkal kevesebb lehetőséget tudott azoknak nyújtani, vagyis létrehozni, mint amire az első renden születettek képesek voltak. Ők ugyanis, ha el is hibáztak valamit, azt az ő képességeikkel, legcsekélyebb kis*

gondolatukkal, a legcsekélyebb kis visszagondolásukkal is ki tudták már igazítani, rendbe tudták hozni. Így annak az első teremtésnek a nagy, messzire kiható lehetőségeiben már különböző életformákat, vagyis világokat kezdtek teremteni, mert hiszen nekik még nagyon sokra volt módjuk, csak művük nem volt tökéletes. Aztán megint jöttek másik életformák, akik a lélek erőiből már kevesebbet tudtak magukkal hozni; és az aztán következők megint kevesebbet voltak csak képesek előhozni abból a boldogságból, abból a tökéletességből, amellyel az ő szüleik éltek, ragyogtak. Mert még akkor is ragyogtak őfelettük, és még akkor is ott voltak az ő „bár hibás tökéletességükben”, azonban mégis jobbak, mégis tökéletesebbek voltak, mint az ő származékaik. Amikor elszaporodtak, új világot teremtettek maguknak. Hiszen módjukban volt mindenhez nyúlni, mert még nagyon sokat tudtak ahhoz, hogy ők lemondhassanak arról, amit elgondoltak, és amire vágytak. Mindig nagyobb volt a szóródás, mindig alacsonyabb volt az a fokozat, ahol testben megjelenhettek az ő tudásukkal, érzéseikkel, gondolataikkal és alkotóképességükkel. Ez a folytonos lehullás hozta létre az eget és a földet. Amikor a föld már sűrű lett, nehezebbé és sötétebbé vált, a teremtmények az önmaguk erejéből és tudományából még kevesebb olyan dolgot voltak képesek alkotni, amelyek boldoggá tudták volna tenni azokat, akiket létrehoztak. Ekkor ismét egy nagyobb aláhullás következett be, és még alacsonyabbrendű világok jöttek létre. Ezek az alacsonyabbrendű világok mindig nagyobb fájdalommal, mindig keserűbb panaszokkal álltak elő. - Vajon hogyan, merre, mit lehet cselekedni, hogy mi is tökéletesek lehessünk? - ez a gondolat élt, alkotott. Minden egyes ilyen mozdulással új alakulatok, alkotások jöttek létre, és ezek mindig zavarosabb és mindig sötétebb gondolatokkal próbálták meg azt, hogy hogyan és miképpen lehetne az embernek tökéletesebbé lennie? Hogyan lehetne mindezeket másképpen csinálni, - nem pedig úgy - mint ahogyan azt ők látták. Mindig jobbat akartak és mindig rosszabb lett az eredmény. Íme,

látjátok a tökéletlenség hová viszi az embert?! Az ember gondolatai, érzései keresik, kutatják mindazokat az utakat, helyeket, amelyeken keresztül vissza tudnának menni, mert a lelkükben ott él, amit magukkal hoztak, hogy tudniillik önekik mi mindenre volt és van további fejlődésre lehetőség. Így tehát az ember most is próbálkozik valami olyant létrehozni, amivel önmagának új világot tudna teremteni, és a meglett dolgokat - amik máris vannak - a saját hatása alá tudja majd állítani, azért hogy uralkodhasson rajtuk. Ez az egyszerű az emberi lélek gondolataival, érzéseivel, bár erről ugyan nem tudja, hogy honnan vette: de ez van. És az ember mindig azon igyekszik, hogy ezt az uralmat a teljes tökéletességre vigye, és ilyenképpen efölött a nagy világ fölött az ember éljen azzal a tudattal, hogy fel fog támadni. Amikor ugyanis az emberek egyik teste elkopik, testük megszűnt élni, ideje lejárt és meg kell halnia, - amit ugyan nem szívesen vesznek tudomásul, - azonban gondolataikkal tovább tudnak alkotni, teremteni, mert igyekeznek olyan hatalmas eszközöket, tudást és ismeretet megszerezni, hogy tovább élhessenek a hatalommal és uralkodhassanak. Azonban azokat a lehetőségeket, amelyeket az isteni törvény az első pillanattól fogva megmutatott az első teremteteknek, hogy tudniillik hogyan és miképpen kell és lehet az életet felhasználni, és mi módon lehet boldogan élni, alkotni és tovább teremteni, ezeket a lehetőségeket elvesztették azok, akik lejjebb estek. Minden ilyen lefelé-hullás, mindig lejjebb szorítja ezeket. A mélységbe eséssel együtt újabb és újabb világokat teremtenek maguknak, hogy ott élhessenek és uralkodhassanak. Mert az ember leghőbb vágya: az uralkodás! Ki felett uralkodjék? Természetesen a másik ember felett. Ha nincs állat, akkor a másik emberen uralkodik; az a másik pedig szolgáljon neki; aki uralkodik az gondolkodjék, teremtsen, alakítson. Ez a vágy vezeti az emberi lelkeket a tudás további világaiba, és minden ilyen tudásgyarapodással újabb és újabb aláhullás következik az egész emberiségre, akik a földön és a föld körül élnek, munkálkodnak, cselekszenek és alkotni kívánnak. Mégpedig olyan világot akarnak

létrehozni, ami jobb, tökéletesebb és boldogabb lesz, amikor majd az ő kedvük és akaratuk szerinti alkotás megszületik. Ez az egyszerű ok az, ami az emberiséget a tudomány felé hajtja, ahelyett, hogy vágyaikat a maguk erejére bízzák, inkább térnének vissza az isteni igazsághoz, amelyet megtanultak, amelyet az egymás utáni születésekkel magukkal hoztak, mert szükséges, hogy a meglévő dolgokból tudjanak jobbat, helyesebbet, igazabbat alkotni. **Tehát az alkotás vágya viszi tovább az egész emberiséget, hogy elérhessék azt a boldogságot, amiben voltak és ezzel együtt azt a hatalmat is magukkal hurcolhassák, amely hatalom őket a vágyban emészti, hogy tudniillik miért van az úgy, ahogyan van és miként kellene annak másképpen lennie? - úgy ahogyan nincs.** Ennyi az egész, amit mondani lehet az emberi lelkeknek, hogy a földi életnek a gondolatát, törekvését önmagában megismerhesse, mert hiszen mindnyájan törekednek, vágyódnak nagyobbra, boldogítóbbra, a szebbre, és mellette persze a tökéletességre, amelyet azonban soha el nem tudtak érni azóta, amióta ki lettek rekesztve az igazak világából. Tehát ezek a „bölcösségek”, amelyet a világ igyekszik mindig önmagában és önmaga körül is megtörténné tenni, ezek élnek, mozognak, okoskodnak, és igyekeznek a hatalmukat nagyobbítani, kiterjeszteni *Ezért ítélik szükségesnek a világűrben megkeresni mindazokat a lehetőségeket, amelyeket most még nem ismernek, hogy ezáltal megteremthessenek egy másik világot, egy másik életet - azzal együtt, az ő dicsőségüket - és dicsőségükkel együtt az ő hatalmukat is megnövelhessék.* Ezek azonban mind csupán pusztá és minden bizonyosság nélkül való vágyak, gondolatok. **Mert az ember önmagából soha nem tud önmagánál jobbat, dicsőségesebbet alkotni, mert elvesztette isteni erejét, amellyel a világmindenség felett uralkodhatna. Elvesztette, mert nem volt szófogadó, nem volt az önmaga boldogsága felől sem helyes - tehát a rendbe beleilleszkedő - tudomása, hanem az emberek maguk akartak új világot teremteni a saját részükre, hogy azt magasabbrendűvé és tökéletesebbé tegyék, mint azt a világot, ahonnan ők**

jöttek a földre, vagyis a létbe lettek hívva. Tudják, érzik, hogy ők kicsodák. Tudják azt, hogy ők is teremtmények, felettük is van hatalom, erő, amilyen hatalmat ők nem tudnak felülmúlni, mert ők csak teremtményei Annak, Aki őket a világra, vagyis az életbe hívta, küldte, teremtette. A teremtményeknek azonban be kell érniük azzal, amennyit ők maguk a saját erejükkel, tudásukkal alkotottak. Miért kellett ilyen szigorú és ilyen nagyon is megszorított formában nekik az életet tovább folytatni? Miért? Azért mert nem voltak megelégedve azzal, amit kaptak, amit ők meg akartak nagyobbítani. Mert a saját erejükkel, hatóképességükkel akarták az alkotásokat még messzebbre kiterjeszteni, ezt azonban ők nem tökéletesen cselekedték, mert tökéletes egyedül a teremtő Isten. Ő, az Egyetlen, a Tökéletes. Mert az, aki Őbelőle származik az csak amit az Őáltal alkotott tökéletességből nyert, azzal a tökéletességgel rendelkezik. Azonban ezek a teremtettek maguk nem tudnak és nem is próbálkozhatnak azzal, hogy valami még tökéletesebbet tudjanak létrehozni. Ez az akarnokság, egy bizonyos ellenséges érzést hoz létre azoknak a szellemeknek a lelkében, akik ezen törnek, zúzzák minden gondolatukat, hogy ők is tudjanak valami olyant alkotni, ami még nem volt. Úgy gondolom, hogy az elmondottakat elég nehéznek látszik számotokra megérthetővé tenni, de nem tudom tökéletesebbet mondani, valahogy úgy, hogy az emberek megérhessék. Tehát valami van abban az igazságban, amelyet az emberek valóságnak vélnek, de hozzá nem juthatnak, mert az le van előttük zárva. Azonban meg van mutatva, hogy **volt és van olyan bizonyos múlt az emberiség részére, amelyben ők hatalmasok és uralkodó lelkek voltak, de ezt az ő nagyságukat, az uralkodásukat úgyszólván, mintegy félredobták, mert annál is nagyobbakat akartak alkotni, tehát így ők elbuktak és ez az elbukás részükre azt jelentette, hogy nincs önmagukon kívül semmi más, ami felett uralkodhatnának.** Nem cselekedhetnek semmit, amit szeretnének, hanem mindent Attól kell várniuk, aki őket teremtette, és amit az a Hatalom az ő ré-

szűkre nyitva hagyott. Azért hogy abban élhessenek, és igyekezzenek tökéletessé tenni azt a gondolatot és érzést, elgondolást, amelyet nyertek, amelyet kaptak az ő Teremtőjüktől. Ha pedig mindenben engedelmesek lesznek, és mindenben igyekeznek ahhoz a Hatalomhoz, Aki őket teremtette, teljesen, egészen úgy hozzáalakulni, mint ahogyan az valaha volt, akkor ők is beolvadhatnak abba a hatalomba, amelybe tulajdonképpen most is bekebelezve vannak. De nem úgy, mintha ők a hatalomban cselekvők lehetnének, mert akkor elrontanák, hanem ott lehetnek körülötte, mellette. Engedelmességükkel és a dolgok törvényes rendjének megismerésével, - amely valóságot ha teljes erejével és hatalmával megismernek - olyan alkotást tudnak teremteni, ami megfelel annak a nagy Akaratnak és Gondolatnak, amit ez a nagy Hatalom alkotott. Akkor válhatnak részeseivé ennek a nagy Hatalomnak, és uralkodhatnak minden felett, amit ez nekik adott, hogy Vele egygyé lehessenek. Mindez egyszerű a maga formájában, és egyszerű az elgondolás is, mert hiszen az ember ugyanezen forma szerint érez. És mindannyiszor meg kell neki próbálnia, hogy vajon hogyan és miképpen tud az a szellem felemelkedni, aki már valamennyire megismerte az igazságot. Azt az igazságot, amelyet az örökkévaló Isten nyújtott neki a megismerésben. Ezek nagy, hatalmas gondolatok, amelyeket az ember csak a legnagyobb odaadással, a legmélyebb alázatossággal tud megérteni, hogy tudniillik hogyan válik valósággá az, amit az ember minden születésével elgondol, és haláláig valósíthat meg, amikor nagy félelemmel látja: hová lesz az ember, amikor meghal?! Ezek a gondolatok és érzések ott vannak mindig, hogy az ember az Isten felé szeretne közeledni. Az Istenhez közelebb szeretne lenni, hogy mindazt a hatalmat, erőt, dicsőséget magáévá tehesse, ami ott van az emberiség lelkisége előtt, hogy hogyan, miképp, mit cselekedjék. Ámde még a legjobb gondolattal, a legszentebb igazsággal szemben is ott marad az ember lelkében az a kétség, hogy nem lehet elérni, mert az ember részére csak ez és így van az Istentől megadva. Csakhogy az ember még azt is kevésnek találta és találja!

Mindig alkotni akar, és alkotásával mindig visszafelé esik, mert nagyobbá, tökéletesebbé akarja az emberi szellem önmagát fel-emelni, mint ahogyan azt a valóságban megcselekedheti. Mert senki és semmi sem emelkedhetik oda fel, csak ha az isteni kegyelem és szeretet magához öleli. Ez, hogy az isteni szeretet magához ölelje, ez mindig a kész, a megalkotott szeretet. Ami ellen senki nem tehet sem ellene, sem hasonlóképpen nem cselekedhet. Csak akkor, ha az isteni kegyelem majd visszahívja őt abba a világba, ahonnan száműzve lettek mindazok, akik az Istennel szemben cselekedtek. - Hogy ez meg fog-e teremődni, vagy átalakul-e ezeknek a gondolata: azzal sem mi, sem ti nem foglalkozhattok, mert ez az örökkévaló Istennek az akarata, gondolata, és elvégzett, minden tekintetben megalkotott munkája. Azért én azt mondom: **nem az a nagy és bölcs, aki sokat tud, nem az, aki azt hiszi önmagáról, hogy mindent jól akarna cselekedni, mert hiába a jóra való akarat, hogy ha az isteni hatalom nem sugározza át a teremtett lélekbe azt a tökéletességet, amire szüksége van ahhoz, hogy az Isten alkotásához hasonló tudjon teremteni.** *Ez minden az isteni kegyelem mélységeiben és magasságaiban van, vagyis az emberi gondolatnak semmiféle kisebb, vagy nagyobb ereje, hatalma nem tudja felkeresni, sem pedig az ő akarata szerint megvizsgálni, ha csak a mindenható istenség ajándékképpen nem adja azt neki.* - De hogy ki kapja ezt, kit emel fel az isteni hatalom ahhoz, hogy ezzel az embert, vagy az emberi lelket megajándékozza, arra még csak gondolni sem lehet, mert ez az Istennek az akaratába, teremtő hatalmába és erejébe tartozó nagy erő és hatalom. Mindezekről természetesen ott kell maradnia az emberi gondolatnak, hogy minden, ami szép, ami boldogító a teremtett lélek részére az minden Istentől való, az isteni alkotásnak elgondolásából és az isteni teremtésből származik, van, és uralkodik a teremtettek felett, és boldog az a teremtett lélek, aki mindezt megérti. Mindezt a maga részére, mint lehetőséget, ígéretet hordozhatja magában, mert hiszen már a magában hordozott lehetőség és képesség is nagy, boldogító hatalom és erő, hogy az

Isten felemeli az embert olyan magasságba, amely magasságban az isteni kegyelem él, és ott tartózkodik, és minden felett uralkodik. *Sok nagy öröm és boldogság születik meg az isteni kegyelem világában. Sok és nagy dicsőség hullik alá mindazok részére, akik felemelkednek az isteni közelségbe, mert megértették a teremtő Isten gondolatát és meghajolnak előtte.* Ugyanis a boldogság, a szeretet, az öröm mind világokat alkotó erő és hatalom, és ez az, ami a lélekben magában, mint új teremtés alkotása jelenhet meg. Mert mind valami, ami jön, valami, ami következik, ha az az Isten akaratából jön, akkor az az élet világában, mind új születés, új alkotás az Isten kezében. Az új boldogság, új öröm, új nagyság olyan, ami az ember lelkét nagygyá teszi. De nem a földi embert, hanem a földi ember lelkét Istenhez való emelkedésével. Ennek átérzésével - melyet ha csak egy kicsit közelíti is meg -, már akkor is felemelkedett az a lélek - a földi ember lelke - úgyannyira, hogy számára már minden egészen más. Más, ahogyan gondolkozik, és egészen más, ahogyan cselekszik és ahogyan alkot. Mert minden emberi lélek alkot valamit, mindegyiknek van vágya, törekvése, és mindegyik szeretne feljebb emelkedni annál, mint ahol van. De ez a feljebb való emelkedés nem lehet valódi másképpen, mint az isteni jó, az isteni tökéletesség közelében. Akkor, ha a lélek valamit, ami Istentől való, valamennyire magához vonz, boldognak érzi magát abban, hogy engedelmeskedhetett. Ugyanis **csak az engedelmességgel tudja megközelíteni az isteni Hatalom, Szeretet és Tökéletesség közelségét.** Tehát gondoljátok el, hogy milyen messze van az emberiség ettől, és milyen nehéz ezt megértenie a léleknek. Annak a léleknek, amely lélek már sokat ellene cselekedett, ellene gondolt azoknak az igazságoknak, amelyeket az ember nem tudott megérteni. Hanem mivel az ő tökéletlenségében a kigondolt, elformátlanodott és megsemmisítést hordozó gondolataival alkotta egybe, így nem lett belőle jó, hanem csak rossz, amiért nem jár sem hála, sem öröm, sem boldogság. Vagyis az emberi lélek ilyen messze van az isteni nagyságtól, hatalomtól, erőttől, világosságtól és tökéletességtől. - Azonban minél inkább

igyekszik az ember megismerni az Isten akaratát és cselekedeteit, annál jobban meg tudja érteni azt, és annál nagyobb engedelmes-séggel viszi véghez mindazokat, amelyeket mint feladatot az ő részére megalkotott az isteni akarat és szeretet. **Ugyanis, amilyen mértékben képes az ember a saját lelkében a tulajdon részére az isteni igazságokból valamit örömmel megalkotni, s abban munkálkodni is: abban a mértékben lesz nagyobbá, igazabbá, szentebbé és dicsőségesebbé; annál nagyobbat bír reája az isteni kegyelem, hogy abban munkálkodjék, és minél többet és tökéletesebb munkát végez, annál nagyobb erősebb és hatalmasabb lesz Isten országában.** Tehát mindent az isteni kegyelem ad. Mindent az isteni kegyelem cselekszik azzá, hogy az jó, szent és dicsőségesebb legyen a teremtett ember részére. És minél inkább engedelmeskedik az igaz Istennek, annál nagyobbá válik az a lélek, aki meg tudja érteni és örömmel, szeretettel magához tudja venni mindazokat a dicsőséges és szent igazságokat - és annál nagyobb az ő dicsősége is - minél jobban meghajtja magát, és kicsinynek hiszi önmagát, mert hiszen másképpen nem is teheti. Nem teheti másképpen, kicsinynek kell hinnie önmagát mindenben, ami az isteni jóban, az isteni igazban megjelenik. És látva azt a tökéletességet, amit az eszével nem tud megérteni sem az első pillanatokban, sem az utána következőkben, amikor engedelmeskedik Annak a nagyságnak, Aki teremtette az eget és a földet, és a mindenséget megalkotta, akkor ezekben a dicsőséges pillanatokban leborul az előtt a Nagyság és Tökéletesség előtt. És még nagyobbá, még erősebbé lesz benne az Isten iránt való nagy hódoló érzés, és még nagyobbá, még erősebbé lesz előtte az a csodálatos Hatalom, Akiből a boldogság, a szeretet: a boldogítani akarás sugároz feléje. Tehát mást nem tehet, minthogy a szeretet érzésében és megértésében, mintegy felolvadva: a boldogságot akkor ismeri meg a lelke. Ez a boldogság soha el nem múlik, soha meg nem szűnik, meg nem változik, hanem mindig nagyobb, dicsőségesebb, szentebb és igazabb lesz, amit úgy neveznek, hogy az isten gondolatába, az Isten akaratába való beleolvadás. Azaz

istenségnek egy kicsiny kis pontja lesz csupán, talán akkora mint egy földi homokszem, olyan picike, olyan semmit nem jelentő, és mégis nagy- nagy hatalom, mert az Isten lelke van benne. Tehát testvéreim, most innen a földről a mennybe, az Úristen hatalmába emeltem fel gondolataitokat. Nagyot, szentet és dicsőségeset alkothattok, mert Isten veletek van, és mindig nagyobbá, mindig erősebbé tesz benneteket az Ő jelenlétével, hozzátok való mély szeretetével és gondolatával, amely nagyobb a földi ember minden szereteténél, nagyobb a szülőnek a gyermekéhez való közeledésénél. Mindennél nagyobb, és ez a boldogság is nagyobb, mint amit ti örömmel és boldogságnak elképzelni tudtok. Azért siessetek mindnyájan az Isten világába készülve úgy élni, hogy az Isten útján haladva oda is érhessetek, és Isten az ő egyszülött Fiával, a mi Urunk, Jézus Krisztussal együtt odahelyez titeket el, abba a világba, amely világot ti most még meg sem értenétek, mert az olyan tökéletes és olyan boldogságos, hogy azt az ember még el sem tudja képzelni. Mindez mindenesetre meg van ígérve. Az isteni kegyelem azt az ajándékot, amit elhintett, bármit és bármerre nyújtja is ezt: az az ajándék, amit elhintett azoknak részére, akiket megteremtett, mind új boldogságot, új reménységet hordozhat magában. Mert azokkal az engedelmes, jó gyermekeivel mindent megértet, és új világot teremt számukra, amely világban minden teremtett lélek odamehet, akit az Úr odahív, és akiket elég erősnek tart arra, hogy mindazt a maga részére fel tudja használni. Mert nem egy, hanem sokak felett kell és szabad neki uralkodnia. Ez az uralkodás pedig abból áll, hogy a szeretet nagy világát megismerhessék és teremthessenek a saját lelkükben is ugyanilyen világot. Ez a világ egy új világ, új dicsőség lesz minden lélek részére, mert mindennek el kell múlnia, ami gonosz. Amit a gonosz megfertőzött, és az ő téves elgondolásával alkalmazott, egy gonosz világ megteremtésére, mert hiszen ahol a gonoszság uralkodik, ott a rossznak a világa, az Istennel szembekerülésnek a világa születik meg. Itt pedig minden teremtett léleknek vágyakozó ér-

zése csak az, hogy innen elmenni, elmenekülni, hogy végre megismerkedhessen azzal az örömmel és azzal a boldogsággal, amit az igaz Isten hirdetett, és meg is teremtett azoknak részére, akik Őt megértik és meghajolnak Előtte, vagyis az Isten akarata szerint élnek. Ez az élet pedig nem más, mint maga a szeretetnek, az örömmel el nem fogyatkozó mennyei harmatozása, ami maga a mindig újabb, erősebb, tisztább és igazabb boldogság. Erre vágyódik minden teremtett lélek. Ezt hozta a mi Urunk, az Úr Jézus Krisztus az Ő földi életét feláldozva azért, hogy valakik hisznek Őbenne, azok el ne vesszenek, hanem vegyenek részt abban a boldogságban, amely boldogságot az Isten megalkotott minden teremtett gyermekének. Igyekeztek Isten boldog gyermekeivé lenni, s ha egyszer elérkeztek ahhoz a naphoz, akkor nagy hálával adtok hálát az Istennek, Aki mindezeket megadta és megadja nektek. Akkor majd gondoljatok ti is azokra, akik nem tudták megérteni az Istennek azokat a szent és dicsőséges gondolatait, az isteni teremtségek mindazokat az alkotásait, amellyel boldoggá akart tenni minden teremtett embert, akit megalkotott. S akkor odaálltok, és ti is részt kaptok a munkálkodásból, mint ahogyan mindnyájan egy bizonyos részt nyertünk, hogy megismerjük az Isten nagyságát és jóságát. Hogy mindörökké dicsértessék az Isten nagysága, amit a földi ember nem tud elképzelni. És az az öröm, hogy ennek a nagy és örökké tartó isteni hatalomnak sohasem lesz vége, s annak a boldogságnak, amit Ő alkotott meg övéi részére, az is mindörökké megmarad, soha el nem múlik, mert hiszen az Isten örökkévaló. Örökkévaló, Akinek soha sincsen vége, Aki felett nincs semmiféle hatalom, amely megtámadhatná. Tehát Ő a Mindenható, a Mindenség Ura, alkotója és boldogítója. Hajoljatok meg tehát Isten nagysága, tökéletessége és szeretete előtt, Aki titeket is magához hívott, hogy az övéi lehessetek, és ti is boldogok tudjatok lenni. Ti, akik szenvedve élitek át ezeket az időket, amely a küzdelemnek, a gonosszal való küzdelemnek a nagy munkája, és az ebben való harcolásban nem fáradtok el. Egyszer ennek a munkának vége lesz, mert az isteni dicsőség bevilágítja

az egész teremtett mindenséget, és ez a teremtett mindenség a ti világotok is, ti is benne éltek! Megismeritek Őt mindig közelebb-ről és közelebb-ről, és közelebb emelkedhettek Hozzá mindazzal, amit adott nektek, amivel gazdagabbak lehettetek mindenkinél. Mert ti látjátok, hogy az Isten mennyire tökéletes, és mennyire meg sem közelíthetik az emberi gondolatok és érzések, mert el sem tudják képzelni, hogy az Isten tökéletessége, szeretete, bölcsessége minden elképzelést felülmúló hatalom és erő. És ti ennek a hatalmas Istennek a gyermekei vagytok! Tehát úgy viselkedtetek földi életetekben, hogy mivel Isten gyermekei vagytok, ti is tökéletességre törekedjete, és azt a tökéletességet meg is nyerhetitek, ha ennek az igaz Istennek szolgálatába hajtjátok feleteket. És semmi, amit a világ mond, sem amit az eltévedt emberek eltévedt bölcsessége mond, semmi titeket el nem tud csábítani a világ a szépségével, nagyságával, tökéletességével sem, ugyanis mindezt a tévedés lelke alkotta meg. Isten az ő jóságával, örökkévaló hatalmával, erejével mindezt meg fogja a világban semmisíteni, mert az Ő dicsősége, az Ő szeretete és az Ő tökéletessége igazgat majd mindeneket, amikor az örökkévalóság idejében éltek és élünk mindnyájan, akik az Úr igazságát és annak szolgálatát választottuk magunknak a földi életben. Mindazok ott lesznek. Együtt lesznek, és az Isten nagyságát és dicsőségét hirdetik, és dicsőítik mindörökké!... Nagyot mondtam, sokat mondtam. Vegyétek eszetekbe, gondolkozzatok felette, és tudjátok meg, hogy érdemes az embernek az igazságot, az Isten igazságát megkeresni, megcselekedni, aszerint élni, mert hosszabb az örökkévalóság, mint az embernek a kicsiny dicsősége. Igyekeztek Isten útján haladni, igyekeztek a szeretetet magatokban munkássá tenni, mert minden az Isten ajándéka, és mindenki adhat belőle annak, akinek még van vágya, akinek még van a lelkében egy kereső érzés amit a világnak szépsége, kívánatosága még el nem rontott es fakulttá nem tett. Mert az örökkévalóság hosszú út, és az örökkévalóság ezt a hosszú utat méri az emberi lelkek elé, hogy amennyire lehetséges, célját megismerve igyekezzék magát

érdemessé tenni arra, hogy az Isten megajándékozza azokkal, akik hisznek Őneki, és akik az Ő nagyságát, az Ő szeretetét nem vetették meg, hanem szolgálni akarták. És akik szolgálnak a földön az isteni igazságnak és cselekszik is azt, amit az isteni kegyelem az emberi lelkeknek útmutatóul adott, azok fel vannak jegyezve az örökkévalóságban. És ha nem is a legmagasabb, hanem a boldogabb részében töltik is az ő örökkévaló életüket, az is mindig fölfelé vezet az emberlelkeket, mert ott sincs örökké egyhelyben való mozgás, mert mindig tökéletesebb világba emeltetik az Isten kegyelme által és mindenütt boldogabb lesz a lélek, mert közelebb lesz Istenhez. Mindezt látni, tudni, érezni és várni az emberi léleknek olyan célja és egyben olyan hatalma, ami ellen nem lehet a gonosznak harcolnia, mert a gonosz elhervad, megsemmisül. De akik az Isten gondozásában járnak, élnek, azok az isteni kegyelemhez tartozva megmaradnak, és a megmaradás mindig magasabbra emelkedést jelent úgyannyira, hogy azt még el sem képzelheti a szegény múlandó ember: mi van az Isten dicsőségében élve, mi vár rá, csupán csak azáltal, hogy Istennek engedelmeskedett! Legyetek engedelmesek Isten igazságának, és úgy éljete, úgy hordozzátok az életnek terhét és örömét, hogy Isten mindent lát, tud és minden kis gondolat föl van jegyezve a ti magatok lelkében! Mert semmit el nem veszítetek, hanem minden az isteni kegyelemtől megajándékozva, megszépítve, megnagyobbítva tesz boldogabbá titeket. Siessetek ti is ezt a boldogságot megnyerni, hogy minél többet lássatok magatok körül, akik örömmel emlékeznek meg mindazokról, akiket valaha ismertek, láttak és örömmel, boldogsággal felruházkodva, megismeritek egymást. Azt a boldogságot, amit az emberi lélek akkor érhet el, amikor az isteni dicsőségben találkoznak egyik a másikkal: azt sem leírni, sem elbeszélni nem tudom nektek. De gondolkozzatok, higgyetek, bízzatok, és ne féljete, az isteni igazság elvezet titeket az egyenes útra. - Hogy a földi életben van megpróbáltatás? Ez a megpróbáltatás nem jelenti azt, hogy valamit elveszítetetek, hanem azt, hogy valamit megnyertetek. Ezt az igazságot

nem én mondom, ezt maga az Úr Jézus hagyta itt a földi ember részére, hogy ne féljenek, mert Isten velük van! Krisztus az Ő nagy áldozatát a földi emberekért hozta, hogy akik hisznek, el ne vesszenek, hanem örök életet nyerjenek. Én azt kívánom, hogy ez az örök élet hozzon mindnyájunkat együvé, hogy megismerjük egymást azokról a beszédekről, Istenhez és az Ő szent Fiához közelítő érzésekről, amelyekkel én a ti lelketekbe szeretném visszahozni az emlékezést. Hogy itt a földi életben is emlékezetben tartunk mindazokat az igazságokat, amiket a földi embereknek adott az isteni kegyelem, hogy megismerjék mindig, amikor majd mindezek beteljesednek. Akkor majd nagyon boldogan hálát adtok az isteni kegyelemnek, amiért megkeresett és megtalált titeket. Isten áldása legyen veletek, hogy az örök élet boldogságát elnyerhessétek. Most gondolkozzatok!